தோடே ஆத$_3$ரிக்கும்.

மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்ச்சூடும் பே$_4$கி$_3$கள், மண்ணேயுதறில் மணம் குன்றுமென்று மண்பற்றுக் கழற்ருதே சூடுமாப்போலே, பரமபே$_4$கி$_3$யான எம்பெருமானும் விமலசரமதே$_3$ஹியான ஜ்ஞானியை விக்$_3$ரஹத்தை விடுவிக்கில் ஜ்ஞானச்செவ்வி குலேயுமென்று, ஜ்ஞானம்பிறந்த விக்$_3$ரஹத்துடன் ஆத$_3$ரிக்கு-மென்கிருர். (168)

அவ்வாத$_3$ரமிறே முமுக்ஷுத்வம் முற்றின பின்புமிவனே வைக்கைக்கு அடியென்கிருர் [பரமார்த்தன்] இத்யாதி$_3$யால்.

169. பரமார்த்தனுனவிவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது, கேவலப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யிறே.

"இனி யாமுருமை" என்னும்படி ஸம்ஸாரமடிக்கொதித்து "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ராப்ய-

---

ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிருர் [வேர்] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – மணத்தின்வாசி அறிந்து வேர்ச்சூடும் பே$_4$கி$_3$களானவர்கள், மண்ணே உதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக் கழற்ருதே சூடுமாப்போலே, பரமபே$_4$கி$_3$யான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞானியான இவனே விரும்பி அநுப$_4$விக்குமிடத்தில், "ஆஹ்லாத$_3$ஶீதநேத்ராம்பு$_3$:" இத்யாதி$_3$ப்படியே ஜ்ஞானகார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லாம் ஆஶ்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞானபரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படி இருக்கிற விக்$_3$ரஹத்தோடே கூடவிரும்புமென்றபடி. (168)

169. இன்னமும் முக$_2$ாந்தரத்தாலே இவன் தே$_3$ஹத்தில் அவன் விருப்பத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர், [பரமார்த்தன்] என்றுதுடங்கி. [பரமார்த்தன்] ஆகிருன் "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை", "எந்நாள் யானுன்னே இனிவந்து கூடுவன்", "எங்கினித்தலேப்பெய்வன்", "நாளேலறியேன்",

---

பரிமள)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே, ஜ்ஞானகார்யவிக்ருதிஸமஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. அவிஶேஷஜ்ஞவ்யவஹார-வ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம், உபமேயாநுகு$_3$ண்யலப்$_3$த$_4$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (மணத்தில்வாசி) இத்யாதி$_3$. [மண்பற்று] என்றது ம்ருது$_3$பஷ்டம்ப$_4$ம் என்றபடி. இத்தைக்கழற்ருமைக்கு ப்ரயோஜநம், (மண்ணேயுதறில்) இத்யாதி$_3$. "ஆஹ்லாத$_3$ஶீதநேத்ராம்பு$_3$: புலகீக்ருதகா$_3$த்ரவாந் । ஸதா$_3$ பரகு$_3$ண-விஷ்டோ த்$_3$ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதே$_3$ஹிபி$_4$:" என்கிறவிதில் சொல்லும் ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி. (ஆதி$_3$) பத$_3$த்தாலே "ஸ்வரநேத்ராங்க$_3$விக்ரியா" இத்யாதி$_3$களேயும் ஸங்க்$_3$ரஹிக்கிறது. (ஜ்ஞானபரிமள) ஶப்$_3$தா$_3$பி$_4$ப்ரேதத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் (ஜ்ஞானகார்யம்) இத்யாதி$_3$நா. [வேர்] என்கிற த்$_3$ருஷ்டாந்தாநுகு$_3$ண்யத்தாலே பரிமளத்வரூபணம். (168)

169. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. (முக$_2$ாந்தரத்தாலே) என்றது, தத்வத$_3$ர்ஶி-ஸூக்திரூபஶப்$_3$த$_3$ப்ரமாணத்தாலேயன்றிக்கே ப்ரபத்திஸ்வப$_4$ாவப்ரதிபாத$_3$கஶாஸ்த்ரஸஹக்ருத-ஶரீரஸ்தி$_2$திமூலக-அர்த்த$_2$ாபத்திரூபஹேத்வந்தரத்தாலே என்றபடி. "யஸ்து ப்ராரப்$_3$த$_4$தே$_3$ஹேபி ஶோசத்யார்த்தஸ்ஸ உச்யதே" என்கிற 'ஆர்த்த'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்தை உட்கொண்டு [பரமார்த்த] ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (பரமார்த்தனுகிருன்) இத்யாதி$_3$நா. (இன்னின்றநீர்மை) = மித்$_2$யாஜ்ஞாந-தந்மூலகவிபரீதாசார-தத்$_3$தே$_4$துஹேயஶரீராத்மக-ஏவம்வித$_4$-அநாதி$_3$ஸ்வப$_4$ாவத்தை. (யாமுருமை) = நான் ஸஹியாமை என்றபடி. (என்னுள் யான் உன்னே இனிவந்து கூடுவன்) = என்றைக்கு நான் உன்னேக் கூடுவன் என்றபடி. (எங்கு இனித்தலேப்பெய்வன்) = இனி எங்கே

ப்ராப்தியிலே த்ருஷ்ணேயதிஶயித்து பரமார்த்தஞன ப்ரபந்நமுமுக்ஷுவான இவனுடைய நிர்மூலகர்மமுடைய ஶரீரத்தில் து$_3$ஸ்ஸஹமான ஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது, ஜ்ஞாநம் பிறந்த இவன் ஶரீரத்தை இன்னும் சில நாளிங்கே வைத்து பு$_4$ஜிப்போமென்னும் வஸ்துவாசியறியும் ப$_4$க$_3$வானுடைய கேவலேச்சை$_2$யிறே என்கிறுர். முமுக்ஷுத்வபரிபாகமுண்டாயும் இருக்கைக்கடி கர்மமல்ல, ஸ்நிக்$_3$த$_4$பே$_4$ாக்தாவின் இச்சை$_2$யே அத்தனே என்றபடி. முன்புண்டான ஶரீரஸ்தி$_2$திஹேது லீலாநுகு$_3$ணகர்மநிப$_3$ந்த$_4$நேச்சை$_2$; பின்புண்டான தத்ஸ்தி$_2$திஹேது பே$_4$ாக$_3$ாநுகு$_3$ணகேவலஸ்வேச்சை$_2$. (169)

"தரியேனினி", "கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ" என்று ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தில் பெருவிடாயாலும், இதுக்குமேலில்லே என்னும்படி ஆர்த்தி விளேந்தவன்; ஏவம்பூ$_4$தஞனவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமென்ன ஒண்ணுதிறே, "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றத்தோடு விரோதி$_4$க்கையாலே. "ஆர்த்தாநாமாஶு ப$_2$லத$_3$ா ஸக்ருதே$_3$வ க்ருதா ஹ்யஸௌ । த்$_3$ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தே$_3$ஹாந்தரநிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்திஸ்வப$_4$ாவந்தானிருப்பது. ஆகையால் இவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திக்கு ஹேது, இன்னம் சிலநாளிவனே இஶ்ஶரீரத்தோடே வைத்து அநுப$_4$விக்கவேணும் என்கிற ஈஶ்வரேச்சை$_2$யொழிய வேறென்றில்லாமையாலே [கேவலப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யிறே] என்கிறுர். ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமடியாக இருக்கிற த்$_3$ருப்தவிஷயத்திலும் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$ உண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது [கேவல] ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே. (169)

170. இப்படித்தன்விருப்பத்துக்கு விஷயமான இவன் ஶரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரம்

நான் உன்னே ப்ராபிப்பன் என்றபடி. (நாளேலறியேன்) = ப்ராபிக்கும் நாள் அறியேன் என்றபடி. (ஏல்) அவ்யயம். (தரியேன் இனி) = இனித்தரிக்கமாட்டேன் என்றபடி. (கூவிக்கொள்ளும் காலம்) = எம்பெருமானே என்னே அழைத்து அடிமைகொள்ளும் காலம். (இன்னம் குறுகாதோ) = இன்னம் கிட்டாதோ என்றபடி. (இன்னின்ற நீர்மை) இத்யாதி$_3$லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (ஸம்ஸாரத்தில்) இத்யாதி$_3$. (அடிக்கொதிப்பு) = பத$_3$த$_3$ாஹம். இத்தால், து$_3$ஸ்ஸஹஸ்தி$_2$தியைச்சொல்லுகிறது. "என்னுள்" இத்யாதி$_3$லப்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$. [பரம]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (இதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. [ஆர்த்த]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஆர்த்தி விளேந்தவன்) என்று. ஆர்த்தி = து$_3$:க$_2$ம். "ஆர்த்தி: பீட$_3$ாத$_4$நுஷ்கோட்யோ:" என்னக்கடவதிறே. (ஏவம்பூ$_4$தஞனவனுடைய) இத்யாதி$_3$. (விரோதி$_4$க்கையாலே ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம் என்னவொண்ணுதிறே) என்று அந்வயம். மோக்ஷஜநகபாபநிவர்த்தகத்வம் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸ்வீகாரத்துக்கு சரமஶ்லோகத்திலே "ஸர்வபாப"ஶப்$_3$த$_3$ாஸங்கோசஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே தத்$_3$ப$_4$ங்க$_3$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்றபடி. "ஸர்வ"ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராயிகபரம் என்னவொண்ணுது என்கைக்காக ப்ரமாணுந்தரம் (ஆர்த்தாநாம்) இத்யாதி$_3$. ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தையும், ஆர்த்திப்ரகர்ஷஸத்$_3$ப$_4$ாவத்தையும், உபபாதி$_3$த்து, தத்ஸஹகாரேண இவனுடைய ஶரீரஸ்தி$_2$திஹேதுப$_4$க$_3$வதிச்சை$_2$யில் அர்த்த$_2$ாபத்தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (ஆகையால் இவனுடைய) இத்யாதி$_3$நா. [கேவல]ஶப்$_3$த$_3$-ப்ரயோஜநம் (ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மமடியாக) இத்யாதி$_3$. (ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம்) என்றது ஏதத்$_3$தே$_3$ஹாநுப$_4$ாவ்யத்வேந அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மம் என்றபடி. ப்ராரப்$_3$த$_4$ம், ப$_2$லப்ரத$_3$ாநப்ரவ்ருத்தம். அதில் தே$_3$ஹாந்தராநுப$_4$ாவ்யாம்ஶம் "ஸர்வபாப"ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாந்தர்பூ$_4$தமிறே. (169)

170. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இப்படி) இத்யாதி$_3$. அதாவது, பூர்வோக்தப்ரமாணேபபத்திகளாலே

கேவலஸ்வேச்ச$_2$ாஸ்தி$_2$தமான இவன் சரமதே$_3$ஹைகதே$_3$ஶத்தில், ஸ்வாபி$_4$மதஸ்த$_2$லமெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆத$_3$ரத்தைப் பண்ணுமென்கிறார் மேல் [திருமாலிருஞ்சோலை] இத்யாதி$_3$யால்.

170. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஶரீரைகதே$_3$ஶத்திலே பண்ணும்.

தெற்கில் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை என் உத்தமாங்க$_3$த்தில் பண்ணினானென்றும்; பரமபத$_3$த்திலும் வடக்கில் திருமலையிலும் பண்ணும் விருப்பத்தைத் தம் திருமேனியிலே பண்ணினான் என்றும் சொல்லுகிறபடியே. ஆழ்வாருகந்தருளின நிலமான பரமபத$_3$ாதி$_3$களெல்லாவற்றிலும் இருப்பது, கிடப்பது, நிற்பதாய்க்கொண்டு மிகவும் பண்ணும் விருப்பமெல்லாவற்றையும் ஒருமடை கொண்டு தானுகந்தருளின நிலமாய், அவ்வருவான இவர்திருமேனியில் ஓரோரவயவைகதே$_3$ஶத்திலே பண்ணுமென்கிறார். (170)

இரண்டிடத்துக்குமுண்டான வாசி அருளிச்செய்கிறார் மேல் [அந்தத்தைவாஸம்] இத்யாதி$_3$யால்.

அருளிச்செய்கிறார் மேல் ["திருமாலிருஞ்சோலைமலை"] என்று துடங்கி. அதாவது - தெற்குத் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்க$_3$த்தையும் ஒக்க விரும்பாநின்றான், ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தையும், வடக்குத்திருமலையையும், என்னுடைய ஶரீரத்தையும் ஒக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி ஓரோரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றான் என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற்சொல்லுகிறபடியே தனக்கு அபி$_4$மதமான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை, ஜ்ஞாநியான இவனுடைய ஶரீரைகதே$_3$ஶத்திலே பண்ணும் என்கிறார். (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களிலெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷய-

---

ஸித்$_3$தி$_4$த்த விருப்பத்தினுடைய ஸர்வேதரவிஷயாத$_3$ரஸாம்யதத$_3$ாதி$_4$க்யாதி$_3$ரூபத$_4$ர்மங்களை அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்தலையே" என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தெற்குத்திருமலை) இத்யாதி$_3$. "ஸத்$_3$ருஶயோரேவ ஸஹசரணம்" என்கிற ஸஹநிர்தே$_3$ஶரூபஸாஹசர்யத்தாலே ஸாத்$_3$ருஶ்யம் வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒக்க) இதி. "ஒருமா நொடியும்" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (விரும்பாநின்றான்) என்றது. "திருமால் வைகுந்தமே" இத்யாதி$_3$க்கர்த்த$_2$ம் (வடக்கு) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத் ஸாஹசர்யவ்யஞ்ஜிதம் (ஒக்க) இதி. உபாத்தப்ரமாணத்திலே த்ரிசதுரதி$_3$வ்யதே$_3$ஶாத$_3$ரவிஷயாத$_3$ரஸாம்யம் சொல்லியிருக்க (எல்லாவற்றிலும்) இத்யாத்$_3$யுக்திக்கு மூலம் என் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஓரோர்) இத்யாதி$_3$. விபூ$_4$த்யத்$_4$யாயத்திற்படியே ப்ரத$_4$ாநக்$_3$ரஹணம், அப்ரத$_4$ாநோபலக்ஷணார்த்த$_2$மாகையாலே (எல்லாவற்றிலும்) என்றது என்றபடி. ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்து, மூலவாக்யத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இப்பாட்டில்) இத்யாதி$_3$. (170)

171. உத்தரவாக்யஸங்கர்த்யர்த்தம் வ்ருத்தாநுவாதம் (உகந்தருளின) இத்யாதி$_3$. உத்தரவாக்யஸங்கதி

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாத$_4$நம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்$_4$யம்.

பரமபத$_3$ாதி$_3$பே$_4$ாக$_3$ஸ்த$_2$லமான அங்குத்தை நிரந்தரவாஸம், ஆழ்வார் திருமேனியில் அலப்$_4$யவாஸம் பெறுகைக்கு ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நமாயிருக்கும்; ஆழ்வார் திருமேனியிலிருப்பாகிற ப்ராப்யமான இங்குத்தை நிஶ்சிந்தவாஸம், ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநயோக்$_3$யமான தத்தத்ஸ்த$_2$லவிஶேஷங்களிலிருப்பால் பெற்ற சரமஸாத்$_4$யமாயிருக்கும். இத்தால் ஸாபேக்ஷஸாத$_4$நத்தைப்பற்ற நிரபேக்ஷஸாத்$_4$யம் ப்ரத$_4$ாநமென்றபடி.(171)

மொன்றிலுமே பண்ணுமென்றுர்கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் உகந்தருளின நிலங்களில் ஆத$_3$ரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமாமென்னுமிடம் அருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு-முண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறுர் [அங்குத்தை] என்றுதுடங்கி. உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பி வர்த்திக்கிறது, உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்கைக்காகை-யாலே, [அங்குத்தை வாஸம் ஸாத$_4$நம்] என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருத$_3$யத்தி-னுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்றவிது, அங்குநின்று பண்ணின க்ருஷிப$_2$லமாகையாலே, [இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்$_4$யம்] என்கிறது. "நாகத்தணைக்குடந்தை", "மலைமேல்தான்நின்று" "பனிக்கடலுள் பள்ளி கோளை" இத்யாதி$_3$களிலே, இவற்றினுடைய ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யங்கள் தோற்றுநின்றதிறே. (171)

(இவ்விஷயம்) இத்யாதி$_3$. ஸாம்யம் சொல்லி ஆதி$_4$க்யகத$_2$நார்த்த$_2$ம் தத்ப்ரதியோகி$_3$ந்யூநத்வத்-தைச்சொல்லுகைக்காக தத்$_3$தே$_4$துஸாத்$_4$யஸாத$_4$நப$_4$ாவப்ரதிபாத$_3$கமாகையாலே உ.போத்$_3$க$_4$ாதஸங்க$_3$தி என்றபடி. [அங்குத்தை வாஸம்] இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (உகந்தருளின) இத்யாதி$_3$. (உசிதோபா-யங்களாலே) என்றது விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யாவிஷ்காரத்ரிவர்க்க$_3$ப்ரத$_3$ாநாதி$_3$களாலே என்றபடி. (க்ருஷி:) = யத்ந:. இதுக்கு ப்ரமாணம் (நாகத்தணை) இத்யாதி$_3$. "ஆதிநெடுமால்" = காரண-பூ$_4$தனுகையாலே மாத்ருவத் அத்யந்தவத்ஸலனுன ஸர்வேஶ்வரன். "அணைப்பார் கருத்தனுவான்" = ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யஸ்த$_2$னுகைக்காக. நாகத்தணை = திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே. இது மூன்றிலும் அந்வயிக்கிறது. திருக்குடந்தையிலும், திருவெஃகாவிலும், திருவெவ்வுளிலும், "நாகத்தணை" பூர்வவத். கோயிலிலும், திருப்பேர்நகரிலும், அன்பிலிலும் "நாகத்தணை" பூர்வவத். "பாற்கடல்" = திருப்பாற்கடலிலும், "கிடக்கும்" = கண்வளர்ந்தருளுகிறுர் என்றபடி. "மலைமேல் தான்நின்று" = திருமலையிலேநின்று. என்மனத்துளிருந்தானை = என்னுடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலே இருக்குமவனை என்றபடி. பனிக்கடலில் = ஶீதலமான திருப்பாற்கடலிலே, பள்ளிகோளை = பள்ளிகொள்ளுகையை, பழகவிட்டு = மறந்துவிட்டு, ஓடிவந்து என் மனக்கடலில் = கடுகவந்து என் மனஸ்ஸாகிற கடலிலே, வாழவல்ல = ஸுகி$_2$க்கவல்ல என்றபடி. இப்பாசுரங்களிலே "கருத்த-னுவான்" என்கிறது முன்னுலே உத்$_3$தே$_3$ஶ்யத்வம் சொல்லுகையாலே, ஆஶ்ரிதஹ்ருத$_3$யவாஸத்துக்கு ஸாத்$_4$யத்வமும், திருப்பதிகளில் வாஸத்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமும் லபி$_4$க்கிறது. "நின்று" என்கிற 'க்த்வா'ப்ரத்யயத்தாலே, திருமலையில் வாஸத்துக்கு அங்க$_3$த்வமும், ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு அங்கி$_3$த்வமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே ஸாத்$_4$யஸாத$_4$நப$_4$ாவம் லபி$_4$க்கிறது. "பள்ளிகொள் - வாழ்வு" என்கிற ஸுக$_2$தாரதம்யத்தாலும், பூர்வபரப$_4$ாவத்தாலும், திருப்பாற்கடலிலே, வாஸத்துக்கு ஸாத$_4$நத்வமும், ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு ஸாத்$_4$யத்வமும் லபி$_4$க்கிறது. ஸாத$_4$நத$_3$ஶை போலன்றிறே பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶை. "பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி இவரைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக$_3$நித்திரை சிந்தைசெய்கையிறே" என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தபடியே இங்கே அநுஸந்தி$_4$ப்பது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவற்றினுடைய ஸாத$_4$நஸாத்$_4$ய-த்வங்கள்) இத்யாதி$_3$. (171)

இந்த ஸாத்$_4$யாத$_3$ரம் ஸாத$_4$நாத$_3$ரத்தை மழுங்கப்பண்ணுமென்கிருர் மேல் ["கல்லும்"] இத்யாதி$_3$யால்.

172. "கல்லும் கனேகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் அவற்றிலாத$_3$ரம் மட்டமாயிருக்கும்.

திருமலேதுடக்கமான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களே த்ருணவத்கரிக்கும்படியே, இவர் திருமேனியாகிற ஸாத்$_4$யதே$_3$ஶம் தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி நேராக ஸித்$_3$தி$_4$த்து, அத்தால் ஸாத$_4$நமான அந்த தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களில் பண்ணும் ஆத$_3$ரம் முன்புபோலன்றியே, இருக்கிலுமாம், போகிலுமாமென்னும்படி மட்டமாயிருக்குமென்கிருர். வைவாஹிகக்$_3$ருஹாஸக்தனுக்கு ஸ்வக்$_3$ருஹஸ்தி$_2$திபோலவாம், ஸாத்$_4$யத்தின் பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயம் காணக்காண அதிஶயிக்கிற ஸாத$_4$நாத$_3$ராதிஶயம், ஸாத்$_4$யாநுப$_4$வாத$_3$ரம் அதிஶயித்தவாறே மந்த$_3$மாய்விடும் என்றபடி. இவருடைய ஸாத்$_4$யமவனுக்கு ஸாத$_4$நமாய் அவனுடைய ஸாத்$_4$யமிவர்க்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கிறது. (172)

---

172. இந்த ஸாத$_4$நஸாத்$_4$யத்வப்ரயுக்தமான ஆத$_3$ரதாரதம்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் ["கல்லும்"] என்று துடங்கி. அதாவது – தன் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு தனக்குப் புறம்பொன்றிலும் ஆத$_3$ரமில்லே என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணி நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலேயும், தன் ஸந்நித$_4$ாநத்தாலே கே$_4$ாஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபத$_3$மான தே$_3$ஶமும், புல்லியவாய்த்தினவோ என்ருரிறே ஆழ்வார். இப்படியே ஸாத்$_4$யமான இச்சேதநஹ்ருத$_3$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் இதுக்கு ஸாத$_4$நமாக முன்பு விரும்பிப் போந்த தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களில் ஆத$_3$ரம் ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்கை. ஸாத்$_4$யம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாத$_4$நத்திலாத$_3$ரம் மிக்கிருப்பது. (172)

173. ஆத$_3$ரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதி$_4$யை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் [இளங்கோயில்] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக்குறுப்பாக முன்பு தான்விரும்பின தி$_3$வ்ய-

---

172. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த ஸாத$_4$ந) இத்யாதி$_3$. ஸாத்$_4$யத்தில் ஸ்வாரஸிக-இச்சை$_2$யும், ஸாத$_4$நத்தில் தாத$_3$ாத்ம்யேந இச்சை$_2$யும் ஆகையாலே (ஆத$_3$ரதாரதம்யத்தை) என்றது. உபாத்த-ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$. "வெல்லநெடியான்" இத்யாதி$_3$. முதலாக அந்வயக்ரமேண அர்த்த$_2$ம் (அவன்) இத்யாதி$_3$. வெல்ல நெடியான் = மிகவும் நெடியான், நிறம் கறியான் = கறுத்த நிறத்தையுடையவன், உள்புகுந்து = அடியேனுடைய ஹ்ருத$_3$யத்தினுள்ளே புகுந்தபின்பு என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அவன்தன் திருவுள்ளத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. அடியேனது = அடியேனுடையதான, உள்ளத்தகம் = ஹ்ருத$_3$யாவகாஶத்தில்நின்றும், நீங்கான் = புறப்படுவானல்லன் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (புறம்பு ஒன்றிலும்) இத்யாதி$_3$நா. கல்லும் = திருமலேயும் என்றபடி. கனேகடலும் = ஶப்$_3$தி$_3$க்கிற திருப்பாற்கடலும், வைகுந்தவானுடும் = வைகுந்தமாகிற ஆகாஶமாகையாலே து$_3$ஷ்ப்ராபமான தே$_3$ஶமும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (திருமலேயும்) இத்யாதி$_3$ நா. புல்லென்று ஒழிந்தனகொல் = அபக்ருஷ்டங்களாய்த்தினவோ என்றபடி. 'கொல்' என்கிறவிது ஸம்ஶயவாசகம். இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (புல்லியவாய்த்தினவோ) என்று. உபாத்தஸ்ரீஸூக்த்யர்த்த$_2$த்தோடே தொகுத்து ப்ரக்ருதவாக்யத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (அப்படியே ஸாத்$_4$யமான) இத்யாதி$_3$. பூர்வவாக்யோக்தஸாம்யம் ஏதத்ஸித்$_3$தே$_4$: பூர்வமும், ஆதி$_4$க்யம் ஏதத்ஸித்$_3$தே$_4$ரநந்தரமும் என்று கருத்து. (172)

அவனுக்கு அவற்றிலாத₃ரம் மட்டமானபடியை, மூதலிக்கிறார்மேல் [இளங்கோயில்] இத்யாதி₃யால்.

173. "இளங்கோயில்கைவிடேல்"என்றிவன் ப்ரார்த்தி₂க்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்.

ப₃ாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக்கைவிடாதேகொள் என்று ப்ரார்த்தி₂த்து, இவர் வலிய மூட்டும்படியாய்த்து அவற்றிலாத₃ரம் மட்டமானபடி என்கிறார். (173)

அபி₄மததமஸாத்₄யத்தைப் பெற்றபின்பு அவற்றிலாத₃ரந்தான் நடப்பானென் என்ன, ஆகாரத்₃வயத்தைப் பற்ற என்கிறார்மேல் [ப்ராப்ய] இத்யாதி₃யால்.

தே₃ஶங்களில் முன்புத்தை ஆத₃ரமின்றிக்கே, தன் திருவுள்ளத்திலே அத்யாத₃ரத்தைப் பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு, அவ்வோ தி₃வ்யதே₃ஶங்களைக்கைவிடப் புகுகிறானே என்று அதிஶங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருத₃யத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு ப₃ாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்றாரிறே. ஆகையால், இப்படி இவன் ப்ரார்த்தி₂க்க வேண்டும்படி-யாய்த்து அவனுக்கு அவற்றிலாத₃ரம் மட்டமாம்படியென்கை. (173)

174. இப்படி இவன் அர்த்தி₂த்தாலும், ஸாத்₄யம் ஸித்₃தி₄த்தபின்பு அவனுக்கவை அபி₄மதங்களாய் இருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ப்ராப்ய] இத்யாதி₃யாலே. [ப்ராப்ய-ப்ரீதிவிஷயத்வ]மாவது – தனக்கு ப்ராப்யபூ₄தனான இச்சேதநனுடைய உகப்புக்கு விஷயமாய்

---

173. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆத₃ரம்) இத்யாதி₃. இரண்டாம் திருவந்தாதியிலே "வெற்பென்று" என்கிறபாட்டுக்கு, இருஞ்சோலைவெற்பு என்றும் = திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றும், வேங்கடமென்றும் = பெரியதிருமலையென்றும், இவ்விரண்டும் நிற்பு என்றும் = வாஸஸ்த₂ாநம் என்றும், நீ மதிக்கும் நீர்மைபோல் = நீ ஆத₃ரிக்கும் ப்ரகாரம்போலே, உளங்கோயில் நிற்பென்று உள்ளம் வைத்து = என்னுடைய ஹ்ருத₃யமாகிறகோயிலும் ஆத₃ரணீயஸ்த₂ாநம் என்று அநுஸந்தி₄த்து, வெள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேல் என்று உள்ளினேன் = திருப்பாற்கடலாகிற ப₃ாலாலயத்தை விடாதேகொள் என்று ப்ரார்த்தி₂த்தேன் என்று அர்த்த₂ம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபூதத்தார்) இத்யாதி₃. எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆத₃ரத்தை ஒன்றிலே பண்ணினமையைச்சொன்னவித்தால் ப்ரத்யேகாபேக்ஷயா இதுக்கு ஆதி₄க்யம் லபி₄க்கிறது என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தி₃வ்யதே₃ஶங்களில் முன்புத்தை ஆத₃ரமின்றிக்கே) இத்யாதி₃. "கைவிடேல்" என்று த்யாக₃ாப₄ாவப்ரார்த்த₂னையாலே, த்யாக₃ாதிஶங்கை அர்த்த₂ஸித்₃தை₄ என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதிஶங்கைபண்ணி) என்று. இந்த த்யாக₃ாப₄ாவ-ப்ரார்த்த₂னை க்ருதஜ்ஞதாஹேதுகை என்று தோற்ற தது₃பகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என் ஹ்ருத₃யத்திலே) இத்யாதி₃. இதுதான் திருப்பதிகளுக்கும், திருவுள்ளத்துக்கும் நிர்தே₃ஶ-பௌர்வாபர்யத்தால் வ்யஞ்ஜிதம். "இளங்கோயில்"ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ப₃ாலாலயம்) என்று. "வெள்ள" என்கிறவிதுக்கர்த்த₂ம் (திருப்பாற்கடலை) இத்யாதி₃. "அத்து" நிரர்த்த₂கம். (173)

174. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இவன்) இத்யாதி₃. த்யாக₃ாப₄ாவம் புருஷதந்த்ரமாகையாலே அது இவனுடைய ப்ரார்த்த₂னையாலே ஈஶ்வரன் பண்ணினாலும், ப்ரீதி அபுருஷதந்த்ரையாகையாலே அது ஸித்₃தி₄யாதே. ஆகையால், மட்டமான ஆத₃ரம்தான் எங்ஙனே என்று ஶங்காபி₄ப்ராயம்.

174. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும், க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபி$_4$மதங்களாய் இருக்கும்.

பே$_4$ாக்தாவான எம்பெருமான், தனக்கு சரமப்ராப்யமான ஆழ்வார்க்கு ப்ரீதிவிஷயங்களாகையாலும், இவ்வோநிலவாசியன்றே ஆழ்வாரைப்பெற்றதென்னும் க்ருதஜ்ஞதையாலும், ப்ராப்யமான ஆழ்வாரைப்பெற்றபின்பும், ப்ராபகங்களான அந்த தி$_3$வ்யஸ்த$_2$லங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும்படி

இருக்கை; கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று மண்டியிறே இவனிருப்பது. [க்ருதஜ்ஞதை]யாவது - இவ்வோ தே$_3$ஶவாஸத்தாலேயன்றே நாமிவனைப்பெற்றதென்று அத்தேஶம் தனக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி$_4$க்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்$_4$யமான இச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தே$_3$ஶங்கள் அபி$_4$மதங்களாயிருக்குமென்கை. ஆக, [கு$_3$ணம் போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] என்று கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகு$_3$ணம் போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியும், [பரா–நுப$_4$வத்துக்கு விலக்கு] என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி தது$_3$பபாத$_3$நார்த்த$_2$மாக அபி$_4$மதவிஷயத்தில் அழுக்கு அபி$_4$மதமாயிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற இதிலே அவன் அத்யாத$_3$ரத்தைப் பண்ணும் படியையும், ஜ்ஞாநியான இவனை ஸவிக்$_3$ரஹமாக ஆத$_3$ரிக்கைக்கு ஹேதுவிஶேஷத்தையும், பரமார்த்தனை இவன் தே$_3$ஹஸ்தி$_2$திகொண்டே இவன் தே$_3$ஹத்தில் அவன் விருப்பமறியலாமென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தே$_3$ஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்$_4$யமானவிது ஸித்$_3$தி$_4$த்தால் ஸாத்$_4$நாத$_3$ரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோ தே$_3$ஶங்களைக் கைவிடாதொழிய வேணுமென்று அர்த்தி$_2$த்தால் ஸ்வஸாத்$_4$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்திருக்கச்செய்தேயும் ஹேதுத்$_3$வயத்தாலே அவனுக்கவை அபி$_4$மதங்களாயிருக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். (174)

மூலத்திலே ப்ராப்யஸ்ய ப்ரீதி: = [ப்ராப்யப்ரீதி:]. [ப்ராப்யப்ரீதே: விஷய:] = [ப்ராப்யப்ரீதிவிஷய:]. தஸ்ய ப$_4$ாவ: = ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வம். அத்தாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு ப்ராப்யமான) இத்யாதி$_3$நா. அதுக்கு ப்ரமாணம் (கண்டியூர்) இத்யாதி$_3$. (மண்டி) என்றது அபி$_4$நிவேஶித்து என்றபடி. [க்ருதம்] = உபகார:, தத் ஜாநாதி இதி = [க்ருதஜ்ஞ:], தஸ்ய ப$_4$ாவ: = [க்ருதஜ்ஞதா], அத்தாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதஜ்ஞதையாவது) இத்யாதி$_3$நா. மூலத்திலே [கு$_3$ணம்போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] (வா.164) தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகு$_3$ணமும் என்று அந்யோந்யத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தித்தத்தாலே அந்யோந்யஸித்$_3$தி$_4$யில் அந்யோந்யஸாபேக்ஷத்வத்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்னும் ஶங்கையை முக$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே அந்யோந்யாபேக்ஷாஸ்த$_2$லத்தில் அந்யோந்யாஶ்ரயதே$_3$ாஷமில்லை என்னுமிடம், 'அந்யோந்யாஶ்ரயாண்யபி கார்யாணி ப்ரப$_4$வந்தி' என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே அதுக்கு அவகாஶமில்லை என்று பரிஹரித்துக்கொண்டு உக்தார்த்தங்களை ப்ரதிபத்திஸௌகர்யத்துக்காக ஸங்கலநயா உபந்யஸித்துக்கொண்டு உத்தரவாக்யாவதாரிகையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக கு$_3$ணம் போலே) இத்யாதி$_3$. "ஸ்தி$_2$த்யத$_3$நாப்$_4$யாஞ்ச"(ப்ர.ஸூ.1-3-6), "அநஶ்நந்நந்யோऽபி$_4$சாகஶீதி" (கடே$_2$ாப.) என்று இவனுடைய ஹேயதே$_3$ஹவிஷயமான ஈஶ்வரபே$_4$ாக$_3$ாப$_4$ாவவசநம் ஜ்ஞாநி–தே$_3$ஹவ்யதிரிக்தவிஷயம் என்னுமிடம் பூர்வோத$_3$ாஹ்ருதத்த்வத$_3$ர்ஶிஸூக்திரூபப்ரப$_3$லப்ரமாண–ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணும் படியையும்) என்றது. (ஹேது–

அபி$_4$மதங்களாயிருக்குமென்கிறுர். பே$_4$ாக்$_3$யதாதிஶயத்தால் வந்த ஆத$_3$ரமன்றியே தத்ஸாத$_4$நத்வேந வந்த ஆத$_3$ரமே அவற்றிலுள்ளதென்றபடி. (174)

மேல், ப்ரஸ்துதமான ப்ராஸங்கி$_3$கார்த்த$_2$விஶேஷத்தை நிக$_3$மிக்கிறுர் [ஆகையாலே] இத்யாதி$_3$யால்.

175. ஆகையாலே, தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகு$_3$ணமும் விரோதி$_4$யாயிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வாஶ்ரிததே$_3$ாஷமே பே$_4$ாக்$_3$யமாம்படி ஆத$_3$ரவிஶேஷமுண்டாகையால், ஸ்வாதீ$_4$நதே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி பராதீ$_4$நஸ்வரூபவிரோதி$_4$யாமாப்போலே, ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்களைப்பற்ற ஆந்தரகு$_3$ணங்களான ஸ்வாதீ$_4$ந-ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் தத்$_3$பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$த்வேந ஸ்வரூபவிரோதி$_4$களென்று ஸிம்ஹாவலோகநம் பண்ணி, [கு$_3$ணம்போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] என்கிற வாக்யார்த்த$_2$த்தை நிக$_3$மிக்கிறுர். (175)

---

175. இப்படி தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி பராநுப$_4$வத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையுமருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்$_3$தி$_4$ப்பித்தாராய், அதுதன்னை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யரூபாத்மகு$_3$ணத்தினுடைய பராநுப$_4$வவிரோதி$_4$த்வத்தை ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கிறுர் [ஆகை-யாலே] என்று துடங்கி. [ஆகையாலே] என்று – கீழே ஸித்$_3$தி$_4$ப்பித்த அர்த்த$_2$த்தை அநுவதி$_3$க்-கிறுர். [தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி போலே] என்றது – தே$_3$ாஷங்கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்-குறுப்பாயிருக்கச்செய்தேயும், தே$_3$ாஷத்தையே பே$_4$ாக்$_3$யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான அவனுக்கு அநபி$_4$மதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுப$_4$வத்துக்கு விரோதி$_4$யாகிறது, அதுபோலே என்றபடி. [ஆந்தரகு$_3$ணம்] என்கிறது ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை [ஆந்தரகு$_3$ணம்] என்கிறது – ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்களிலும் காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க$_3$மாகையாலே. இதினுடைய பராநுப$_4$வவிரோதி$_4$த்வப்ரகாரம் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் [ஆந்தரகு$_3$ணம்] என்கிறது – பாரதந்த்ர்யமொன்றையுமாகவுமாம். (175)

விஶேஷத்தையும்) என்றது ஜ்ஞாநப்ரயுக்தவிக்ருதிப்ரகாஶரூபஹேதுவையும் என்றபடி. (அதின் எல்லையையும்) என்றது த்யாக$_3$ாப$_4$ாவ-ப்ரார்த்த$_2$நாவ்யஞ்ஜிதமான அநாத$_3$ரபராகாஷ்டை$_2$யையும் என்றபடி. (ஹேதுத்$_3$வயத்தாலே) என்றது ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வக்ருதஜ்ஞதைகளாலே என்றபடி.(174)

175. (ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி) என்றும், (ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கிறுர்) என்றும் அருளிச்செய்கையாலே கிஞ்சித்-பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாரோஹமாத்ரத்தைக்கொண்டு கு$_3$ணத்$_3$ருஷ்டாந்தேந தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியினுடைய பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$த்வத்தை ப$_3$ஹுமுக$_2$மாக உபபாதி$_3$த்து தாத்$_3$ருஶதே$_3$ாஷநிவ்ருத்தித்$_3$ருஷ்டாந்தேந உபேயத$_3$ஶையில் ஆத்மாந்தஸ்த$_2$ாயியான கு$_3$ணத்தினுடைய பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$த்வத்தை விமர்ஶ-த$_3$ஶையில் ப$_3$ாத$_4$விரோதி$_4$நிஶ்சயவிஷயமாம்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வரூபாவக$_3$தியும் ப$_3$ாத$_4$விரோதி$_4$நிஶ்சயமுமாகிற முக$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே அந்யோந்யாஶ்ரயமில்லை என்று ஸூசிதம். உபமேயோபமாவ்யஞ்ஜநத்தாலே விச்சி$_2$த்திவிஶேஷமுமுண்டு. "த்$_3$வயோ; பர்யாயேண உபமாநோபமேயத்வம் உபமேயோபமா" என்றிறே சொல்லுவது. (ஸிம்ஹாவலோகந)மாவது – ப$_3$ஹுவ்யவஹிதமான பூர்வப்ரதிபாதி$_3$தார்த்த$_2$த்தை புநரபி ப்ரயோஜநவிஶேஷத்துக்காக ப்ரதி-பாதி$_3$க்கை. (கீழ் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பித்த அர்த்த$_2$த்தை) என்றது, தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியினுடைய பராநுப$_4$வ-விரோதி$_4$த்வத்தை என்றபடி. மூலத்திலே, அந்த: ப$_4$வம் = [ஆந்தரம்] என்று [ஆந்தர]பத$_3$த்தாலே

176. தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திதானே தே$_3$ாஷமாமிறே.

தே$_3$ாஷநிவ்ருத்த்யந்வயத்தில் வரும் தே$_3$ாஷமேதென்ன, அந்த ஸ்வாதீ$_4$நதே$_3$ாஷ்நிவ்ருத்திதானே தே$_3$ாஷ-ஸாத$_4$நமாமளவன்றிக்கே, பரதந்த்ரஸ்வரூபநாஶகமான தே$_3$ாஷம்தானுயிருக்குமிறேயென்கிருர். (176)

ஆகில், தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியத்நமன்ருே தே$_3$ாஷமாவது, தாந்தனக்கு ஶுப$_4$ார்ஜநம் பண்ணலாமே என்ன, அதுவும் விரஸமாய், அப்ராப்தமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை விஶிஷ்டோக்தியாலே விஶேஷிக்கிருர் [தன்னுல் வரும் நன்மை] இத்யாதி$_3$யால்.

---

176. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியில் வரும் தே$_3$ாஷமேதென்ன; வேறொரு தே$_3$ாஷமும் வேண்டா, இதுதானே தே$_3$ாஷமாமென்கிருர் [தே$_3$ாஷ] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – காமிநியானவள் தன்னுடம்பிலழுக்குக் கழற்றி பே$_4$ாகத்திலே அந்வயிக்க இச்சி$_2$க்குமாப் போலே, ஸ்வத:பரிஶுத்$_3$த$_4$மான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தே$_3$ாஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஶேஷிக்கு பே$_4$ாக்$_3$யமாக விநியோக$_3$ப்படவேணுமென்று ஸ்வநிர்ப்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய அழுக்குகக்கும் காமுகனைப் போலே தே$_3$ாஷமே அபி$_4$மதமாய் இத்தோடே தன்னை பு$_4$ஜிக்கவாத$_3$ரிக்கிற பரனுடைய பே$_4$ாக$_3$த்-துக்கு விலக்காகையாலே தே$_3$ாஷமாமிறே என்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தே$_3$ாஷமாவது. [இறே] என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ தோற்றவருளிச்செய்தது கீழுபபாதி$_3$த்தத்தையெல்லாம் நினைத்து.(176)

177. ஆக, [நன்மைதானே தீமையாய்த்து] என்றும், [தனக்குத்தான்தேடும்நன்மை தீமை-

---

அந்தரங்க$_3$த்வம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்களிலும் காட்டில்) இத்யாதி$_3$. (இவ்விடத்திலும்) என்கிற ஸமுச்சயத்தாலே [கு$_3$ணம்போலே] என்கிற [கு$_3$ண]பத$_3$த்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (175)

176. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படிச்சொல்லுகைக்கு) இத்யாதி$_3$. (இப்படிச்சொல்லுகைக்கு) = விரோதி$_4$ என்கைக்கு. அதாவது, விரோதி$_4$ என்றது, தே$_3$ாஷாநுப$_3$ந்தி$_4$யையன்ருே? இந்த தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திக்கு தே$_3$ாஷாநுப$_3$ந்தி$_4$த்வமுண்டோ, விரோதி$_4$ என்கைக்கு? என்றபடி. (வேறு) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, விரோதி$_4$ என்பது முக்$_2$யமாக தே$_3$ாஷத்தையே; தத்$_3$த்$_3$வாரா தே$_3$ாஷாநு-ப$_3$ந்தி$_4$க்கும் விரோதி$_4$வ்யபதே$_3$ஶமாகையாலே இந்த தே$_3$ாஷநிவ்ருத்திதானே தே$_3$ாஷமாகையாலே விரோதி$_4$ என்று சொல்லலாம் என்றபடி. "விஶுத்$_3$த$_4$த$_3$ந்தவஸநோ நிர்மலீக்ருதவிக்$_3$ரஹ: । ஶுத்$_3$தே$_4$ாத$_3$க்ஷ: ப்ரஸந்நாத்மா யத$_2$ாலப்$_3$தை$_4$ஸ்ஸமர்ச்சயேத் ॥ ஸதீநாம் யோஷிதாம் தே$_3$ஹோ யதே$_2$ாபகரணம் ப$_4$வேத் । ப$_4$ர்த்ருணும், ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்ததே$_3$ஹ: தத்$_3$வஜ்ஜக$_3$த்$_3$கு$_3$ரோ:" என்கிற ஶாண்டி$_3$ல்யவசநத்தில் யோஷித்$_3$த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தைப்பற்ற காமிநீத்$_3$ருஷ்டாந்தீகரணம். உபாதே$_3$யத்வம் [கு$_3$ண]பத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமும், [ஹேய]த்வம் [தே$_3$ாஷ]பத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமுமாகையாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவனுக்கு அநிஷ்டமாம்) இத்யாதி$_3$நா. "உபாத$_3$த்தே ஸத்தாஸ்தி$_2$தி-நியமநாத்$_3$யைஶ்ஶித$_3$சிதௌ ஸ்வமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய" (ஸ்ரீரங்க$_3$.ஸ்தவே 2-87) என்று நிருபாதி$_4$க-உபாத$_3$ா-த்ருத்வம் ஈஶ்வரனுக்கேயாகையாலே தது$_3$பாதே$_3$யத்வ-ஹேயத்வங்கள் [குண][தே$_3$ாஷ] ஶப்$_3$த$_3$-ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே [இறே] என்றது. மூலத்தில் [இறே]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ப்ரஸித்$_3$தி$_4$) இத்யாதி$_3$. (176)

177. "தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே, அவனுல் வரும் நன்மை முலைப்பாலேபோலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

தனக்குரியனல்லாத தன்னுல் தனக்கு வருத்தப்பட்டுவரும் ஜ்ஞாநப₄க்த்யாதி₃-நன்மை, விலைப்பால்போலே

யோபாதி விலக்காயிருக்கும்] என்றும், [தே₃ாஷநிவ்ருத்திதானே தே₃ாஷமாமிறே] என்றும் – தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே உபாதே₃யமென்னுமிடம் ப₂லித்ததிறே; இப்படித் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை உபாதே₃யமென்னுமிடத்தை ஆப்தவசநத்தாலே த₃ர்ஶிப்பிக்கிருர் மேல் [தன்னுல்] என்று துடங்கி. [தன்னுல் வரும் நன்மை]யாவது – ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. [விலைப்பால் போலே] என்றது – ஔபாதி₄கமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை. [அவனுல்வரும் நன்மை]யாவது – நிருபாதி₄க-ஸ்வாமியான அவன்தானே இவனுக்கிதுவேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. [முலைப்பால் போலே] என்றது – நிருபாதி₄கமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்கை. (177)

177. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆக நன்மை) இத்யாதி₃. அதாவது, உக்தார்த்த₂த்தில் ஆப்த-வசநஸம்வாத₃ம் காட்டுகிருர் என்றபடி. ஸம்வாத₃ஸம்வாதி₃களுக்கு வைரூப்யத்தை பரிஹரிக்கிருர் (தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம் என்று சொல்லுகையாலே) இத்யாதி₃நா. அதாவது, கண்டே₂ாக்ததத்ப₂லிதோப₄யாம்ஶாபி₄ப்ராயேண வாக்யத்₃வயத்தை ஸம்வாத₃மாக எடுத்தது என்றபடி. ஸம்வாத₃வசநார்த்த₂ம் (தன்னுல்) இத்யாதி₃. (தன்னுல்) என்று ஹேதுத்வமாத்ரத்தைச்சொல்லுகிற-தானுல், ஈஶ்வரகர்த்ருககு₃ணோத்பாத₃நத்திலே ஆத₄ாரதயா தானும் ஹேதுவாகையாலே அத்தைச்சொல்லிற்ருய், (அவனுல்) இத்யாதி₃வாக்யம் புநருக்தியாம். இப்படி சேதநகர்த்ருகஸ்வ-கு₃ணோத்பாத₃நத்திலே ஈஶ்வரன் ஸாத₄ாரணோபகாரத்தாலே ஹேதுவானமையை (அவனுல்) என்கிற இது சொல்லுகிறதானுல், (தன்னுல்) இத்யாதி₃வாக்யவையர்த்₂யம் ப்ரஸங்கி₃க்கும் என்னுமபி₄ப்ராயத்-தாலே உப₄யத்ர 'கர்த்தரி த்ருதீயை' என்று அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வயத்நத்தாலே) இத்யாதி₃. கர்த்ருத்வம் க்ருதிமத்த்வமாய், யத்நரூபமாகையாலே (யத்நத்தாலே) என்றது. த்₃ருஷ்டாந்தத₃ார்ஷ்-டாந்திகங்களுக்கு ஸாத₄ாரணத₄ர்மம் (ஔபாதி₄கமுமாய்) இத்யாதி₃. த்₃ருஷ்டாந்தத்திலே, ஔபாதி₄க-த்வம், மூல்யஹேதுகத்வம்; விரஸத்வம், அதி₄கமூல்யலிப்ஸாக்ருதத்₃ரவ்யாந்தரஸம்ஸர்க்க₃-ப்ரயுக்தஸ்வரஸவிரஹிதத்வம்; அப்ராப்தத்வம், அந்யதீ₃யஸ்தந்யரூபத்வாத் அநுசிதத்வம். த₃ார்ஷ்டாந்திகத்தில், ஔபாதி₄கத்வம், அப்ரத₄ாநகர்த்ருத்வபே₄ாக்த்ருத்வாநுஸந்த₄ாநரூப-ஸூக்ஷ்மாஹங்காராதி₄காரகத்வம்; விரஸத்வம், கேவலபாரார்த்₂யஶூந்யத்வம்; அப்ராப்தத்வம் ஸாவத₄ாரணஶேஷத்வபாரதந்த்ர்ய-அநுசிதத்வம். இவை பரஸ்பரபி₄ந்நங்களானுலும், ஔபாதி₄க-த்வாதி₃ஸாமாந்யரூபங்களாலே ஏகீகரணுத் ஸாத₄ாரணத₄ர்மத்வம் விவக்ஷிதம். (அவனுல்) இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂ம் (நிருபாதி₄கஸ்வாமியான) இத்யாதி₃. (உண்டாக்கும்) இத்யநேந 'கர்த்தரி த்ருதீயை' என்று ஸூசிதம். இத்தால், ஸாத₄ாரணோபகாரப்ரயுக்தஹேதுத்வமன்றிக்கே, விஶிஷ்ய கர்த்ருத்வம் சொல்லுகிறது. மூல்யாநபேக்ஷணுத் நிருபாதி₄கத்வம், த்₃ரவ்யாந்தரஸம்ஸர்க்க₃விரஹாத் ஸஹஜரஸயுக்தத்வம், மாதுஸ்ஸ்தந்யத்வாத் உசிதத்வம் த்₃ருஷ்டாந்தத்திலே விவக்ஷிதம். அவனே கர்த்தாவாய், இவன் கர்த்தாவல்லாமையாலே, தந்மூலாஹங்காரஸம்ப₃ந்த₄மில்லாமையாலே நிருபாதி₄கத்வம்; அவன்தானே பே₄ாக்தாவாகையாலே, கேவலபாரார்த்₂யரூபஸஹஜரஸயுக்தத்வம் ஸரஸத்வம்; ஸ்வதந்த்ரஶேஷியானவன் ஸ்வபே₄ாக₃ார்த்த₂ம் பரதந்த்ரனுக்கு கு₃ணோத்பாத₃நம் பண்ணுகை உப₄யஸ்வரூபாநுகு₃ணமாகையாலே ப்ராப்தத்வமும், த₃ார்ஷ்டாந்திகத்திலே விவக்ஷிதம்.

விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். தனக்குரிய ஸ்வாமியான அவனுல் வருத்தமற வரும் அந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதி$_3$நன்மை, ஸ்தநந்த$_4$யனுக்குத்தாய்முலைப்பால்போலே ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானருளிச்செய்த வார்த்தை என்கிருர். (177)

178. அவனையொழியத்தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது – ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி க$_4$ாதுகனுன ஆட்டு வாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே இருப்பதொன்று.

ப்ராப்தனுமாய், ஆப்தனுமானவவன் தன்னுடைமையான இவனுக்கு நன்மைதேடுகையொழிய, அப்ராப்தனுமாய், அநாப்தனுமான இவன் ஸ்வோஜ்ஜீவநநன்மை ஸ்வயத்நத்தாலே தேடுகையாவது – ஸ்தந்யைகத$_4$ாரகனுய், மாத்ரைகரக்ஷ்யனுன ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜையை ப்ரியஹிதபரராய் ரக்ஷிக்கும் மாதாபிதாக்கள்கையினின்றும் கத்தக்கத்தப் பிறித்துவாங்கித் துடிக்கத்துடிக்க அறுத்தறுத்து மாம்ஸவிக்ரயம்பண்ணும் க$_4$ாதுகனுன பாபி ஆட்டுவாணியன்கையிலே பையலைப்பசலைப்பேணி ரக்ஷித்துக் கொள்ளென்று காட்டிக்கொடுத்து உயிர்க்கொலைக் கொல்லுவிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றென்கிருர். (178)

---

178. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை ஒழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேட இழிந்தால் ஸ்வவிநாஶமே ப$_2$லிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநித$_3$ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிருர் [அவனை] என்று துடங்கி. அதாவது – ப்ராப்தனுமாய், ஆப்தனுமான அவன் இவனுக்கு நன்மைதேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மான நன்மை ஸம்பாதி$_3$க்கையாவது – ஸ்வரக்ஷணேபயோகி$_3$யான ஜ்ஞாநஶக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதி$_3$கள் உணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்த$_4$யப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள்கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக்கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக்கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் க$_4$ாதுகனுன ஆட்டுவாணியன்கையிலே 'இத்தை நோக்கிக்கொள்' என்று காட்டிக் கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென்கை. இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாஶகன் என்னுமிடம்சொல்லப்பட்டது. (178)

ஏகீப$_4$ாவம் பூர்வவத். இப்படி ப$_4$க்திப்ரபத்த்யாதி$_3$கள் ஸ்வரூபஜ்ஞனைப்பற்ற ஸ்வத: தீமையானுலும், ஸ்வரூபஜ்ஞனல்லாத அதி$_4$காரியைப்பற்ற விதி$_4$க்கப்படுகிறதாகையாலே விதி$_4$வையர்த்$_2$யமில்லாமையாலே, பிள்ளான் ஶ்ரீஸூக்திக்கு ஸ்வாரஸிகார்த்த$_2$ப$_3$ாத$_4$மில்லாமையாலே இதின் ஸ்வாரஸ்யத்தை ப$_4$ஞ்ஜித்து பராதீ$_4$நகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம் என்கை அநுசிதம் என்று கருத்து. (177)

178. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. இவ்வளவன்றிக்கே என்றது ஸரஸத்வ-ப்ராப்தத்வரூபகு$_3$ணங்களினுடைய அப$_4$ாவமாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. (ஸநித$_3$ர்ஶநமாக) என்றது ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தமாக என்றபடி. ப்ராப்தத்வம், ஸ்வீயவஸ்துரக்ஷாயாம் ஸ்வயமுசிதத்வம். ஆப்தத்வம், ரக்ஷணௌபயிகயத$_2$ாத$_3$ர்ஶித்வாதி$_3$பரிகரவத்வம். (அதுக்கு எதிர்த்தட்டான) என்றது பூர்வோக்தப$_4$கவத்ஸ்வப$_4$ாவபூ$_4$தப்ராப்திஶக்திவிபரீதமான அநௌசித்ய–அஶக்த்யாதி$_3$களையுடைத்தான என்றபடி. 'க்$_3$ரஹணத$_4$ாரணபடுர்ப$_3$ால:, ந து ஸ்தநந்த$_4$ய:' என்று 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநாதி$_3$ஶூந்யவிஷயத்திலே ப்ரயோகி$_3$க்கக்காண்கையாலே, இங்கும் 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$விரஹிதபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வரக்ஷண) இத்யாதி$_3$. ஸ்தநம் த$_4$யதி = பிப$_3$தி, இதி 'ஸ்தநந்த$_4$ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் நிஷ்பந்நம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி

179. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

இப்படி ப்ராப்தஸ்வாமியானவன் நன்மைதேடும்படி ததே$_3$கரக்ஷ்யமாயிருக்கிற தன்னைத் தீமையை நன்மை என்று தேடி ஹிம்ஸித்துக்கொள்ளும் அஹிதகரனான தானேயிறே, "அஸந்நேவ" என்றுருமாயும்படி கண்ணற்று முடிப்பானென்கிறார். (179)

180. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [தன்னைத் தானே] என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் இவனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாஶத்துக்கு ஒருநாளும் அவன் ஹேதுவன்று, இனி "அஸந்நேவ" என்னும்படி தன்னை நஶிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே என்கை. "யானே என்னை" என்கிற பாட்டிலே, "யானே" என்று - என்னிழவு ப$_4$க$_3$வத்க்ருத-மல்ல, அவன் எதிர்சூழல்புக்குத்திரியாநிற்க நானேகிடீர் விநாஶத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டேன் என்றாரிறே ஆழ்வார். (179)

180. இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்-செய்கிறார் [தன்னைத்தானே] என்றுதுடங்கி. [அஹங்கார]மாவது - தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநமும்,

---

அருளிச்செய்கிறார் (மாத்ராதி$_3$கள்) இத்யாதி$_3$. மூலத்தில் 'பித்ரு'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் [ஆதி$_3$]ஶப்$_3$த$_3$ம். உயிர்க்கொலை = ஸஜீவஹிம்ஸை. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் ஏதத்$_3$-வாக்யதாத்பர்யவிஷயார்த்த$_2$த்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனே) இத்யாதி$_3$நா. (178)

179. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இப்படி இவன்) இத்யாதி$_3$. ஸ்வத: ப்ரேமாஸ்பத$_3$மான தன்னைத்தான் முடிக்கை அஸம்ப$_4$ாவிதம் என்று ஶங்காபி$_4$ப்ராயம். [தானே] என்கிற ஏவகாரார்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரன் இவனை) இத்யாதி$_3$. நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு நாஶம் கூடாமையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவ) இத்யாதி$_3$. அதாவது லௌகிகமான நாஶம் கூடாதாகிலும், விலக்ஷணஸத்தாஹாநிரூபநாஶம் கூடுமாகையாலே அதுக்கு ஹேது இவன் என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (யானே) இத்யாதி$_3$. "யானே என்தனதே என்றிருந்தேன்" = நானே 'நான் தே$_3$ஹம்' என்றும், 'நான் ஸ்வதந்த்ரன்' என்றும், 'என் உடைமை' என்றும் இருந்தேன் என்றபடி. இதில் "யானே" என்கிற அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$ம் (என் இழவு ப$_4$க$_3$வத்க்ருதமல்ல) இத்யாதி$_3$. (எதிர்சூழல்புக்கு) எதிரேபுக்கு. (சூழல்) = உபாயம். (என் இழவு) இத்யாதி$_3$கம் ஈட்டின் வாக்யம், அர்த்த$_2$கத$_2$நமும் ப்ரமாணநிர்தே$_3$ஶமும், தந்த்ரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஈட்டின் வாக்யத்தையே ப்ரயோகி$_3$த்தது என்று கண்டுகொள்வது. [அஹங்காரத்தையும்] இத்யாதி$_3$மூலாநுகு$_3$ணமாக ஸ்வயம் ஸ்வவிநாஶ-ஹேதுத்வத்திலே (யானே) என்கிறவித்தை எடுத்தது. (179)

180. ஸ்வார்த்த$_2$கர்த்ருத்வபோ$_4$க்த்ருத்வவாஸநயா ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் ஸ்வவிநாஶகம் என்று விவக்ஷித்து, தாத்$_3$ருஶ-அநாதி$_3$வாஸனைக்கு மூலம் இவன் என்கைக்காக [தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது] இத்யாதி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவன்) இத்யாதி$_3$.

இது கீழிலர்த்த2நிக3மநமாய் மேலிலர்த்த2ஸூசகமுமானதொரு வார்த்தை, கு3ணம் ஸ்வக3தமென்னும் தே3ாஷநிவ்ருத்தி ஸ்வாதீ4நையென்னும் பராதீ4நஸ்வரூபத்தை முடிக்கையென்று உக்தார்த்த2நிக3மநப்ரகாரம் வக்ஷ்யமாணார்த்த2ாநுகு3ணமாக [தன்னைத்தான் முடிக்கை]யாவது – என்றநுப4ாஷித்து, ஸ்வரூபநாஶகமான அஹங்காரத்தையும் ஹேயவிஷயங்களையும் அநர்த்த2கரம், அபே4ாக்3யமென்றறியாமல் விளக்குகளை விரும்பும் ஐந்துபோல் விரும்புகையென்று அதுக்கு அர்த்த2மருளிச்செய்கிறார். (180)

ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநமும்; [விஷயங்களா]வன – விஹிதநிஷித்3த4விஷயங்கள்; இவற்றை [விரும்புகை]யாவது – இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்மஸ்வரூபந்தான் ப4க3வ-த3நந்யார்ஹஶேஷமாய் ப4க3வதே3கபே4ாக3மாயிறே இருப்பது; தாத்3ருஶஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையிறே – இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்யநமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறாராகில், இவை எல்லாம் என் என்னில்; உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே – புருஷார்த்த2த்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதி4களெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்ற-விறே, "மநோவாக்காயை:" என்று துடங்கி, மூன்று சூர்ணையாலே ஸகலவிரோதி4நிவ்ருத்தி-யையும் ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமஶ்-ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே அவித்3யாதி3களும் கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும், தே3ஹாத்மாபி4மாநாதி3ரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், தது3ப4யகார்யமான ப4ாக3வதாபசாரம் முதலான விரோதி4களையெல்லாம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோத4மில்லை. (180)

இத்தால், உபாயாநுஷ்ட2ாநோபயோகி3ஜ்ஞாநோத்பத்தே: பூர்வம் அஹங்காராத்3யாத3ரத்தாலே, இவன் ஸ்வவிநாஶஹேதுவானாலும் தாத்3ருஶஜ்ஞாநோத்பத்த்யநந்தரம் ஶாஸ்த்ரீயஸாத4நாநுஷ்ட2ாநமுகே2ந தான் தனக்கு ரக்ஷகனாகத்தட்டில்லாமையாலே உபாயாநுஷ்ட2ாநத்3வாராபி தான் தனக்கு விநாஶஹேது என்னுமிடத்துக்கு அஹங்காராத்3யாத3ரஹேதுகஸ்வவிநாஶத்திலே ஸ்வயம் ஹேதுத்வகத2நம் அநுபயுக்தம் என்கிற ஶங்கையிலே என்று கண்டுகொள்வது. அஹங்காராத3ரத்துக்கும், விஷயா-த3ரத்துக்கும் கார்யகாரணப4ாவத்3யோதநார்த்த2ம் [அஹங்காரத்தையும்] இத்யாதி3 பூர்வாபர-நிர்தே3ஶம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் – ஸ்வஶேஷத்வம். [விஷயங்களையும்] என்கிற ஸாமாந்யநிர்தே3ஶதாத்-பர்யம் (விஹித) இத்யாதி3. நன்மை விஹிதத்வநிஷித்3த4த்வரூபவர்க்க3த்3வைவித்4யாபி4ப்ராயம்; கர்த்ருத்வலக்ஷணஸ்வாதந்த்ர்யம் உபாயாநுஷ்ட2ாநாநுகு3ணமாகையாலும், விஹிதவிஷயம் உபாயாங்க3மாகையாலும் அம்ஶதோ ப3ாத4ம் என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வ-ரூபம்தான்) இத்யாதி3. அதாவது, ஸாத4நாநுஷ்ட2ாநத்தில் ஸ்வார்த2த்வம் அவர்ஜநீயமாகையாலே, அநந்யார்ஹத்வாதி3ஸ்வரூபவிரோத4ம் து3ர்வாரம். ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரவ்ருத்த்யந்தரஹேதுவானபோது ஸ்வரூபவிரோத4ம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம். இப்படி விஷயாத3ரத்திலும் கண்டுகொள்வது என்றபடி. ஶங்கை (உத்தரவாக்ய) இத்யாதி3. அதாவது, சதுர்த்2யர்த்த2கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்த2த்வத்தை நமஶ்ஶப்3த3ம் நிஷேதி4க்கிறதாகையாலே அஹங்காராதி3நிவர்த்தகத்வம் அதுக்கு இல்லாமையாலே நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2கத2நபரஸந்த3ர்ப4த்திலே தத்கத2நம் அநுசிதம் என்றபடி. பரிஹாரம் (உத்தரவாக்யத்-தில்) இத்யாதி3. (இடைச்சுவர்) = மத்4யபி4த்தி. அதாவது, விரோதி4 என்றபடி. கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்த2தைக்கு அந்யதா2ஜ்ஞாநாதி3கள் காரணமாகையாலும், அவற்றுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ாதி3-கள் காரணமாகையாலும் இப்படி கார்யபூ4தஸ்வார்த்த2தாநிவர்த்தகநமஶ்ஶப்3த3த்துக்கு கார்ய-நிவ்ருத்திப்ரயோஜககாரணநிவ்ருத்தியிலும் தாத்பர்யம் ஆவஶ்யகமாகையாலே க3த்3யாதி3களிலே

அதில் முந்துற அஹங்காரத்தின் கொடுமையை விஶதீ$_3$கரிக்கிறுர்மேல் [அஹங்காரம்] இத்யாதி$_3$யால்.

181. அஹங்காரம் அக்$_3$நிஸ்பர்ஶம்போலே.

தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநரூபமாயும், விஷயப்ராவண்யஜநகமாயுமுள்ள அஹங்காரம், பட்டவிடமெங்கும் வேந்துருமாயும்படி சுட்டெரிக்கும் அக்$_3$நிஸ்பர்ஶம்போலே, அத$_3$ாஹ்யமான ஸ்வரூபத்தையும் த$_3$க்$_3$த$_4$மாக்கி விடும் என்கிறுர். (181)

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்", "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த$_2$:", "ந தே$_3$ஹம்", "எம்மாவீட்டுத்திறமும்".

181. இவ்வஹங்காராதி$_3$களின் கொடுமையை விஸ்தரேண உபபாதி$_3$ப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரத$_2$மம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறுர் [அஹங்காரம்] என்று துடங்கி. [அக்$_3$நிஸ்பர்ஶம்போலே] என்றது – அக்$_3$நிஸ்பர்ஶமானது அந்வயித்தவிடமெங்கும் சுட்டு உரு அழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆஶ்ரயாஶியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக உருவழித்து விடுமென்கை. (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறுர்மேல். அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே, ருக்$_3$வேத$_3$கி$_2$லமான ஜிதந்தாவசநத்தை அருளிச்செய்கிறுர்; "ந காமகலுஷம்

ஸகலவிரோதி$_4$நிவ்ருத்திப்ரதிபாத$_3$நம் பண்ணிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (விரோதி$_4$கள் எல்லாம்) இத்யாதி$_3$. (இடைச்சுவர்) என்று விரோத$_4$ப$_2$லோபத$_4$ாநமும், (விரோதி$_4$கள்) என்று தத்ஸ்வரூப-யோக்$_3$யதையும் ஸூசிதம். ப்ரஸக்தம் விவக்ஷிதஸ்வார்த்த$_2$தாஹேதுதே$_3$ஹாத்மா-பி$_4$மாநாதி$_3$கம். அநுப்ரஸக்தம் தத்$_3$தே$_4$துகவிஷயப்ராவண்யாதி$_3$கம். (விரோத$_4$மில்லை) என்றது அஸாங்க$_3$த்யமில்லை என்றபடி. (180)

181. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இவ்வஹங்காராதி$_3$கள்) இத்யாதி$_3$. (கொடுமை) = க்ரௌர்யம். இத்தால் அஹங்காராதி$_3$ப்ரஸங்க$_3$ாத் தத்கார்யம் உச்யதே என்று ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தியும், அஹங்காராதி$_3$க-ளினுடைய ஸவாஸநத்யாக$_3$ஹேதுத்வாத் தத்கார்யம் உச்யதே என்று ஹேதுதாஸங்க$_3$தியும், பேடிகா-ஸங்க$_3$தியாக அநுஸந்தி$_4$க்கவேணும் என்று ஸூசிதம். (ப்ரத$_2$மம் அஹங்காரத்தினுடைய) இத்யாதி$_3$நா, [அஹங்காரத்தையும், விஷயங்களையும்] என்று உத்$_3$தே$_3$ஶித்த க்ரமத்திலே தத்கார்யங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, அவஸரஸங்க$_3$தி அநந்தரவாக்யஸங்க$_3$தியாக அநுஸந்தே$_4$யம் என்று ஸூசிதம். [அக்$_3$நிஸ்பர்ஶம் போலே] என்கிறவிடத்தில் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்ம-அநுபாத$_3$ாநாத் தத்ப்ரதிபாத$_3$நத்தை விவக்ஷித்து தே$_3$ாஷப்ரகரணஸசிவவஸ்துஸாமர்த்$_2$யத்தாலே பாவநத்வாதி$_3$-விவக்ஷணம் அநுசிதமாகையாலே, "ஆஶ்ரயாஶோ ப்ருஹத்$_3$ப$_4$ாநு:" என்று அக்$_3$நிக்கு ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான ஆஶ்ரயாஶித்வமே ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மமாக விவக்ஷிக்க உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அக்$_3$நிஸ்பர்ஶமானது) இத்யாதி$_3$. (அக்$_3$நிஸ்பர்ஶம்) = அக்$_3$நிஸம்யோக$_3$ம். (அந்வயித்தவிடம்) = ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்தவிடம். (181)

182. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இவ்வஹங்காரத்தினுடைய) இத்யாதி$_3$. "மாநாதீ$_4$நா மேயஸித்$_3$தி$_4$:" என்று ஹேதுதை அவாந்தரபேடிகாஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். (அதில் ப்ரத$_2$மத்திலே) இத்யாதி$_3$நா ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாசார்யவசநங்களில் உத்தரோத்தரத்துக்கு பூர்வோபஜீவித்வத்தையும், வக்த்ரு-

இப்படி ஆஶ்ரயாஶியான அஹங்காரஸ்பர்ஶமுள்ளவையடங்க பரித்யாஜ்யங்களென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர்மேல்; "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாத$_3$யோஸ்ஸ்தி$_2$தம்" என்று ஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே நிலைநின்ற என்னெஞ்சு ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களாகிற காமங்களால் கலக்குண்ணுது; அவையெல்லாம் உன்னைப் பற்றவன்றியே என்னைப்பற்றி வருமன்று த்யாஜ்யங்களத்தனையென்றும்; "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தே$_2$ா நைவார்த்தை$_2$ர்ந ச பூ$_4$ஷணை: । வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்$_4$யே விநா ராமம் மஹாரத$_2$ம்"

சித்தம் மம தே பாத$_3$யோஸ்ஸ்தி$_2$தம் । காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்". இதுக்கர்த்த$_2$ம் – நிருபாதி$_4$கஶேஷியாய், நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்தி$_2$தமான என்னெஞ்சானது, ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களாகிற வேறென்றை ஸ்வயம்–புருஷார்த்த$_2$மாக நினைத்துக்கலங்கியிருக்கிறதன்று, ஸர்வஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படி

விஶேஷத்தையும்பற்ற (ந காம) இத்யாதி$_3$ப்ரமாணேபாத$_3$ாநக்ரமம் என்று ஸூசிதம். (ருக்$_3$வேத$_3$–கி$_2$லமான) என்றது ருக்$_3$வேத$_3$ஶகலமான என்றபடி. (தே) என்கிறவிது "ஜிதம் தே புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" இத்யாத்$_3$யுக்தாகாரவிஶிஷ்டவாசி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நிருபாதி$_4$க) இத்யாதி$_3$. "ஜிதம்" என்று ஶேஷித்வமும், "புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ" என்று போ$_4$க்$_3$யத்வமும் சொல்லிற்றிறே. (ஸ்தி$_2$தம்) = வ்யவஸ்தி$_2$தம். அதாவது, அத்தையே போ$_4$க்$_3$யமாகப்பற்றியிருக்கிற என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (வ்யவஸ்தி$_2$தமான) என்று. "காமயே" என்கிற காமவ்யதிரிக்தத்தை "ந காமகலுஷம்" என்று நிஷேதி$_4$க்க வேண்டுகையாலும், கேவலவைஷ்ணவத்வகாமவிதி$_4$ஸந்நிஹித–நிஷேத$_4$ப்ரதியோகி$_3$ஸமர்ப்பககாமஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் ஐஶ்வர்யாதி$_3$களாக மாட்டாமையாலும், 'காம'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (வைகுண்ட$_2$ா–தி$_3$களாகிற) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)பத$_3$த்தாலே தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்கள் விவக்ஷிதம். (வேறென்றை) என்றது வக்ஷ்யமாணகேவலவைஷ்ணவத்வாதிரிக்தத்தை என்றபடி. ஶ்ரீ வைகுண்ட$_2$ாதி$_3$களுக்கும் த$_3$ாஸ்யாந்தர்பூ$_4$தத்வே புருஷார்த்த$_2$த்வம் இஷ்டமாகையாலே (ஸ்வயம்புருஷார்த்த$_2$மாக) என்றது. காமை: கலுஷம் = (காமகலுஷம்). ஸ்ம்ருதித்$_3$வாரா காமங்களுக்கு காலுஷ்யஹேதுத்வம் விவக்ஷிதம். "காமா: காம்யஸ்ப்ருஹாஸ்மரா:" என்கையாலே 'காம'ஶப்$_3$த$_3$ம் காமநார்ஹவைகுண்ட$_2$ாதி$_3$பரம். இத்தையுட்கொண்டு (நினைத்து) இத்யாதி$_3$. "ஸர்வஜந்மஸு கேவலம் வைஷ்ணவத்வம் து காமயே" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வஜந்மங்களிலும்) இத்யாதி$_3$. 'கேவல'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தேவர்க்கே) இத்யாதி$_3$. "விஷ்ணுர்ப$_4$க்திர்ப$_4$ஜநீயோஸ்ய வைஷ்ணவ:", "ஸோஸ்ய ... ப$_4$க்தி:"(அஷ்டா. 4-3-65) என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ப$_4$ஜநீயஶப்$_3$தி$_3$தஸேவ்யத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நி 'அண்'ப்ரத்யயம் வந்து 'வைஷ்ணவ'ஶப்$_3$த$_3$ம் நிஷ்பந்நமாகிறது. அதஏவ "விஷ்ணோர்த$_3$ாஸ்யைகப$_2$லதா" இத்யுபக்ரம்ய, "இத்யேதைர்லக்ஷணைர்யுக்தா: வைஷ்ணவா:" என்று ப$_4$ரத்$_3$வாஜஸ்ம்ருதியில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$த$_3$ாஸ்யம் 'வைஷ்ணவ'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ாந்தர்க$_3$தமாகச்சொல்லிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (த$_3$ாஸ்யத்தை) என்று. 'து'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (த$_3$ாஸ்யத்தையே) என்று. அவத$_4$ாரணத்$_3$வயத்துக்கும் வ்யாவர்த்யங்களை விஶத$_3$மாக த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் ('கேவல'பத$_3$த்தால்) இத்யாதி$_3$நா. "ஸ ஏகாந்தீ அந்யவிமுகே$_2$ா ஹரிம் ஸர்வேஶ்வரம் பரம் । யஸ்ஸமாஶ்ரயதே கிஞ்சித் ப$_2$லமப்$_4$யர்த்த$_2$யந்நர: ॥ ந்யஸ்தாஶேஷப$_4$ரஶ்ஶ்ரீஶே யஸ்து த$_3$ாஸ்யைகஜீவித: । ஸ ஏவ பரமைகாந்தீ த்$_3$வாவேதௌ வைஷ்ணவௌ ஸ்ம்ருதௌ" என்று ப$_4$ரத்வாஜஸம்ஹிதையிலே ஸ்வ–ரஸநிஷ்ட$_2$னையும், கேவலபரார்த்த$_2$ரஸநிஷ்ட$_2$னையும் வைஷ்ணவனுகச்சொல்லிற்றிறே. அதில் ப்ரத$_2$மவ்யாவர்த்த–நார்த்த$_2$ம் இங்கே 'கேவல'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இத்தலைக்கு–மாயிருக்கும் இருப்பை) இத்யாதி$_3$. "து: ஸ்யாத்$_3$பே$_4$தே$_3$வத$_4$ாரணே" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ('து'ஶப்$_3$த$_3$ம்) இத்யாதி$_3$. விதே$_4$யத்வஸாமர்த்$_2$யத்தாலே நிஷேத்$_4$யவ்யதிரிக்தத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே

என்று பெருமாள் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களாலெனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லே; அவற்றை அவர் விரும்பாமைக்கடி நான் என்னதென்று தூ$_3$ஷிக்கையாலேயிறே; இப்படி தூ$_3$ஷிதங்களாய் வரும் உபேக்ஷாவிஷயங்களானவை எனக்கு த்யாஜ்யங்களன்ரேவென்றும். "ந தே$_3$ஹம் ந ப்ராணுந் ந ச ஸுக$_2$ம் அஶேஷாபி$_4$லஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிப$_4$வாத் । ப$_3$ஹிர்பூ$_4$தம் நாத$_2$ க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶதத$_4$ா விநாஶம் தத்ஸத்யம் மது$_4$மத$_2$ந விஜ்ஞாபநமித$_3$ம்" என்று – தேவர்ஶேஷத்வத்துக்கசலாய் நான் என்னதென்றபி$_4$மாநித்த ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாவற்றையும் க்ஷணகாலமும் ஸத்தையுடனிருக்கக் காணவும் பொறேன், அவை விளக்குப்பிணம்பட்டுப்போயிடுக என்றும். ["எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்"]

இருக்கிற தா$_3$ஸ்யத்தையே ஆசைப்படாநின்றதென்று. 'கேவல'பத$_3$த்தால் இத்தலேக்குமாயிருக்கும் இருப்பைக்கழிக்கிறது; "து"ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணுர்த்த$_2$ம். இத்தால் மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன் உகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம் பிராட்டிவசநத்தை அருளிச்செய்கிருர், "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தே$_2$ா நைவார்த்தை$_2$ர்ந ச பூ$_4$ஷணை: । வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்$_4$யே விநா ராமம் மஹாரத$_2$ம்". இதுக்கர்த்த$_2$ம் மஹாரத$_2$ரான பெருமாளேப்பிரிந்து ராக்ஷஸிகள்நடுவே வஸியாநிற்கிறவெனக்கு, ப்ராணனுலொரு ப்ரயோஜநம் இல்லே, அர்த்த$_2$ங்களாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லே, ஆப$_4$ரணங்களாலும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லே என்று. இத்தால் ப்ராணுதி$_3$களெல்லாம் அத்தலேயில் விநியோக$_3$த்துக்காகவன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்காரஸ்பர்ஶியாகையாலே த்யாஜ்யம்

பே$_4$த$_3$ார்த்த$_2$கத்வம் அநபேக்ஷிதம். "ந காமகலுஷம்" என்கிற நிஷேத$_4$ம் "அபஶவோ வா" என்னுமாப்போலே {'அபஶவோ வா அந்யே கோ$_3$ாஶ்வேப்$_4$ய:'} அப்ராஶஸ்த்யபரம் என்னும் ஶங்கையை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அவத$_4$ாரணம் அபேக்ஷிதமாகையாலே தத$_3$ர்த்த$_2$கத்வம் உசிதம். இந்த அவத$_4$ாரணத்தாலே கேவலதா$_3$ஸ்யாநந்தர்க$_3$த-ஸ்வ-ரஸாந்தர்க$_3$தமோக்ஷபர்யந்தபுருஷார்த்த$_2$த்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இத்தால் நிரதிஶயபுருஷார்த்த$_2$த்துக்கும், ஸ்பர்ஶத்தாலே த்யாஜ்யதாபாத$_3$கமான ஸ்வபே$_4$ாக்த்ருத்வலக்ஷணுஹங்காரம் அதிக்ரூரம் என்று லப்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இத்தால் மோக்ஷபர்யந்தமாக) இத்யாதி$_3$. இத்தால் = அவத$_4$ாரணத்தால். 'து'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அஹங்காரக்ரூரதை அத்யந்தாஸ்பஷ்டை என்றும், அஹங்காரஸ்பர்ஶியான புருஷார்த்த$_2$ாந்தரங்கள் காமஶப்$_3$த$_3$த்திலே அஸ்பஷ்டங்கள் என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை கிஞ்சித்ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற ப்ரமாணுந்தரோபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தர-வாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி$_3$. (அநந்தரம்) என்றது ஶ்ருத்யுபாத$_3$ாநாநந்தரம் என்றபடி. (பிராட்டி வசநத்தை) என்றது ப்ரப$_3$லோபப்$_3$ரும்ஹணஸ்த$_2$மாய், அஜஹத்ஸ்வப$_4$ாவையான பிராட்டியினுடையதான வசநத்தை என்றபடி. "ஜீவப்ராணத$_4$ாரணே" என்கிற த$_4$ாதுவையுட்கொண்டு (ப்ராணனுல்) என்றது. "தே$_3$ஹாந்தராநிலே ப்ராணே ஜீவாத்மபரமாத்மநோ:" என்கையாலே ஏகவசநம். "அர்த்தே$_2$ாபி$_4$தே$_4$யரைவஸ்து ப்ரயோஜநநிவ்ருத்திஷு" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ஏகவசநம் வ்யக்த்யைகபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒரு ப்ரயோஜநம்) இத்யாதி$_3$. "அர்த்த$_2$:" என்கிறவிது மேலில் வாக்யத்$_3$வயத்திலும் அநுஷஞ்ஜநீயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அர்த்த$_2$ங்களாலும்) இத்யாதி$_3$. இந்த வசநத்தில் ப்ரஸ்துதாஹங்காரக்ரூரதாவ்யஞ்ஜகாம்ஶமான "விநா" பத$_3$த்தாலும் அப்ரயோஜந{ ?த்வ }நிஷேத$_4$த்தாலும் ஸூசிதார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. (தனக்கானபோது) என்றது அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். இந்த வசநத்திலே அஹங்காரக்ரூரதை "விநா"பத$_3$க$_3$ம்யையாகையாலே, அநதிஸ்பஷ்டை என்றும், தே$_3$ஹஸுக$_2$ாத்மாக்களே எடாமையாலே ந்யூநதை என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்பஷ்டதரப்ரதிபாத$_3$கமாயும், பூர்ணமாயும் இருக்கிற

உனக்குத் தருகிறேமென்றஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மோக்ஷம் எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமேயாகிலும், நிஷேத$_4$ார்த்த$_2$மாகவும் அதின் பேர் சொல்லக்கடவோமல்லோமென்றும் தத்வஜ்ஞர் சொல்லுகிறபடியே, சண்ட$_3$ாளஸ்பர்ஶமுள்ளவை த்யாஜ்யமாமாப்போலே "அஹம் மமேதி சண்ட$_3$ால:" என்றுசொல்லுகிற அஹங்காரமாகிற சண்ட$_3$ாலஸ்பர்ஶமுள்ளதடங்க த்யாஜ்யமாமிறே. இப்படி ஹீநமாய் அதிக்ரூரமான அஹங்காரத்தைத் தான் விரும்புகையாயிற்று [தன்னைத் தான் முடிக்கையாவது] என்கிருர். (182)

என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்வசநத்தை அருளிச்-செய்கிருர், "ந தே$_3$ஹம் ந ப்ராணந் ந ச ஸுக$_2$ம் அஶேஷாபி$_4$லஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஶேஷத்வவிப$_4$வாத் । ப$_3$ஹிர்ப்பூ$_4$தம் நாத$_2$ ஹணமபி ஸஹே யாது ஶததா$_4$ விநாஶம் தத்ஸத்யம் மது$_4$மத$_2$ந விஜ்ஞாபநமித$_3$ம்". இதுக்கர்த்த$_2$ம் எனக்கு வகுத்த ஶேஷியானவனே, உன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஐஶ்வர்யத்துக்குப் புறம்பான தே$_3$ஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு த$_4$ாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலும் ஆசைப்பட்ட ஸுக$_2$த்தையும் ஸஹியேன், புத்ரமித்ரகளத்ராதி$_3$களான மற்றென்றும்

ப்ரமாணுந்தரோபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் பரம) இத்யாதி$_3$. (அநந்தரம்) என்றது "வைதி$_3$கஸ்மர்யமாணத்வாத் தத்பரிக்$_3$ரஹதார்ட்$_4$யத :" என்கிறபடியே வைதி$_3$கபரிக்$_3$ரஹாவஸேயப்ராமாண்யக-உபப்$_3$ரும்ஹணவசநோபாத$_3$ாநாநந்தரம் என்றபடி. (பரமாசார்ய...வசநத்தை) என்றது உபப்$_3$ரும்ஹணப்ராமாண்யப்ரமிதிப்ரகர்ஷஹேதுபரிக்$_3$ரஹ-கர்த்தாக்களான பரமவைதி$_3$கபூ$_4$தரான ஆளவந்தார் ஸூக்தியை என்றபடி. "நாத$_2$" இத்யுபக்ரம்ய அந்வயமுகே$_2$ந அர்த்த$_2$ம் (இதுக்கு அர்த்த$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. "நாத$_2$"ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (எனக்கு வகுத்த) இத்யாதி$_3$. ஶேஷத்வம் சாஸௌ விப$_4$வஶ்ச என்கிற விக்$_3$ரஹாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶேஷத்வமாகிற) என்றது. "அர்த்த$_2$ரைவிப$_4$வா அபி" என்று 'விப$_4$வ'ஶப்$_3$த$_3$ம் பே$_4$ாக்$_3$யஸம்ருத்$_3$தி$_4$ரூப-ஐஶ்வர்ய-வாசகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஐஶ்வர்யத்துக்குப் புறம்பான) இத்யாதி$_3$. 'ப$_3$ஹிர்பூ$_4$த'ஶப்$_3$த$_3$ம் நபும்ஸகாநபும்ஸகஸந்நிபாதத்தில் நபும்ஸகஶேஷமும், ஏகவத்$_3$ப$_4$ாவமும் வந்து தே$_3$ஹாதி$_3$ஸர்வ-விஶேஷணம் என்று கருத்து. 'நஞ்'ப$_3$ாஹுல்யாநுரோதே$_4$ந பி$_4$ந்நவாக்யதயா யோஜனை (தே$_3$ஹத்தையும்) இத்யாதி$_3$. த$_4$ார்யநிர்தே$_3$ஶாநந்தரம் த$_4$ாரகநிர்தே$_3$ஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இத்தே$_3$ஹத்துக்கு த$_4$ாரக) இத்யாதி$_3$. " பும்ஸி பூ$_4$ம்நி அஸவ: ப்ராணு:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு ப$_3$ஹுவசநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப்ராணங்களையும்) என்று. அஶேஷைரபி$_4$லஷிதம் என்கிற விக்$_3$ரஹத்தையுட்கொண்டு அபி$_4$லாஷாகர்த்ருத்வலிங்க$_3$த்தாலே சேதநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (எல்லாராலும்) இத்யாதி$_3$. ஸர்வாரம்ப$_4$ங்கங்களும் ஆத்மார்த்த$_2$மாகையாலே, அர்த்த$_2$க்ரமத்தாலே பாட$_2$க்ரமத்தை பே$_4$தி$_3$த்து, ஆத்மாவுக்கு பூர்வம் "நாந்யத் கிமபி" என்கிவிதுக்கு நிவேஶம். அதில் "ஏஷாமர்த்தே$_2$ காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் பே$_4$ாக$_3$ாஸ்ஸுக$_2$ாநி ச" (கீ$_3$.1-33) என்கிற ஸுக$_2$ஶேஷித்வலிங்க$_3$த்தாலே லப்$_3$த$_4$மான ஸுக$_2$ாநந்தர்யஸாமர்த்$_2$யத்தாலே "அந்யத் கிமபி" என்கிறவிது புத்ரமித்ராதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (புத்ரமித்ராதி$_3$களான) இத்யாதி$_3$. அப்ரத$_4$ாநத்தை நிஷேதி$_4$க்குமளவிலே ப்ரத$_4$ாநோத்தி$_2$தி ஸம்ப$_4$ாவிதையாகையாலே அப்ரத$_4$ாந-நிஷேத$_4$பூர்வகம் ப்ரத$_4$ாநநிஷேத$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே "ஆத$_3$த்தே இத்யாத்மா" என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு கர்த்ருத்வேந ஶேஷத்வம் இருந்தாலும், பே$_4$ாக்த்ருத்வேந ஶேஷித்வம் ப்ராத$_4$ாந்யநியாமகமாகையாலே சரமநிஷேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (இவை இத்தனைக்கும்) இத்யாதி$_3$. (இவை) = தே$_3$ஹாதி$_3$கள். 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராத$_4$ாந்யபரம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தன்னையும்) என்றது. "ஶதத$_4$ா" என்கிறவிதுக்கு ப்ரயோஜநநிர்தே$_3$ஶம்

ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் பே$_4$ாக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லாம் உருக்காணவொண்ணுதபடி ஶாதத$_4$ாவாக நஶித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனுன மது$_4$ பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால் அத்தலையில் ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்காரது$_3$ஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர்வசநத்தை அருளிச்செய்கிறார் [எம்மாவீட்டுத்திறமும்] என்று. அதாவது – "ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக்

(உருக்காணவொண்ணுதபடி) என்று. "தத் விநாஶம் யாது" என்று அந்வயம். அதில் "ஸசதே ச தச்ச ஸசதச்ச" என்கிற இவற்றிலே "த்யத$_3$ாதி$_3$தஶ்ஶேஷே பும்நபும்ஸகதோ லிங்க$_3$வசநாநி" என்கிற நபும்ஸகஶேஷமும், ஜாத்யேகவசநமும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இது எல்லாம்) என்றது. அஸஹ்யதாதிரேகத்தாலே முகத்தை மாறவைத்து "தத்" என்றது என்று கருத்து. வார்த்திகத்திலே வசநக்$_3$ரஹணஸாமர்த்$_2$யாத் ஏகவசநாந்தநபும்ஸகஶேஷம் என்று சொல்லுவர்கள். 'இத$_3$ம் விஜ்ஞாபநம்' என்னும் யோஜனையும், 'ததி$_3$தம் விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம்' என்னும் யோஜனையும் கர்த்ரத்$_4$யாஹாரப்ரஸங்க$_3$த்தாலும், த$_3$யநீயத்வஸூசகதாயாம் தாத்பர்யம் கல்பநீயமாகையாலும், 'ததி$_3$தம்' என்கிறவிதில் 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ாபேக்ஷிதத்வத்தாலும் அநுசிதம் என்று கருத்து.

(1) நிரவயவதயா நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு நாஶம் கூடாதாகிலும், விஶேஷணபூ$_4$தஶேஷத்வ-ப$_3$ஹிர்ப$_4$ாவத்திலே விநாஶம் பர்யவஸிக்கிறது என்றுதல்.

(2) அஸஹ்யதாதிரேகத்தாலே "மநோரதா$_2$நாம் அதடா: ப்ரவாஹா:" என்கிறபடியே அஸம்ப$_4$ாவி-தார்த்த$_2$ப்ரார்த்த$_2$னையும் கூடும் என்றுதல்,

(3) தத்வத்ரயவிபர்யாஸஸாமர்த்$_2$யேபி கஸ்யாபி ஹேதோர்ந விபர்யாஸயதி என்கிற ஈஶ்வர-ஸாமர்த்$_2$யமாத்ராவலம்பி$_3$ப்ரார்த்த$_2$னையும் கூடும் என்றுதல் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நஶித்துப் போக வேணும்) என்றது. "இத$_3$ம் விஜ்ஞாபநம்" என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (இந்த) இத்யாதி$_3$. "மது$_4$மத$_2$ந" என்கிறவிது "விநாஶம் யாது" என்று ப்ரார்த்$_2$யமாந-அநிஷ்டநிவர்த்தந-ஸாமர்த்$_2$யத்தினுடைய அஸாத$_4$ாரண்யஸூசநார்த்த$_2$ம் என்னுமதிலும், "ஸத்யம்" என்கிறவித்தால் ஸித்$_3$தி$_4$த்த ஸத்யாபநத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஸத்யாபிதார்த்த$_2$விபர்யயப்ரயுக்த-அநர்த்த$_2$த்தில் மது$_4$த்$_3$ருஷ்டாந்தஸூசநார்த்த$_2$ம் என்கையே "ஸத்யம்" இத்யாதி$_3$வாக்யமத்$_4$யபாட$_2$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இங்ஙனன்றாகில்) இத்யாதி$_3$. இதில் ப்ரக்ருதமான அஹங்காரக்ரௌர்யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தபடியே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. இந்த ஸூக்தியில் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கரஸவிநியோக$_3$ப$_2$லோபத$_4$ாநம் 'ஶேஷத்வ'ஶப்$_3$த$_3$லக்ஷ்யமாகையாலே அஸ்பஷ்டம் என்றும், மோக்ஷத்தை எடாமையாலே ந்யூநதை என்றும் திருவுள்ளம்பற்றி "பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று ப$_4$க$_3$வத$_3$ர்த்த$_2$விநியோக$_3$கண்டோ$_2$க்தியுக்தமாய் மோக்ஷத்தையும் எடுத்து நிஷேதி$_4$க்கையாலே பூர்ணமுமான ப்ரமாணாந்தரத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணிற்று என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் மயர்வற) இத்யாதி$_3$. (அநந்தரம்) என்றது, [ப$_4$ாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களை ஒருங்கவிடுவர்; இதுக்கு மூலம் "வித$_4$யஶ்ச வைதி$_3$கா:" என்கிற பரமாசார்யவசநம்] என்கிறபடியே ஶ்ருத்யாத்$_3$யுபாத$_3$ாநாநந்தரம் தத்தாத்பர்ய-வ்யவஸ்த$_2$ாபகதயா ப்ரஸ்துதபரமாசார்யாபி$_4$மதமான திருவாய்மொழியை எடுக்கிறார் என்றபடி. (தலையானவர்) = நம்மாழ்வார். (ஆழ்வீர்) என்று ஆழ்வாரை ஸம்போ$_3$தி$_4$க்கிறது. (எம்மா) = எவ்வித$_4$த்தாலும் மஹத்தான. (வீடு) = மோக்ஷத்தினுடைய. (திறமும்) = இடையாட்டமும்; ப்ரகாரம் என்றபடி. (செப்பம்) = சொல்லுவோமல்லோம். இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷஸ்பர்ஶம்போலே; அநுகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷமிஶ்ரபே$_4$ாஜநம்போலே.

[விஷயங்களையும் விரும்புகை] என்று அஹங்காரத்துடன் ஆத்மநாஶகரமாக எடுத்த விஷயவிஶேஷங்களின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறுர் மேல் [ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்] இத்யாதியால். ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$மாய்,

---

கொள்ளும்" என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிறமோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கக் கடவோமல்லோமென்கை. இத்தால் – தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மாகையாலே, ஐஶ்வர்யாதி$_3$களோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. (182)

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறுர் மேல் [ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்] என்றுதுடங்கி. [ப்ரதிகூலவிஷய]மாவது – லோகவிருத்$_3$த$_4$முமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்$_3$த$_4$விஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை [விஷஸ்பர்ஶம்போலே] என்றது – ப்ராணப$_3$ாத$_4$கத்வேந ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே

(மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும் என்ன) இத்யாதி$_3$. "நின்செம்மா பற்புத்தலைசேர்த்துச் சேரும்படி மன்னு" என்று விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயத்தில் நிஷேத$_4$த்தை யோஜிக்கவேண்டுகையாலே ஸ்வ–ரஸாந்தர்க$_3$தத்வம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (என் உகப்புக்காக) இத்யாதி$_3$. (ப்ரஸங்கி$_3$க்கக் கடவோமல்லோம்) என்றது 'நீ ப்ரஸங்கி$_3$க்கவும் வேண்டா, நான் ப்ரதிஷேதி$_4$க்கவும் வேண்டா' என்றபடி. இதுதான், 'செப்பல்' என்ருதல், 'செப்பு' என்ருதல் சொல்லாதே "செப்பம்" என்று உத்தமபுருஷப்பன்மையாலே ஸித்$_3$த$_4$ம். இதில் ப்ரஸ்துத–அஹங்காரக்ரௌர்யப்ரதிபாத$_3$நத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. (ஐஶ்வர்யாதி$_3$கள்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் கைவல்யபரம். (182)

183. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்பர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக அஹங்காரத்தின்) இத்யாதி$_3$. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (அநந்தரம்) இத்யாதி$_3$. (அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும்) என்று உத்$_3$தே$_3$ஶித்த க்ரமத்திலே ப்ரத$_2$மம் அஹங்காரக்ரௌர்யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்து, அநந்தரம் விஷயங்களினுடைய க்ரௌர்யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, அவஸரஸங்க$_3$தி என்று கருத்து. அதிலும், அநர்த்த$_2$ாதிஶயஹேதுத்வத்தைப்பற்ற த்யாக$_3$த்தில் ப்ரவ்ருத்திஜ$_4$ாடித்யார்த்த$_2$ம் ப்ரதிகூலவிஷயக்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரத$_2$மத்திலே ப்ரதிபாத$_3$நம் என்னும் அத்யர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$த்வாத$_3$நுக்தம் என்று கண்டுகொள்வது. மூலத்திலே ப்ரதிகூலத்வம் ஸஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கமாகையாலே ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யை நிர்தே$_3$ஶியாமையாலே ந்யூநத்வமும், விஷயத்துக்கு ஸுக$_2$ஜநகத்வேந அநுகூலத்வமும், ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்க, து$_3$:க$_2$ஜநகத்வரூபப்ரதிகூலத்வமும் தத்$_3$விருத்$_3$த$_4$ம் என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரதிகூலவிஷயமாவது) இத்யாதி$_3$. அவிஶேஷேண ஸ்வபரஸாத$_4$ாரணப்ராதிகூல்யவிவக்ஷையாலே விஶிஷ்ய ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (லோக) இத்யாதி$_3$. (ப்ரதிகூல)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$வேஷவிஷயத்வார்ஹத்வம் விவக்ஷிதம். அதில், ஸாங்கர்யப்ரஸங்க$_3$ாதி$_3$களாலே பரர்க்கும் நரகஹேதுத்வேந தனக்கும் நிஷித்$_3$த$_4$விஷயம் ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$வேஷவிஷயத்வார்ஹத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (லோகவிருத்$_3$த$_4$முமாய்) இத்யாதி$_3$. லோகவித்$_3$விஷ்டமுமாய் என்றபடி. "வைரம்

நரகஹேதுவாய்க்கொண்டு ஆத்மப்ரதிகூலமான அவிஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம், அறிந்தறிந்து குடிக்கும் ஆஶீவிஷஸ்பர்ஶம்போலே அப்போதே முடித்துவிடும். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நரகஹேதுவுமன்றியே விஶிஷ்டவேஷாநுகூலம்போலே தோற்றுகிற விஹிதவிஷயஸ்பர்ஶம், க்ரூரவிஷமிஶ்ரமான ஶால்யந்ந-பே$_4$ாஜநம்போலே மேலெழ நன்மை போலத்தோற்றி முடிக்குமதாயிருக்கும். இரண்டும் தன்னில்தான் வாசிபட்டிருந்தாலும் அப்ராப்தவிஷயஹேயமாமிடத்து வாசியற்று நிலைநின்ற சரமவேஷமான அநந்ய-பே$_4$ாக$_3$த்வத்தைக் கொன்று தின்றுவிடும். ஒன்றுநோக்க ப்ராதிகூல்யம் தோன்றினது; ஒன்று மேலெழ ப்ராதிகூல்யம் தோற்ருதது; ஒன்று ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$ம்; ஒன்று தாத்பர்யநிஷித்$_3$த$_4$ம்; ஒன்று அஸாரஜ்ஞ-ஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதம், ஒன்று ஸாரஜ்ஞஶிஷ்டக$_3$ர்ஹிதம்; "விஷஸ்ய விஷயாணுஞ்ச தூ$_3$ரமத்யந்தமந்தரம் । உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணுத$_3$பி" என்று உப$_4$யவிஷயஸ்மரணமும் விஷஸ்பர்ஶத்தைப் பற்றவும் கொடிதென்ஞநின்றதிறே. (183)

ப்ராதிகூல்யம் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்ஶம்போலே; ஶாஸ்த்ரநிஷித்$_3$த$_4$தயா ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றே தோற்றியிருந்து - ஸ்வரூபநாஶத்தைப் பண்ணுகை-யாலே. [அநுகூலவிஷய]மாவது - லோகவிருத்$_3$த$_4$முமன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விஶிஷ்டவேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை [விஷமிஶ்ரபே$_4$ாஜநம் போலே] என்றது - விஷமிஶ்ராந்நபே$_4$ாஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றி-யிருந்து அவன்ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, ஶாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபே$_4$ாக$_3$த்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையாலே. "விஷஸ்ய விஷயாணும் ச தூ$_3$ரமத்யந்தமந்தரம் । உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணுத$_3$பி" என்று - பு$_4$ஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே விஷத்திற்காட்டில் விஷயம் அதிக்ரூரம் என்ஞநின்றதிறே. (183)

விரோதே$_4$ா வித்$_3$வேஷ:" என்னக்கடவதிறே. (நரக) இத்யாதி$_3$நா ப்ரத்யக்ஷவிரோத$_4$ம் பரிஹ்ருதம். ப$_3$ாத$_4$கத்வேந ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$த்வே ஸதி ப$_3$ாத$_4$கத்வம் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்று மூலாபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ராணப$_3$ாத$_4$கத்வேந) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபநாஶத்தை) என்றது அநந்யபே$_4$ாக்$_3$யத்வஹாநியை என்றபடி. [அநுகூல]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (அநுகூலவிஷயமாவது) இத்யாதி$_3$. பூர்வோக்தப்ரதிகூலபி$_4$ந்நத்வே ஸதி, ஶரீரவிஶிஷ்டத்வாவச்சி$_2$ந்ந-ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தாகராக$_3$விஷயத்வார்ஹத்வம் அநுகூலத்வம் என்றபடி. அதத்-ஜ்ஞனுக்கு அநுகூலத்வேந ப$_4$ாஸமாநத்வே ஸதி ப$_3$ாத$_4$கத்வம் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மத்வேந மூலவிவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அறியாதவனுக்கு) இத்யாதி$_3$. விஷயங்களுக்கு விஷஸாம்யத்$_3$ரடீ$_4$கரணுர்த்த$_2$ம் விஷாபேக்ஷயா ஆதி$_4$க்யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்கிருர் (விஷஸ்ய) இத்யாதி$_3$. அத்யந்தம் தூ$_3$ரம் அந்தரம் என்று அந்வயம். (அந்தரம்) =பே$_4$த$_3$ம். அதாவது க்ரௌர்யரூபவைலக்ஷண்யம். (அத்யந்தம் தூ$_3$ரம்) என்றது அதிஶயிததமம் என்றபடி. (விஷயா:) என்கிறவிது ஸாமாந்யேந விஹிதநிஷித்$_3$த$_4$த்$_3$வயபரம். 'க்$_4$நந்தி' என்று விபரிணமம் பண்ணிக்கொள்வது. (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஏவகாரார்த்த$_2$ம். ஸ்மரணுதே$_3$வ க்$_4$நந்தி என்றபடி. இத்தால் பு$_4$ஜிக்கையை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (பு$_4$ஜிக்கவும்) இத்யாதி$_3$. அந்யத்ர ஸ்மரணமாத்ரத்துக்கு ப$_3$ாத$_4$கத்வவிரஹப்ரத்யக்ஷமூலகவிரோத$_4$த்தை (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் த்$_3$யோதிக்கிறதாய், "உபபு$_4$க்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணுத$_3$பி" என்று விப$_4$ஜ்ய ஆம்நாநத்தாலே அவத$_4$ாரணம் ஆர்த்தி$_2$கமாகவுமாம். ப்ரத$_2$மபக்ஷத்திலே விரோத$_4$ம் ஆர்த்தி$_2$கம். (183)

ஆனாலும் விஷயாநுப4வத்திலே ஒரு ஸுக2ப்ரதீதி அநுவர்த்தித்து மேல்விழப் பண்ணாநின்றதேயென்ன, அது விபரீதஜ்ஞானமத்தனை என்கிறார் மேல் [அக்3நிஜ்வாலையை] இத்யாதி3யால்.

184. அக்3நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கநினைக்குமாப்போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகி2க்க நினைக்கை.

“ஆஸ்வாத்3ய த3ஹந-ஜ்வாலாமுத3ந்யாஶமநம் யதா2 । ததா2 விஷயஸம்ஸர்க்கா3த் ஸுக2சிந்தா ஶரீரிணாம்” என்று காட்டுத்தீக்கதுவ தா3ஹித்தவன் சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீராலே தன் விடாய்கெடாதே, கொழுந்துபட்டுச் சிவந்தெரிகிற அக்3நிஜ்வாலையை மிடறும், நாவும், பல்லும் குளிர விழுங்கி விடாய்கெடலாமென்று

---

184. இப்படி விநாஶகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகி2க்கநினைக்குமது விபரீத-ஜ்ஞானகார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்3த4த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந அருளிச்செய்கிறார் [அக்3நிஜ்வாலையை] என்றுதுடங்கி. அதாவது “ஆஸ்வாத்3ய த3ஹநஜ்வாலாமுத3ந்யாஶமநம் யதா2। ததா2 விஷயஸம்ஸர்க்கா3த் ஸுக2சிந்தா ஶரீரிண:” என்றும், “விஷயாணாம் து ஸம்ஸர்க்கா3த் யோ பி3ப4ர்த்தி ஸுக2ம் நர: । நருத்யத: ப2ணிநஶ்சா2யாம் விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத ஸ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீதஜ்ஞானத்தாலே தாபஹேதுவான அக்3நிஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய்தீர நினைக்குமாப் போலேயும்; ஆதி3த்யகிரணங்களாலே அதிமாத்ரதப்தனானவன் அந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகா3ம்யநர்த்த2த்தை நிரூபியாதே, அத்யந்தகுபிதமாய் படத்தை விரித்து

---

184. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி3. (விபரீதஜ்ஞானம்) = ப்4ராந்தி:. இத்தால் ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம். “ஆஸ்வாத்3ய” இத்யாதி3ப்ரத2மோபாத்தஶ்லோகத்துக்கும், மூலத்திலே [அக்3நிஜ்வாலையை] இத்யாதி3ப்ரத2மவாக்யத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்த2ம் (தண்ணீர்க்கு) இத்யாதி3. வசநத்திலும் வாக்யத்திலும் உபமாநபூ4தனான பிபாஸிதன் அர்த்த2ஸித்3த4ன் என்னும் அபி4ப்ராயத்தாலே (விடாய்ப்பட்டவன்) என்றது. விபரீதஜ்ஞானரூபத்வம் உபமாநோபமேய-ஸாதா4ரணத4ர்மம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விபரீத) இத்யாதி3. ப்4ரம-விரோத்4யாகாரயோக3ம் (தாப) இத்யாதி3. ப்4ரமஹேதுதரலத்வஶுக்லத்வாதி3ஸாதா4ரண-த4ர்மயோக3விவக்ஷையாலே (ஜ்வாலா)ஶப்3த3ம். (உத3ந்யா) என்றது உத3கேச்சை2 என்றபடி. “அஶநாயோத3ந்யா த4நாயா பு3பு4க்ஷா பிபாஸாக3ர்த்தே4ஷு” என்னக்கடவதிறே. (ஸுக2சிந்தா) என்கிற உபமேயாநுகு3ணமாக (ஶமந)ஶப்3த3ம் ஶமநசிந்தாபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நினைக்குமாபோலே) என்றது. த்3விதீயஶ்லோகவாக்யங்களுக்கு அர்த்த2ம் (ஆதி3த்ய) இத்யாதி3. சா2யாஶ்ரயணலிங்க3த்தாலே நிதா3கா4ர்த்தன் அர்த்த2ஸித்3த4ன் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதிமாத்ர-தப்தனானவன்) என்றது. (விஶ்ரமாய) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த2ம் (அந்த தாபத்தை) இத்யாதி3. ஆகா3ம்யநர்த்த2நிரூபணாபா4வமூலக-ஆபாதஜ்ஞானஹேதுகப்ரவ்ருத்தி உபமாநோபமேயஸாதா4ரண-த4ர்மம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிழல் என்கிற மாத்ரத்தை) இத்யாதி3. (நருத்யத:) என்கிறவிதுக்கும், (ஆடுகிற) என்கிறவிதுக்கும் அர்த்த2ம் (அத்யந்த) இத்யாதி3. நர்த்தநத்தால் ஸித்3த4ம் கோபம். “வாக்யார்த்த2யோஸ்ஸத்3ருஶயோரைக்யாரோபோ நித3ர்ஶநா” என்று யத்-தத்-ஶப்3த3ங்களாலே ஸத்3ருஶவாக்யார்த்த2த்3வயத்துக்கு ஏகத்வாரோபம் நித3ர்ஶநா-லங்காரமானாலும், வாக்யஸாத்3ருஶ்யத்வக3ம்யஸாத்3ருஶ்யத்வ-ரூப-அலங்கார-கக்ஷ்யாந்வய-விபா4க3த்திலே நித3ர்ஶநாலங்காரம் க3ம்யஸாத்3ருஶ்யகக்ஷ்யாந்தர்பூ4தமாகையாலே ஸாத்3ருஶ்யம்

மநோரதி$_2$க்குமாப்போலவும்; "விஷயாணும் ச ஸம்ஸர்க்க$_3$ாத்$_3$யோ பி$_3$ப$_4$ர்த்தி ஸுக$_2$ம் நர: । ந்ருத்யத: ப$_3$ணிநஶ்ச$_2$ாயாம் விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத ஸ:", "ப்ரகுபிதபு$_4$ஜக$_3$ப$_2$ணுநாமிவ விஷயாணுமஹம் ச$_2$ாயாம் । ஸதி தவ பு$_4$ஜஸுரவிடபிப்ரச்ச$_2$ாயே ரங்க$_3$ஜீவித ப$_4$ஜாமி" என்று படத்தை விரித்தாடுகிற பாம்பின் ப$_4$யங்கரமான படநிழலிலே ஒதுங்கி இளைப்பாற நினைக்குமாப்போலவும்; விநாஶகரக்ரூரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனும் ஆத்மாநுகூலமாக ஸுகி$_2$க்க நினைக்கையென்கிறுர். தே$_3$ஹபா$_3$த$_4$கங்களை ஆப்யாயகங்களென்று ப்$_4$ரமிக்குமத்தோடொக்கும் ஸ்வரூபபா$_3$த$_4$கவிஷயங்களை ஸுக$_2$ஸாத$_4$நமென்று ப்$_4$ரமிக்கையும். (184)

இவற்றின் ஸ்பர்ஶம்வேணுமோ, காணவே முடியும் ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதிகளுமில்லையோ என்கிறுர் மேல் [அசுணமா] இத்யாதி$_3$யால்.

நின்றுடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்க நினைக்குமாப் போலேயும் இருப்பதொன்று, பா$_3$த$_4$கமான விஷயங்களை ஸுக$_2$ாவஹமாக ப்$_4$ரமித்து, அவற்றிலே ப்ரவணனும், அவற்றை அநுப$_4$வித்து ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது என்றபடி. (184)

1 8 5. விஷயஸ்பர்ஶம் ஸ்வரூபநாஶகம், விஷயப்ரவணனும் ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது விபரீத-ஜ்ஞாநகார்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; இவ்விஷயஸ்பர்ஶம் வேண்டா, ப$_4$க$_3$வத்$_3$-கு$_3$ணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக்காணவே முடியும் என்கிறுர்மேல் [அசுணமா]

க$_3$ம்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (ஒதுங்கநினைக்குமாபோலேயும்) என்று ஸாத்$_3$ருஶ்ய-நிர்தே$_3$ஶம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (நினைக்குமாபோலேயும் இருப்பதொன்று) என்று. ஶ்லோகங்களில் உத்தரபூர்வார்த்த$_4$ங்களுக்கும், மூலத்திலே [விஷயப்ரவணனும்] இத்யாதி$_3$க்கும், தந்த்ரேண அர்த்த$_2$ம் (பா$_3$த$_4$கமான) இத்யாதி$_3$. (விஷயஸம்ஸர்க்க$_3$ாத்), (விஷயாணும் து ஸம்ஸர்க்க$_3$ாத்), [விஷயப்ரவணனும்] இத்யேதத$_3$ர்த்த$_2$ம் (விஷயங்களை) இத்யாதி$_3$. விசிந்வந்தி இதி விஷயா:. "ஷிஞ்-ப$_3$ந்த$_4$நே" என்று ப$_3$ந்த$_4$கத்வரூபயோக$_3$ார்த்த$_2$-ப$_2$லிதம் பா$_3$த$_4$கத்வம். (ஸுக$_2$சிந்தா) என்றது ஸுக$_2$ஸ்ய சிந்தா என்றபடி. ஸமீபக$_3$மநமாத்ரத்திலே ஸர்ப்பம் பா$_3$தி$_4$க்குமாகையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்தத்திலே ஆஶ்ரயணத்துக்கு நிஷ்பத்தியில்லாமையாலே "விஶ்ரமாயாஶ்ரயேத" என்கிறவிடத்தில் "ஆஶ்ரயேத" என்கிற த$_4$ாதுவாலே ஆஶ்ரயணசிந்தை லக்ஷணயா ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒதுங்கநினைக்கும்) என்றுப்போலே, தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலும் ஸுக$_2$ம் நிஷ்பந்நமாக விவக்ஷிக்கக்கூடாமையாலே "பி$_3$ப$_4$ர்த்தி" என்கிறவிது ப$_4$ரணசிந்தாபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே [ஸுகி$_2$க்க நினைக்கை] என்றது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஸுகி$_2$க்க நினைக்குமது என்றபடி) என்றது. (184)

1 8 5. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (விஷயஸ்பர்ஶம்) இத்யாதி$_3$. விபரீதம் ஜ்ஞாநம் யேந தத் (விபரீதஜ்ஞாநம்) = ப்$_4$ராந்திஜ்ஞாநகாரணம்; தத் - கார்யம் என்றபடி. ப்$_4$ராந்திஜப்$_4$ராந்தியாகவுமாம். உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (இவ்விஷயஸ்பர்ஶம்) இத்யாதி$_3$. இத்தால், விஷயஸம்யோக$_3$ரூபவிஷயஸ்பர்ஶம் ஸாமாந்யதோ பா$_3$த$_4$கம் என்று கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதி-விஶேஷவிஷயத்திலே ஸ்பர்ஶநைரபேக்ஷ்யேண த$_3$ர்ஶநமாத்ரத்துக்கு பா$_3$த$_4$கத்வம் சொல்லுகையாலே 'உத்ஸ்ருஷ்டஸ்ய அபவாத$_3$: க்ரியதே' என்கிறபடியே அபவாத$_3$ஸங்க$_3$தி என்று ஸூசிதம். "உபோத்க$_4$ாதாபவாத$_3$ாப்$_4$யாம் ப்ரஸங்க$_3$ாநுப்ரஸங்க$_3$த: । தத்தத்பாத$_3$க$_3$தத்வேந விசாராந்தரமுந்நயேத்" என்னக்கடவதிறே. மூலத்திலே ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் அநுபாத்தமாகையாலே அத்தை விவக்ஷித்து

185. அசுணமா முடியுமாப்போலே, ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வைகபரனுய், ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயத$_3$ர்ஶநத்தாலே முடியும்படி.

ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதியான அசுணமா என்கிற பக்ஷிவிஶேஷம், இனியபாட்டுக்கேட்டுத் திரண்டுவந்து, பறையடிக்கக் கேட்டுப் பொட்டெனப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே, ஸ்வபே$_4$ாக$_3$விது$_4$ரமாக ஸ்வாமிபே$_4$ாகை$_3$கபரனுய், விஷயஸ்மரணத்தில் மாய்ந்துபோம்படி ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், இதரவிஷயங்களில் த்$_3$ருஷ்டிவிஷயமான கொடிய காட்சியிலே பீ$_4$தபீ$_4$தனுய் முடியும்படியென்கிருர். (185)

186. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக்கடவதிறே.

ஏதத்$_3$த$_3$ர்ஶநத்தில் முடியுமவஸ்தை$_2$ பிறந்தமையை மூதலிக்கிருர்மேல்; "பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ" ப$_3$ஹுவித$_4$மான த்$_3$ருஷ்டிவிஷமான விஷயங்களைக் கண்கள் பெறவாங்கிக்காட்டி முடிக்கப்பார்த்தாயோ,

---

என்று துட்ங்கி. அதாவது – அசுணமா என்கிற பக்ஷி அதிமது$_4$ரமான க$_3$ாநஶ்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் இளகின த$_3$ஶையிலே அதிகடி$_2$நமான பறையை அடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக் கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வமொன்றிலுமே தத்பரனுய் தத்$_3$கு$_3$ணரஸத்திலே நைந்து இதரவிஷயங்களின் பேர்கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக$_3$த்வரூபஸ்வரூபநாஶகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே ஏங்கி முடியும்படி என்கை. (185)

186. இவ்வர்த்த$_2$த்தை ஆப்தவசநத்தாலே இசைவிக்கிருர் [காட்டி] என்றுதுடங்கி. அதாவது – அல்பரஸங்களாய் அநேகவித$_4$ங்களாயிருந்துள்ள து$_3$ர்விஷயங்களைக்காட்டி, அவற்ருேடு பொருந்தாதபடியாய், அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே இருக்கைக்கீடான பாபத்தைப்

உபமாநத்தின்படியை அருளிச்செய்கிருர் (அதிமது$_4$ரமான) இத்யாதி$_3$. (நீர்ப்பண்டம்) = த்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யம். (பறை) = வாத்$_3$யம். (பட்டுக்கிடக்கை) = முடிந்துகிடக்கை. ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வ: ஏக: பர: முக்$_2$ய: யஸ்ய என்று விக்$_3$ரஹத்தையுட்கொண்டு (ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம்) இத்யாதி$_3$. "நினைந்துநைந்து" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அநந்தரநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (தத்$_3$கு$_3$ண) இத்யாதி$_3$. ம்ருது$_3$த்வகாஷ்டை$_2$ (இதரவிஷயங்களின் பேர்) இத்யாதி$_3$. (மாந்தும்படி) என்றது மயங்கும்படி என்றதாய், மூர்ச்சி$_2$க்கும் படி என்றபடி. (ப்ரக்ருதி) = ஸ்வப$_4$ாவம். (ஏங்கி) = து$_3$:கி$_2$த்து. ஆக அதிமது$_4$ரவிஷயரஸிகத்வே ஸதி, தத$_3$நுப$_4$வகாலீநயாத்$_3$ருச்சிகக்ரூரவிஷயஸாக்ஷாத்காராதீ$_4$நவிநாஶவத்த்வம் உபமாநோபமேயஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்று ஸூசிதம். (185)

186. இது உல்லோகம் என்னும் ஶங்காநிராஸார்த்த$_2$ம் ஸ்வாநுப$_4$வஸாக்ஷிகதத்வத$_3$ர்ஶிஸூக்திரூபப்ரமாணேபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த$_2$த்தை) இத்யாதி$_3$. (இசைவிக்கை) = ஸம்வதி$_3$ப்பிக்கை. உபாத்தப்ரமாணக$_2$ண்ட$_3$த்துக்கு அபேக்ஷிதாம்ஶங்களோடேகூட அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$. ஆவி = ப்ராணன்; மநஸ்ஸு என்றபடி. திகைக்க = து$_3$:கி$_2$க்க. ஐவர் = பஞ்சேந்த்$_3$ரியங்கள். குமைக்கும் = ப$_3$ாதி$_4$க்கும். சிற்றின்பம் = அல்பஸுக$_2$த்தை. பலகாட்டி = ப$_3$ஹுவித$_4$மாககாட்டி. பாவியேனை = பாவியான என்னை, படுப்பாயோ = முடிப்பாயோ என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அல்பரஸங்களாய்) இத்யாதி$_3$நா. "பல" என்றது பலவித$_4$மான விஷயங்களை என்றபடி. "ஆவிதிகைக்க" இத்யாதி$_3$யால் ப$_2$லிதம் (து$_3$ர்விஷயங்களை) என்றது.

என்று ம்ருது$_3$ப்ரக்ருதிகள் சொல்லக்கடவதிறேயென்று. (186)

ஏதத்$_3$தே$_3$ாஷமறிந்தும் ப்ரவணராவாரைப்பற்ற, அறியாத அஜ்ஞரைத் திருத்தலாமென்கிறார் [அஜ்ஞனான] இத்யாதி$_3$யால்.

187. அஜ்ஞனான விஷயப்ரவணன் கேவலநாஸ்திகனைப் போலே; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே.

விஷயாந்தரம் அநேகதே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டம், தத்ப்ராவண்யமநர்த்த$_2$கரமென்றறியாதஅஜ்ஞனான விஷயப்ரவணன், ஹிதம் சொன்னாலிசைந்து திருந்தும் நாஸ்திகரைப்போலே விஷயதே$_3$ாஷம் சொன்னால் இசைந்து விரக்தனாய்த் திருந்தும் யோக்$_3$யதையுள்ளவன்; விஷயம் தே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டம், அநர்த்த$_2$கரமென்று அறிந்து அதிலே ஸக்தனாய்

பண்ணின என்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ என்றபடி. (186)

187. ஏவம்பூ$_4$தவிஷயதே$_3$ாஷத்தை அறியாமையாலே இதிலே ப்ரவணனாமவனுக்கும், இத்தை அறிந்துவைத்தே ப்ரவணனாமவனுக்கும் வாசியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் [அஜ்ஞனான] என்று துடங்கி. [அஜ்ஞனான விஷயப்ரவணன்]கிறான் – விஷயங்களினுடைய தே$_3$ாஷபூ$_4$யஸ்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$தையையும் அறியாதே, அவற்றை ஆசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன். [கேவலநாஸ்திகன்]கிறான் – த$_4$ர்மாத$_4$ர்மபரலோகசேதநேஶ்வராதி$_3$களுக்கு ப்ரதிபாத$_3$கமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஒன்றுமின்றிக்கே, ஸ்வைரஸஞ்சாரபரனாய்த்திரிகிற ஶுத்$_3$த$_4$-நாஸ்திகன். [ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன்]கிறான் – விஷயங்களினுடைய தே$_3$ாஷது$_3$ஷ்ட-தையையும் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$தையையும் அறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். [ஆஸ்திகநாஸ்திகன்]கிறான் – த$_4$ர்மாத$_4$ர்மாதி$_3$ஸகலப்ரதிபாத$_3$கமான ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணம் என்று இசைகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி இருப்பானாய், அந்த ஶாஸ்த்ர-மர்யாதை$_3$யில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்திகஸமனாய் இருக்குமவன்.(187)

ப்ரகரணானுகு$_3$ணமாக பாபஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவற்றோடு) இத்யாதி$_3$. (186)

187. உத்தரவாக்யஸங்க$_3$தி (ஏவம்பூ$_4$த) இத்யாதி$_3$. விஷயதே$_3$ாஷப்ரஸங்க$_3$ாத் தஜ்ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந-ஸஹக்ருததத்ப்ராவண்யவான்களுக்கு பரஸ்பரமுண்டான உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைச் சொல்லுகையாலே ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்றபடி. ப்ரகரணானுகு$_3$ணமாக [அஜ்ஞ]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களினுடைய) இத்யாதி$_3$நா. தே$_3$ாஷங்கள், அல்பாஸ்தி$_2$ரத்வாதி$_3$கள். ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$தை, அநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வஹாநிஹேதுத்வம். த$_4$ர்மம், நித்யநைமித்திகாதி$_3$கள். அத$_4$ர்மம் அப$_4$க்ஷ்யப$_4$க்ஷணா-தி$_3$கள். பரலோகம், ஸ்வர்க்க$_3$நரகாதி$_3$கள். சேதநர் தே$_3$ஹாதிரிக்தநித்யாத்மாக்கள். ஈஶ்வரன், ஸர்வத$_4$ர்மாராத்$_4$யத்வாதி$_3$விஶிஷ்டனான ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கு$_3$ண-விக்$_3$ரஹபத்நீபரிஜநாதி$_3$களைச்சொல்லுகிறது. [கேவல]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஒன்றுமின்றிக்கே) என்றது. ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$விரஹப$_2$லிதம் (ஸ்வைர) இத்யாதி$_3$. ஸ்வைரசாரம் = காமசாரம். ஶுத்$_3$த$_4$த்வம், ஆஸ்திகத்வா{ ?வ }ஸமாநாதி$_4$கரணத்வம். ப்ரகரணானுஸாரேண [ஜ்ஞாந]ஶப்$_3$த$_3$விவ-க்ஷிதம் (அறிந்துவைத்து) என்றது. ஆஸ்திகஶ்சாஸௌ நாஸ்திகஶ்ச இதி விக்$_3$ரஹே க$_2$ஞ்ஜகுப்$_3$ஜாதி$_3$-வத் ஸமாஸ:. ஆஸ்திகத்வநாஸ்திகத்வயோ: விரோத$_4$ாத் ப்ரத$_2$மஶ்ருத[ஆஸ்திக]ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யத்வானு-கு$_3$ணமாக ஜக$_4$ந்யநாஸ்திகஶப்$_3$த$_3$ம், தத்-ஸத்$_3$ருஶலக்ஷகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-

ஜ்ஞாநவானுன விஷயப்ரவணன், சொல்லிற்றுக் கேட்டுத் திருந்துகைக்கு யோக்$_3$யதையற்ற ஆஸ்திக-நாஸ்திகனைப்போலே விஷயதே$_3$ாஷம் சொல்லித் திருத்திக்கொள்ள யோக்$_3$யதை அற்றவன். (187)

188. கேவலநாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திகநாஸ்திகனை ஒருநாளும் திருத்த ஒண்ணுது.

ஶாஸ்த்ரத$_4$ர்மாதி$_3$ஸர்வத்திலும் அப்ராமாணிகனுன கேவலநாஸ்திகனை ந்யாயோபதே$_3$ஶத்தாலே மெள்ளத் திருத்தலாம்; அவையெல்லாமுண்டென்றறிந்தும் உதா$_3$ஸீநித்து, யதே$_2$ஷ்டம் சரிக்கும் ஆஸ்திகநாஸ்திகனை,

---

188. த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தரான இவர்களிருவர்க்கும் விஶேஷமேதென்ன அருளிச்செய்கிறுர், [கேவல] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது - ஶாஸ்த்ரத்தை இல்லையென்று, தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகிறவனை, ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதே$_3$ஶங்களைப் பண்ணி விதி$_4$-நிஷேத$_4$வஶ்யனும்படி திருத்தலாம்; ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனுய், தத்ப்ரதிபாத்$_3$யப்ரமேயங்-களையும் அறிந்துவைத்து, பாபப$_4$யமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி அறிவிக்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே உபதே$_3$ஶமுக$_2$த்தால் ஒருநாளும் திருத்த-வொண்ணுது என்கை. இத்தால் - அஜ்ஞனுன விஷயப்ரவணனை, விஷயதே$_3$ாஷாத்$_3$யுப-தே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே விரக்தனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானுன விஷயப்ரவணனை, விஷய-தே$_3$ாஷாதி$_3$களை வ்யக்தமாக அறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனுகையாலே தது$_3$பதே$_3$ஶத்தால் ஒருநாளும் திருத்தவரிதென்றதாய்த்து. "அஜ்ஞஸ்ஸுக$_2$மாராத்$_4$யஸ்ஸுக$_2$தரமாராத்$_4$யதே விஶேஷஜ்ஞ: । ஜ்ஞாநலவது$_3$ர்வித$_3$க்$_3$த$_4$ம் ப்$_3$ரஹ்மாऽபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி" என்னக்கடவதிறே.

செய்கிறுர் (த$_4$ர்மாத$_4$ர்மாதி$_3$ஸகல) இத்யாதி$_3$. (ஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$யில்) என்றது ஶாஸ்த்ர-பே$_3$ாதி$_4$தப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளிலே என்றபடி. (187)

188. தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதே$_3$ஶார்த்த$_2$த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தர்க்குள்ள வைஷம்யப்ரதிபாத$_3$கம் உ-த்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (த்$_3$ருஷ்டாந்த) இத்யாதி$_3$. (இவர்கள் இருவருக்கும்) என்றது கேவலநாஸ்திகனுக்கும் ஆஸ்திகனுக்கும் என்றபடி. (ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம்) = ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$. (தத்ப்ரதிபாத்$_3$யப்ரமேயங்கள்) = த$_4$ர்மாத$_4$ர்மாதி$_3$கள். (சொல்லி அறிவிக்கத்தக்கதொன்றில்லாமையாலே) என்றது ப்ராக் அஜ்ஞாதமாய், இப்போது ஜ்ஞாபநீயமாய் இருப்பதொன்று இல்லாமையாலே என்றபடி. (உ-பதே$_3$ஶம்) = அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம். இத்தால், உ-பதே$_3$ஶாதீ$_4$நஶாஸ்த்ரீயவிதி$_4$நிஷேத$_4$வஶ்யதாகத்வதத$_3$ப$_4$ாவங்கள் த்$_3$ருஷ்டாந்தபூ$_4$தர்களுக்கு மிதே$_2$ாவைஷம்யம் என்று சொல்லிற்று. ஏதத$_3$நுகு$_3$ணமாக தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகர்பக்கல் அதிதே$_3$ஶம் மூலாபி$_4$ப்ரேதமாகையாலே அத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$நா. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் விதி$_4$நிஷேத$_4$வஶ்யதாஸ்த$_2$ாநத்திலே தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத்திலே விரக்தி. உக்தார்த்த$_2$த்தில் நீதிஜ்ஞ-ஸம்வாத$_3$ம் (அஜ்ஞஸ்ஸுக$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. அஜ்ஞ: = கு$_3$ணதே$_3$ாஷவிவேகஹீந:. ஆராத்$_4$ய: = கு$_3$ணதே$_3$ாஷவிவேசநேந ரஞ்ஜநீய:. ரஞ்ஜநமாவது, பூர்வவிலக்ஷணப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி-ஹேதுப்ரீத்யுத்பாத$_3$நம். (ஜ்ஞாநலவே) ஸதி, (து$_3$ர்வித$_3$க்த$_4$ம்) = அஜ்ஞதுல்யம். ஜ்ஞாநவத்வேபி தத்ப$_2$லபூ$_4$தவைராக்$_3$யாதி$_3$ஶூந்யம் என்றபடி. இதில் பூர்வார்த்த$_4$ப்ரத$_2$மபத-உத்தரார்த்த$_4$ங்களிலே தாத்பர்யம், வைஷம்யோக்தியால் ப$_2$லிதம் (ஆகையால்) இத்யாதி$_3$நா. (188)

காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஸர்வஶக்தியாலும் திருத்தவொண்ணுது. "அஜ்ஞஸ்ஸுக$_2$மாராத்$_4$ய: ஸுக$_2$தரம் ஆராத்$_4$யதே விஶேஷஜ்ஞ: । ஜ்ஞாநலவது$_3$ர்வித$_3$க்$_3$த$_4$ம் ப்$_3$ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி" இறே. (188)

ஏவம்வித$_4$விஷயங்களை விரும்புகை [தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுகை]யாவது என்று ஸிம்ஹாவலோகநம் பண்ணி அவற்றுல் வரும் அநர்த்த$_2$விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறுர்மேல் [இவையிரண்டும்] இத்யாதி$_3$யால்.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வதவிரோத$_4$த்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

ஆகையால், அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. [தன்னைத்தானே] என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூபநாஶகங்களாகச்சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே அருளிச்செய்தார் கீழ்; உப$_4$யத்துக்கும் உள்ளதொரு க்ரௌர்யவிஶேஷத்தை தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறுர் மேல், [இவை] என்று துடங்கி. அதாவது – உக்ததோ$_3$ஷயுக்தமான இவ்வஹங்காரமும் விஷய-

---

189. ஸங்க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் வ்ருத்தானுவாத$_3$ம் (தன்னைத்தானே) இத்யாதி$_3$. ஸங்க$_3$தி (உப$_4$யத்துக்கும்) இத்யாதி$_3$. அக்$_3$நிஸ்பர்ஶதுல்யத்வ-விஷஸ்பர்ஶதுல்யத்வ-ரூப-அஸாத$_4$ாரணக்ரௌர்யங்களை விபி$_4$ந்நவாக்யங்களாலே ப்ரதிபாதி$_3$த்த ப்ரஸங்க$_3$த்தாலே, ஸாத$_4$ாரணக்ரௌர்யத்தை ஒரு வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதி$_3$க்கையால், ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி என்றபடி. அஸாத$_4$ாரணவைப$_4$வோக்த்யநந்தரத்திலே ஸாத$_4$ாரணவைப$_4$வோக்தி கண்டபடியாலே, இங்கும் அஸாத$_4$ாரணக்ரௌர்யோக்த்யநந்தரத்திலே ஸாத$_4$ாரணக்ரௌர்யம் ஜிஜ்ஞாஸ்யமாமிறே. (தனித்தனி) என்றது விபி$_4$ந்நவாக்யங்களாலே என்றபடி. (தந்த்ரேண) என்றது ஏகேந வாக்யேந என்றபடி. கீழே(தது$_3$ப$_4$யகார்யமான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்) என்று கார்யகாரணப$_4$ாவரூபஸங்க$_3$தியும் ஸூசிதை என்று கண்டுகொள்வது. (இவ்விரண்டும்) என்றது ப்ரத$_4$ாநப்ரக்ருதங்களான அஹங்காராதி$_3$களை பராமர்ஶிக்கிறதல்லது, ப்ரதிகூலவிஷயாதி$_3$களை பராமர்ஶிக்கிறதன்று. அதில் (இவை) என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$மும் தத்$_3$தோ$_3$ஷது$_3$ஷ்ட-பராமர்ஶி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உக்ததோ$_3$ஷ) இத்யாதி$_3$. [விரோத$_4$த்தையும் விளைத்து] என்கிற கர்த்ருவிஶேஷணஸாஹசர்யத்தாலே (ஸ்வரூபேண) என்கிற இதுவும் நாஶகத்துக்கு விஶேஷணமல்லது, நாஶ்யவிஶேஷணமன்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தாஞன) இத்யாதி$_3$. [ரூப]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆகாரவாசகம். (தாஞன) என்றது ஸ்வா-

---

189. (தாஞன ஆகாரத்தாலே) என்றது, அநந்யார்ஹஶேஷத்வ-அநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வங்களினுடைய ப$_2$லோபத$_4$ாநத்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்தி$_4$கமாயும், நரகாதி$_3$து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வமாத்ரஹேதுவான ப$_4$க$_3$வந்நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாயும், இருந்துள்ள தாஞன ஆகாரத்தாலே என்றபடி. (நின்று நஶிப்பிக்குமளவன்றிக்கே) என்றது ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்வம் ஶக்திநாஶகத்வமாகையாலே யாவத்ஸமவத$_4$ாநம் அநந்யார்ஹஶேஷத்வ-அநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வஶக்திகளையும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுக்ரஹப்ரதிப$_3$ந்த$_4$நிக்$_3$ரஹத்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வத$_3$நுக்$_3$ராஹ்யதாஶக்தியையும் நஶிப்பிக்கை மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. இம்மாத்ரமாகில் வஹ்நிஸமவஹிதத$_3$ாஹப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமணியபநயநாநந்தரஜாதங்களான வஹ்நியினுடைய த$_3$ாஹகத்வஶக்திகளினுடைய பரம்பரையாலே த$_3$ாஹப$_2$லோபத$_4$ாநமுண்டாகிறுப்போலே, அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யங்கள் ஒருக்கால் மாறுமாகில், அப்போது ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வ-அநந்யஶரணத்வ-ப$_4$க$_3$வத$_3$நுக்$_3$ராஹ்யதாஶக்திகளாலே தத்தத்ப$_2$லோபத$_4$ாநங்கள் உண்டாகக்குறையில்லையிறே.

இப்படி அநேகதே3ாஷது3ஷ்டங்களான இவையிரண்டும் ப4க3வச்சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபத்தைக் கலக்கி முடிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநயோக்3யதையுமறும்படி நித்யஸம்ஸாரியாக்கிவிடும் நிலைநின்ற

ப்ராவண்யமுமாகிற இரண்டும், தானுன ஆகாரத்தாலே நின்று நஶிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, ப4ாக3வதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்த2த்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாஶத்தையும் பண்ணுமென்கை. [ஸ்வரூபேண] என்றது - ஸ்வேந ரூபேண என்றபடி. அஹங்காராதி3களிலே ப்ரவணனுனல் உள்ளவளவன்றிறே ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணினுலுள்ள ப4க3வந்நிக்3ரஹம். (189)

ஸாத4ாரணமான என்றபடி. அதாவது, அஹங்காரத்வமும், விஷயப்ராவண்யத்வமும். இத்தால் க்வசித3த்3வாரகநாஶகத்வம் சொன்னபடி. ஸ்வரூபேண நாஶகத்வாபேக்ஷயா ப4ாக3வதாபசாரத்3வாரக-நாஶகத்வம், ந்யூநமானுல் ப்ருத2கு3க்திவையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்குமாகையாலே ப்ருத2கு3க்தி-ஸாமர்த்2யத்தாலே க்ரௌர்யாதிஶயம் அபி4ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (மஹாநர்த்த2த்தையும்) என்று. மூலத்திலும் வ்யாக்2யாநத்திலும் சகாரம் பி4ந்நக்ரமமாய் 'விளைத்தும்' என்று அந்வயிப்பது. [ஸ்வரூப]ஶப்3த3ம் த4ர்மிபரமானுல், ஸத்3வாரகநாஶகத்வமும் த4ர்மிஸ்வரூப-க3தமாகையாலே வ்யாவர்த்தகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வரூபேண) இத்யாதி3. அதாவது, ப4ாக3வதவிரோத4ஜநகத்வேநவன்றிக்கே, அஹங்காரத்வேந நாஶஜநகதை என்றபடி. மூலாபி4ப்ரேதமான அதிஶயத்தை இசைவிக்கிருர் (அஹங்காராதி3களிலே) இத்யாதி3நா. (189)

(ப4ாக3வதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்த2த்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாஶத்தையும் பண்ணும் என்கை) என்றது - "ஸத3திக்ரமஹீநோ ஹி ஸத்தயா நைவ ஹீயதே । ஸத3திக்ரமத3க்3த4ாநாம் ஸர்வம் ப4வதி நிஷ்ப2லம் ॥ ஸமூலஶுஷ்கஸஸ்யாநாம் ஸேகாத்3யை: கிம் ப2லம் ப4வேத்" என்றும், "பூஜநாத் விஷ்ணுப4க்தாநாம் புருஷார்த்தே2ாஸ்தி நேதர: {ரை:} । தேஷு வித்3வேஷத: கிஞ்சிந்நாஸ்தி நாஶநமாத்மந:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப4ாக3வதாபசாரம் அதிக்ரூர-ப4க3வந்நிக்ரஹஜநநத்3வாரா காலாந்தரத்திலேயாவது ஶேஷத்வாதி3ப2லோபத4ாநத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபமான ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாரூப-ஆத்மஸத்தைக்கு நாஶக-மாகையாலே, அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யங்களில் இரண்டும், அந்த ப4ாக3வதாபசாரகாரண-த்வமாகிற இதரஸாத4ாரணுகாரத்தாலும், நின்று அந்த ப4ாக3வதாபசாரத்தை விளைத்து, அத்தால் உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹவிஶேஷத்தாலே காலாந்தரத்திலும்கூட ஶேஷத்வாதி3ப2லோபத4ா-நாத்மக-உஜ்ஜீவநத்துக்கு யோக்3யதையில்லாதபடி ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயதாரூபஸ்வரூப-ஸத்தையையும் நஶிப்பிக்குமென்கை என்றபடி. ப4ாக3வதாபசாரத்தையொழியவும் அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யங்கள் ப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுவாயிருக்க, அதுகளுக்கு ப4ாக3வதாபசாரஹேது-தையால் வரும் ஸ்வரூபநாஶகத்வத்துக்கு விஶேஷமேது என்கிற ஆகாங்க்ஷையிலே, நித்யா-ऽநித்யப4க3வந்நிக்3ரஹத்3வாரகத்வமே விஶேஷம் என்று அருளிச்செய்கிருர் (அஹங்காராதி3க-ளிலே) இத்யாதி3யாலே. (இறே) என்றது, "பத்3மகோடிஶதேநாऽபி ந க்ஷமாமி", "கல்பகோடி-ஶதம் ப்ராப்ய நைஷ மாமபி தோஷயேத்" இத்யாதி3ப்ரமாணப்ரஸித்3தி4யைப்பற்ற. இத்தால், அஹங்காராதி3களால் ப4ாக3வதவிரோத4ாத்3வாரகமாக உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹம், அநுப4வ-ப்ராயஶ்சித்தங்களாலே விநாஶ்யங்களாயிருக்கையாலே, அது காலாந்தரப4ாவிசேதநோஜ்ஜீவந-ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபதத்3விஷயகப4க3வத3பி4மதிக்கு நாஶகமல்லாமையாலேயும், ப4ாக3வதவிரோத4த்3வாரத்தால் உண்டான ப4க3வந்நிக்3ரஹம் "ப்3ரஹ்மஹத்யாதி3பாபாநாம் க்வசித்3த்3ருஷ்டா ச நிஷ்க்ருதி: । ப்3ரஹ்மத்3விஷி க்ருதக்4நே ச நாஸ்தி கேநாऽபி நிஷ்க்ருதி:" என்று சொல்லுகிறபடியே, ப்ராயஶ்சித்தாऽவிநாஶ்யமாய் யாவதா3த்மப4ாவியாக அநுப4விக்க வேண்டுமதாய் இருக்கையாலே, அது காலாந்தரப4ாவி-உஜ்ஜீவநஸ்வரூபயோக்3யதாரூப-ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷத்துக்கு நாஶகமாகையாலே, தத்3த்3வாரா அஹங்காராதி3களுக்குண்டான ஸ்வரூபநாஶகத்வம் அத்யந்தக்ரூரம் என்றதாய்த்து. (189)

ப4ாக3வதவிரோத4த்தையும் மேன்மேலன விளைத்து மறுகிளை கிளையாதபடி முடிக்கும். (189)

இந்த ப4ாக3வதவிரோத4ம் வைஷ்ணவர்களை விஶேஷித்து உருமாயும்படி முடிக்குமென்கிறுர்மேல் [நாமரூபம்] இத்யாதி3யால்.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் ப4ாக3வதவிரோத4ம்பண்ணிப்போருமவர்கள் த3க்3த4படம் போலே.

வைஷ்ணவதா3ஸாதி3நாமங்களையும் திருவிலச்சினையும் திருநாமம் முதலான வைஷ்ணவ-லக்ஷணரூபத்தையு-முடையராயிருந்துவைத்து, உள்ளூப்போட்கராய் அஹங்காராதி3க்3ரஸ்தராய் அநர்த்த2கரமான ப4ாக3வத-விரோத4ம் பண்ணிப்போருமவர்கள், வெந்துமுருவுடைத்துப்போலத் தோற்றுகிற த3க்3த4படம் போலேயென்று. (190)

---

190. ஆனல் ப4ாக3வதவிரோத4ம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூபநாஶம் பிறக்குமாகில், ப4ாக3வத-விரோத4த்தைப் பண்ணிப்போராநிற்கச் செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களை உடையராய்க் கொண்டிருக்கிறபடி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [நாமரூபங்களை] என்று துடங்கி. அதாவது வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான தா3ஸ்யநாமத்தையும் தத3நுகு3ணமான ரூபத்தை-யும் உடையராய்க் கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி3வஶ்யராய் ப4ாக3வ-தர்கள் திறத்திலே விரோத4த்தைப் பண்ணிப்போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச் செய்தே, உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் த3க்3த4படத்தோடு ஸத்3ருஶரென்கை. (190)

---

190. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (ஆனல்) இத்யாதி3 நா. ப்ரத்யக்ஷவிரோத4த்தைக்கொண்டு பூர்வோக்த-அர்த்தா2க்ஷேபேண உத்த2ாநாத் ஆக்ஷேபஸங்க3தி என்றபடி. மூலத்திலே [நாமரூப]ஶப்3த3ங்களுக்கு விஶேஷபரத்வம், ஸாமாந்யபரத்வே ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஆவஶ்யகம் என்னுமபி4ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபாநுரூபமான) இத்யாதி3. "தந்நாமவஹநம் சைவ" என்கிற இத்தைப்பற்ற (வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான) என்றது. (தா3ஸ்யநாமத்தையும்) என்றது தா3ஸ்ய-ப்ரயுக்தநாமத்தையும் என்றபடி. (தத3நுகு3ணமானரூபத்தையும்) என்றது வைஷ்ணத்வாநுகு3ணமான திருவிலச்சினையையும், திருநாம-புண்ட்3ராதி3களையும் என்றபடி. ப4ாக3வதவிரோத4ஹேதுத்வ-வ்யஞ்ஜகப்ரத2மநிர்தே3ஶஸாமர்த்2யத்தாலே [நாமரூபங்களையுடையராய்] என்றது. நாமரூப-மாத்ரங்களை என்று அவத4ாரணக3ர்ப்ப4மாய் அத்தாலே ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை வ்யவச்சே2தி3க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உள்ளொருபசை) இத்யாதி3. (அஹங்காராதி3) இதி (ஆதி3)ஶப்3த3ம் விஷயபரம். ப4ாக3வதைஸ்ஸஹ விரோத4: (ப4ாக3வதவிரோத4:) என்கிற த்ருதீயாஸமாஸம் ப4ாக3வதர்களுக்கு விரோத4ம் கிடையாமையாலே அஸங்க3தமாகையாலே, ப4ாக3வதேஷு விரோத4: (ப4ாக3வதவிரோத4:) என்கிற ஸப்தமீஸமாஸம் உசிதம் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே (ப4ாக3வதர்திறத்திலே) என்றது. (விரோத4ம்) = வைரம். (உருவுடைத்துப்போலே) என்றது யதா2பூர்வம் ஸ்வரூபத்தை உடைத்தானதுபோலே என்றபடி. (190)

---

190. (ஸ்வரூபாநுரூபமான) என்றது - ப4க3வத3பி4மதத்வரூபஸ்வரூபாநுரூபமான என்றபடி. (தத3நுகு3ணமான ரூபத்தையும்) என்றது - அந்த வைஷ்ணவத்வாநுகு3ணமான திருமண் காப்பு, திருவிலச்சினை, திருமணித்தாவடம் முதலான வேஷத்தையும் என்றபடி. (அஹங்காரா-தி3வஶ்யனுய்) என்கிற (ஆதி3)ஶப்3த3த்தாலே விஷயப்ராவண்யபரிக்3ரஹம். (த3க்3த4படத்தோடு ஸத்3ருஶம் என்கை) என்கிறவிடத்தில் "த3க்3த4: க2லு படோ யத்3வத் படாகாரோப்யநர்த்த2க:। ப4க3வத்3ரோஷநிர்த3க்3த4ாஸ்தத2ா ப4ாக3வதத்3ருஹ:" என்கிற வசநம் அநுஸந்தே4யம். (190)

191. மடிப்புடவைவெந்தாலுண்டையும் பாவுமொத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

இத்தை விஶதீ$_3$கரிக்கிறுர்மேல், மடித்துச் செரியக்கொட்டின மடிப்புடவை தட்டுருவ வெந்தால், அப்போது உண்டையும் பாவுமொத்துக்கிடக்கிறது போலத்தோன்றும்; அநந்தரக்ஷணத்திலே ஒருகாற்றடித்தவாறே சாம்பலும் காணவொண்ணுதபடி சிந்தாறுபட்டுப் பறந்துபோம்; அப்படியே ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம்பண்ணி அழுக்கற்றெடுங்கி நாமரூபமினுக்கமுடையாரும், நிலைநின்ற ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தாலே ஶேஷத்வஸத்தாப் பசையற வெந்தும் நாமரூபமுடையவர்போலத் தோன்றி, பத்தராவியின் சீற்றப்பெருங்காற்றடிக்க "அஸந்நேவ"ராய்ப் போவர்களென்றபடி. (191)

192. "ஈஶ்வரனவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்

---

191. த$_3$க்$_3$த$_4$படத்தின்படிதன்னை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர்மேல் [மடி] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தட்டி மடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ எங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்பு போலே ஒத்திருக்கும், ஒரு காற்றுவந்து சிதற அடித்தவாறே உருக்காண-வொண்ணுதபடி பாறிப்பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்$_3$நித$_3$க்$_3$த$_4$ராய்வைத்து நாமரூபங்களோடே இருக்கிறவர்களும் ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹவிஶேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினுல் ஈஶ்வரன் அஸஹமாநனுய் உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம்பண்ணும் என்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் [ஈஶ்வரன்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன், தன்னை

---

191. (தட்டுருவ) என்றது மடிப்பினுல் உண்டான தட்டுக்குள் எல்லாவற்றிலும் செல்லும்படி என்றபடி. (பாறி) என்றது ஓடி என்றபடி. (உண்டை) = குற்றிழை. (பாவு) = நெட்டிழை. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் சொன்ன த$_4$ர்மத்துக்கு ப்ரதிபி$_3$ம்ப$_3$மான தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகத$_4$ர்மம் (அப்படியே) இத்யாதி$_3$. இங்கே "த$_3$க்$_3$த$_4$: க$_2$லு படோ யத்$_3$வத் படாகாரோப்யநர்த்த$_2$க: । ப$_4$க$_3$வத்$_3$த்$_3$ரோஹ-த$_3$க்$_3$த$_4$ாஶ்ச தத$_2$ா ப$_4$ாக$_3$வதத்$_3$ருஹ:" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (191)

192. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்) இத்யாதி$_3$. இது வைஷ்ணவாவைஷ்ணவஸா-த$_4$ாரணமாதல், அவைஷ்ணவவிஷயமாதல். [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$தாத்பர்யம் (ஸங்கல்ப) இத்யாதி$_3$. (கைதொடனுய்) என்றது காயிகயுத்$_3$த$_4$ாதி$_3$வ்யாபாரயுக்தனுய் என்றபடி. [ஆனைத்தொழில்] என்றது

---

191. (உண்டை) = குறுக்கிழை. (பாவு) = நெட்டிழை. (அபசாராக்$_3$நி) என்று அபசாரத்தை அக்$_3$நியாகச்சொன்னது, "க்$_4$நந்தம் ஶபந்தம் பருஷம் வத$_3$ந்தம் யோ ப்$_3$ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத் யத$_2$ாஹம் । ஸ பாபக்ருத் ப்$_3$ரஹ்மத$_3$வாக்$_3$நித$_3$க்$_3$தே$_4$ா வத்$_4$யஶ்ச த$_3$ண்ட்$_3$யஶ்ச ந சாஸ்மதீ$_3$ய:" என்கிற ப்ரமாணத்தையுட்கொண்டு. (பாறவடியுண்டு) என்றது, ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமாக நன்ருக அடியுண்டு என்றபடி. (191)

192. (உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம் பண்ணும் என்னுமத்தை) என்றது - ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு உசிதமான ஸ்வரூபநாஶநபூர்வகயாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவிநரகபாதநரூபத$_3$ண்ட$_3$த்தைப் பண்ணும் என்னுமத்தை என்றபடி. (ஆப்தவசநத்தாலே) என்றது - ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமவர்கள்விஷயத்தில்

பொருமை” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன், நித்யவிபூ$_4$தியிலிருப்புக்குலைந்து அவதரித்துத் தாழநின்றுபண்ணின பூ$_3$ம்யுத்$_3$த$_4$ரணுதி$_3$யான ஆனைத்தொழில்களெல்லாம், ஸ்ரீபூ$_4$மிப்ரஹ்லாத$_3$விபீ$_4$ஷணுதி$_3$களை உதைத்தும், த$_3$ண்டித்தும், பருஷித்தும் ஹிரண்யாக்ஷாதி$_3$கள் பண்ணின மஹாப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பொருமையால் வந்த கைச்சினம் தீருகைக்காகவென்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வரென்கிருர். ஆக, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினுரை ஆளிட்டன்றியே ப$_4$க$_3$வான்தானே குட்டிக்கொலையாக வருத்துச்சினம் தீருமென்றபடி. (192)

அழியமாறி இதரஸஜாதீயனுய் அவதரித்துக் கைதொடனுய் நின்றுசெய்த ஹிரண்யராவணுதி$_3$–நிரஸநரூபாத்$_3$யதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்று, ஆப்ததமரான நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வரென்கை. (192)

193. இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் ப$_4$க$_3$வதுக்$_3$தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் [“அவமாநக்ரியா”] என்று. “யா ப்ரீதிர்மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு ஸத$_3$ாஸ்து தே । அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகி$_2$லம் ஜக$_3$த்” என்ருனிறே. (193)

யானையினுடைய வ்யாபாரம்போலே நியோக$_3$பர்யநுயோக$_3$ாநர்ஹமான அதிமாநுஷவ்யாபாரம் என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிருர் (ஹிரண்ய) இத்யாதி$_3$நா. (192)

193. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இந்த) இத்யாதி$_3$. (க்ரௌர்யத்தில்) என்றது விஷயஸப்தமியாய், தத்ப்ரதிபாத$_3$கமான என்றபடி. (யா ப்ரீதி:) இத்யாதி$_3$. (ஸம்வ்ருத்தா) என்றது ஸஞ்ஜாதா என்றபடி.

எம்பெருமானுக்குண்டான சீற்றத்தின் மிகுதியை அவனுடைய வ்ருத்திவிஶேஷங்களாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிற ஆப்தவசநத்தாலே என்றபடி. ஈஶ்வரனுடைய ரோஷாதி$_4$க்யத்துக்கு அவனுடைய வ்ருத்திவிஶேஷங்கள் ஜ்ஞாபகமாம்படியை அருளிச்செய்கிருர் (ஸங்கல்பத்தால்) இத்யாதி$_3$. (ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் தொடக்கமாக) என்றது, ஸநகாதி$_3$கள்திறத்தில் பண்ணின விரோத$_4$த்துக்கு வ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$மாக. அதே$_4$ாலோகபாதநமாத்ரமிறே அதுக்குத$_3$ண்ட$_3$ம். அதுதானும் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்சை$_2$யாலே வந்ததிறே. இவர்கள் ததீ$_3$யரை விரோதி$_4$யாதபோது, ஸர்வஸமனுன ஈஶ்வரனுக்கு விரோதி$_4$களாகமாட்டார்களிறே. இப்படி கேவலம் ஸ்வேச்சை$_2$யா–லுண்டான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்களையுடையவர்கள்திறத்திலும் ஈஶ்வரன் அத்யந்தவிக்ருதனுய் படாதன படுமாகில், ஸ்வேச்சை$_2$யன்றிக்கே கேவலம் அஹங்காராதி$_3$களால் ப$_4$ாக$_3$வதாபசார–பரராமவர்கள்திறத்தில் அவன் உசிதத$_3$ண்ட$_3$ம் பண்ணும் என்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மாகக் கடவதிறே. (192)

193. (ப$_4$க$_3$வதுக்$_3$தியை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர்) என்றது – ஆஶ்வமேதி$_4$கத்தில் சொன்ன ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் என்றபடி. (“யா ப்ரீதி:”) இத்யாதி$_3$:– இஶ்ஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த$_4$த்தாலே, ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் பண்ணுமளவாகிலும் ப$_4$க்தி பண்ணவேணும் என்கிறது. உத்தரார்த்த$_4$த்தில் அப்படிச் செய்யாதொழியில் வரும் அநிஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறது. (யா ப்ரீதி:) “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்த$_2$ம்” என்கிற படியே, ஸர்வஜ்ஞனுய், ஸர்வஶக்தியாய் இருந்துள்ள என்னுலும் பரிச்சே$_2$தி$_3$த்துச்சொல்லப் போகாத யாதொரு அளவான ப$_4$க்தியானது; மஹநீயவிஷயப்ரீதியிறே ப$_4$க்தி. (மயி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, இந்த ப$_4$க்தியினுடைய ஏகதே$_3$ஶலேஶாம்ஶத்தையும் உண்டறுத்துக்கொள்ள மாட்டாதேயிருக்கிற என் விஷயத்திலே; (தே ஸம்வ்ருத்தா) காட்டில்

193. "அவமாநக்ரியா".

"அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகி$_2$லம் ஜக$_3$த்" என்று அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தானே ப$_4$க$_3$வான் தானும் வருந்தவேண்டாதபடி, ததீ$_3$யாபசாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய ஸர்வஜக$_3$த்தையும் ஸம்ஹரிக்குமென்னுநின்றதிறே என்கிருர். (193)

194. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான் அநேகவித$_4$ம்.

---

194. இப்படிப்பட்ட ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய வைவித்$_4$யத்தை அருளிச்செய்கிருர்

யத்ததே$_3$ார்நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாத் 'ஸா' என்று அத்$_4$யாஹார்யம். (மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு) என்று ஸாமாந்ய-நிர்தே$_3$ஶத்தாலே, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் அநபேஷிதம் என்று ஸூசிதம். (அகி$_2$லம் ஜக$_3$த்) என்று வைஷ்ணவாவைஷ்ணவவிஶேஷம் அநபேக்ஷிதம் என்று ஸூசிதம். (193)

194. [ப$_4$ாக$_3$வதவிரோத$_4$த்தையும்] (வா.189), [ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்], [அவமாநக்ரியா] என்கிற ஏகவசநங்கள் வ்யக்த்யேகத்வவாசகங்களன்று, பின்னை ஜாத்யேகத்வபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி தத$_3$வதாரிகை (இப்படிப்பட்ட) இத்யாதி$_3$. [அதிலே ஒன்று

எரித்த நிலாவைப்போலே எவ்வளவு காலமும் உனக்கு வ்யர்த்த$_2$மாக உண்டாயிருந்தது அந்த அவ்வளவு ப$_4$க்தியாகிலும்; (மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு) விபு$_4$பூ$_4$தஞன என்னுடைய ப்ரீதியும் கூட கடலிலிட்ட காயமாம்படி. "ஸ மஹாத்மா ஸுது$_3$ர்லப$_4$:", "யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யார் அறிவார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அறப்பெரியவர்களுமாய், அஸங்க்$_2$யாதர்களுமாய், "தத்$_3$ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:", "மம மத்$_3$ப$_4$க்தப$_4$க்தேஷு ப்ரீதிரப்$_4$யதி$_4$கா ப$_4$வேத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$க்திக்கு வகுத்தவிஷயமுமான ப$_4$ாக$_3$வதர்களிடங்களிலே: (ஸதா$_3$ஸ்து) இடைவிடாமல் நடந்து அது ஸத்தை வரும்படி பாராய். விஷயாந்தரத்தில் ப்ரீதிபோலே. தன் விஷயத்தில் பண்ணும் ப்ரீதியும் அஸத்கல்பம் என்றிறே ஈஶ்வரன் கருத்து. "ஸம்ஸாரவிஷ-வ்ருக்ஷஸ்ய த்$_3$வே ப$_2$லே அம்ருதோபமே । கதா$_3$சித் கேஶவே ப$_4$க்தி: தத்$_3$ப$_4$க்தைர்வா ஸமாக$_3$ம:" என்று ஸதா$_3$தநமான ப$_4$க்தஸமாக$_3$மமே ஶ்ரேஷ்டப$_2$லமாகவும், அது லபி$_4$யாதபோது க்ஷாமத்தில் அடிபட்டவர்கள் ப$_4$க்ஷ்யாऽப$_4$க்ஷ்யவிவேகம் பண்ணமாட்டாதே, கைக்கெட்டினதைத் தின்னு-மாப்போலே, கரணங்களைப் பட்டினிபோடமாட்டாதே காதா$_3$சித்கமாக ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் பண்ணும் ஸேவையை அமுக்$_2$யப$_2$லமாகவும் சொல்லிற்றிறே. ஆகையால், இவன் பண்ணும் ப்ரீதிக்கு முக்$_2$யமான விஷயங்கள் பலவும் உண்டாயிருக்க, அவ்விஷயத்தில் பண்ணுகிற ப்ரீதி காநநசந்த்ரிகைபோலே அஸத்கல்பம் என்னக்குறைவில்லை. ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்திற்குத் தகும்படி ப$_4$க்தி பண்ணமாட்டானேயாகிலும், தன்னிடத்தில் பண்ணும் ப$_4$க்தியளவாகிலும் பண்ணுதபோது வரும் அநர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிருர் மேல். (தேஷாம் அவமாநக்ரியா) ப$_4$க்தி பண்ண வேண்டும் விஷயத்தில் அப்படிச்செய்யாதொழிகை அவமாநமிறே. ஆகையிறே [இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] (வா.225) என்று மூலத்திலே மேல் அருளிச்-செய்தது. (அகி$_2$லம் ஜக$_3$த் ஸம்ஹரதி) என்றது, "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்$_4$யாம்" என்கிறதற்கு எதிராக ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$வமந்த்ருஸம்ப$_3$ந்த$_4$முள்ள பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்கள் எல்லாவற்றையும் மீளவும் ஒருக்கால் ஸர்க்க$_3$யோக்$_3$யதையன்றிக்கே ஸூக்ஷ்மாம்ஶமும் மீராதபடி ஸம்ஹரிக்கும் என்கை ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே என்கை. "நிந்த$_3$ந்தி யே ப$_4$க$_3$வதஶ்சரணாரவிந்த$_3$சிந்தாவிதூ$_4$தஸகலாஶுப$_4$-கல்மஷாக$_4$ாந் । தேஷாம் யஶோத$_4$நஸுக$_2$ாயுரபத்யப$_3$ந்து$_4$க்ஷேத்ராத$_3$யஸ்தி$_2$ரதரா அபி யாந்தி நாஶம் ॥ நாஹம் விஶங்கே ஸுரராஜவஜ்ராத் ந த்ர்யக்ஷஶூலாத் ந யமஸ்ய த$_3$ண்ட$_3$ாத் । நாக்$_3$ந்யர்க்கஸோமாநில-வித்தபாஸ்த்ராத் ஶங்கே ப்$_4$ருஶம் ப்$_3$ரஹ்மவிதே$_3$ாऽவமாநாத்" என்று ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலே சொல்லிற்றிறே. (193)

194. (வைவித்$_4$யத்தை) = ப$_3$ஹுவித$_4$த்வத்தை. (ஆகாரம்) = பங்கு$_3$த்வவக்ரத்வாதி$_3$. (வாஸம்) = அரண்யசண்ட$_3$ாளவாடிகாதி$_3$. (194)

இப்படிக் கொடிதான இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான், ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், அவயவநிரூபணம், ப$_3$ந்து$_4$நிரூபணமென்று அநேகவித$_4$ம். (194)

195. அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்.

[ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தான்] என்றுதுடங்கி. [அநேகவித$_4$ம்] என்றது – ஜந்மநிரூபணம், ஜ்ஞாந-நிரூபணம், வ்ருத்தநிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், ப$_3$ந்து$_4$நிரூபணம், வாஸநிரூபணம் இத்யாதி$_3$களிலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி. (194)

195. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்-

ஜந்மநிரூபணம்] (வா.195) என்று அந்யதமஸ்வரூபம் நிர்த$_4$ாரிதமாகையாலே, [அநேகவித$_4$ம்] என்கிறவிதுவும் நிரூபணரூபமாகை ந்யாய்யம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம-நிரூபணம், ஜ்ஞாநநிரூபணம்) இத்யாதி$_3$. [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] (வா.201)இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே இது ஸ்பு$_2$டமாகிறது. (194)

195. "நிபூர்வகோ ரூபயதிர்விசாரே வர்த்ததே" என்று (நிரூபண)ஶப்$_3$த$_3$ம் சிந்தநவாசியாகையாலே

195. (அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்-செய்வதாக) என்றது – ஸ்த$_2$ாலீபுலாகந்யாயத்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்கள் எல்லாவற்றினுடைய-வும் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கைக்காக அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸகலலோக-வ்யாபகதயா ப்ரத$_2$மமாயிருந்துள்ள ஜந்மநிரூபணமாகிற அபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை அருளிச்செய்வதாக என்றபடி. ஜந்மநிரூபணம் மாத்ரம் ஸகலலோகவ்யாபகமானபடி என் என்னில்: ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் விலக்ஷணஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநஸமநியதமாகையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதனுனபோதே ஜ்ஞாநவ்ருத்தவாஸாதி$_3$கள் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக பே$_4$தி$_3$க்கையாலேயும், ஆகாரநிகர்ஷம்-தான் க்வாசித்கமாகையாலேயும் அவைபோலன்றிக்கே, ஜந்மநிகர்ஷம் நித்யமுக்தர்களைப்பற்ற ஸநகாதி$_3$களுக்கும், ஸநகாதி$_3$களைப்பற்ற தே$_3$வஜாதிகளுக்கும், தே$_3$வஜாதிகளைப்பற்ற அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும், அவர்களைப்பற்ற மநுஷ்யர்களுக்கும், மநுஷ்யர்களிலும் ப்$_3$ராஹ்ம-ணர்களைப்பற்ற ஶூத்$_3$ரர்களுக்கும், ஶூத்$_3$ரர்களைப்பற்ற சண்ட$_3$ாளர்களுக்கும், அவனைப்பற்ற பிபீலிகாதி$_3$கள்பர்யந்தமான திர்யக்குகளுக்கும், திர்யக்குகளைப்பற்ற ஸ்த$_2$ாவரங்களுக்கும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் உள்ளதொன்றுகையாலே;

அதுதான் ப$_4$ாக$_3$வதனும்போது மாறி "பஞ்சாஸ்த்ராங்க$_3$ா: பஞ்சஸம்ஸ்காரயுக்தா: பஞ்சார்த்த$_2$-ஜ்ஞா: பஞ்சமோபாயநிஷ்ட$_2$ா: । தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணும் விஷ்ணோர்ப$_4$க்தா: பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்றும், "ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த: । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸாத$_4$நாந்தரஸாத்$_4$யாந்தரநிஷித்$_3$த$_4$கரணத்$_3$யந்வயயோக்$_3$யதாத்மகதயா ஹேயபூ$_4$தவர்ணாஶ்ரம-சதுஷ்டயாதீதமாய், விப்ரேந்த்$_3$ரமுனியதிபண்டி$_3$தர்களுக்குப் பண்ணும் பூஜைக்குள் எல்லாவற்றுக்கும் யோக்$_3$யமாய், ஜ்ஞாநத$_3$ாநப்ரதிக்$_3$ரஹார்ஹமாய், ஈஶ்வரஸமமாகப்பண்ணும் ஆராத$_4$நத்துக்கும் அர்ஹமாய், ஈஶ்வரனுக்கும் கூட ஆராத்$_4$யமாய், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் இருந்துள்ள விஷ்ணுப$_4$க்தத்வமாகிற வர்ணமும், பஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற ஆஶ்ரமமும் உண்டாய்த்தேயாகிலும், அது, சைத்ரத்வாதி$_3$ஸம்ஸ்த$_2$ாநம் குறியழியாதிருக்க கேவலம் அலௌகிகமாக உண்டாகையாலே "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்ய:", "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயதே", "ந ஶூத்$_3$ரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா:", "ஶ்ரீஶாங்க்$_4$ரிஶுசிஷத்$_3$ப$_4$க்தித$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:" இத்யாதி$_3$-ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே அத்தையறியவேண்டுகையாலே அவ்வளவு ஜ்ஞாநமில்லாதார் எல்லாரும் ஜ்வாலாபே$_4$த$_3$ம் அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதார் ஸௌஸாத்$_3$ருஶ்யமாத்ரத்தாலே

செய்வதாக, அத்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறுர் [அதிலே ஒன்று அவர்கள் டக்கல் ஜந்ம-

'ஸேயம் தீ₃பஜ்வாலா' என்று ப்₄ரமித்துச்சொல்லுமாப்போலே, சைத்ரத்வாதி₃ஸம்ஸ்த₂ாந-மாத்ரத்தாலே வந்த ஸௌஸாத்₃ருஶ்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு, 'ஶூத்₃ரோயம், வைஷ்ணவோயம் அயம் ச நர:, அயம் ப்₃ராஹ்மண:, இயம் ஸ்த்ரீ, இத₃ம் திர்யக், இத₃ம் ஸ்த₂ாவரம், அயம் தே₃வ:, அயம் அஸுரஶ்ச, அயம் பிஶாச:, அயம் ப்₃ரஹ்மராக்ஷஸ:' என்று நிகர்ஷபு₃த்₃த்₄யா சிந்திக்கக்கூடுமாகையாலே, ஜந்மநிரூபணம் மற்றவைகளைப்பற்ற ஸகலலோகவ்யாபகம் என்னக்குறையில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

(நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே) என்றது, தே₃வத்வ-ப்₃ராஹ்மணத்வ-அஸுரத்வ-ஶ்வபசத்வாதி₃-ப்ரவாஹரூபங்களாய், ப₄க₃வத்ஸ்வரூபதிரோத₄ாயகப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷாத்மகதே₃ஹா-ரம்ப₄ககர்மவிஶேஷௌபாதி₄கங்களாய், தத்தத்₃தே₃ஹவிஶிஷ்டவேஷாநுகு₃ணஸாத்₄யாந்தர-ஸாத₄நாந்தரநிஷித்₃த₄கரணத்₃யந்வயயோக்₃யதாபாத₃கங்களாய், அத ஏவ நிக்ருஷ்டங்க-ளாயிருந்துள்ள குலங்களிலே என்றபடி. (அவதீர்ணரான) என்றது, "ப்ராது₃ர்ப₄ாவைஸ்ஸுர-நரஸமோ தே₃வதே₃வஸ்ததீ₃யா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச கு₃ணதஸ்தாத்₃ருஶோ நாத்ர க₃ர்ஹா" என்கிறபடியே, வம்ஶபூ₄மிகளை உத்₃த₄ரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹகோ₃பாலரைப்போலே, ப₄ாக₃வதர்களும் ஸம்ஸாரார்ணவநிமக்₃நரை உயர்த்துகைக்காகக் கீழ்க்குலம் புகுமவர்க-ளாகையாலே. அத்ரி-ஜமத₃க்நி-பங்கதிரத₂-வஸு-நந்த₃ஸூநுவாகவும், மீனாய், ஆமையாய், நரசிங்கமாய், குறளாய், காணுரேனமுமாய்க் கற்கியாயும் என்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்த எம்பெருமானுடைய மாநுஷ்யாதி₃கள் கர்மநிப₃ந்த₄நமன்றிக்கே ஜக₃து₃ஜ்ஜீவநேச்ச₂ாப்ரயுக்-தமாயிருக்கையாலே, அவன் பிறப்பை ஸ்வேச்சை₂யாலே தன்னைத்தாழவிட்டு இறங்கு-கையைச்சொல்லுகிற அவதாரஶப்₃த₃த்தாலே சொல்லவேண்டுகிறுப்போலே, ப₄ாக₃வதர்க-ளுடைய நாநாப்ரகாரஜந்மங்களும், கர்மநிப₃ந்த₄நங்களன்றிக்கே, "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்₄யாம்" இத்யாதி₃ப்படியே, இவர்களைக்கொண்டு ஜக₃த்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும் என்கிற ப₄க₃வதி₃ச்சை₂யாலே வந்ததுகளாகையாலே, அவற்றையும் இப்படியே அவதாரங்கள் என்றே நிர்தே₃ஶிக்கவேணும் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (ப₄க₃வதீ₃யத்வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்-யத்தைப் பாராதே) என்றது. "மத்₃ப₄க்தஜநவாத்ஸல்யம்" இத்யாதி₃ப்படியே காஷ்ட₂ாபந்ந-ப₄க்தியாகிற ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே வந்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டதையை உடையவர்களாய், அத்தாலே, "ஆசார்யவத்₃தே₃வவச்ச மாத்ருவத்பித்ருவத்ஸ்வவத் । ஸுஹ்ருத்₃வத் ஸ்வாமிவத் ஸந்தோ த்₃ரஷ்டவ்யா ராஜவத் தத₂ா" என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரபூஜார்ஹராய், "ஸ மே பூஜ்ய:" என்று எம்பெருமானுக்கும்கூட பூஜநீயர்களாய், "தத₃ர்ப்பிதமநோவசநே ஹிதார்த்த₂: ப்ராண: புநாதி பு₄வநம்" என்றும், "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்₄யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா । ஸ்த₂ாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்ப₃ாந்த₄வா ஜநா: ॥ யே கேசித்₃யத்ர புருஷா: விஷ்ணு-சக்ரேண முத்₃ரிதா: । தேஷாம் த₃ர்ஶநமாத்ரேண மஹாபாதகநாஶநம் ॥ யாந் பஶ்யந்தி மஹாப₄ாக₃ா: க்ருபயா பாதகாநபி । தேऽபி ஶூத்₃த₄ா: ப்ரயாந்த்யேவ ஶாஶ்வதம் பத₃மவ்யயம் ॥ யதீநாம் விஷ்ணுப₄க்தாநாம் பரிசர்யாபராயணை: । ஈக்ஷிதா அபி க₃ச்ச₂ந்தி பாபிநோऽபி பராம் க₃திம்" {பாதகா: அஸ்ய ஸந்தீதி பாதக:, தே பாதகா:} என்று இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தபாவநத₃ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி₃களையுடையராய், "நிரபேக்ஷம் முநிம் ஶாந்தம் நிர்வைரம் ஸமத₃ர்ஶிநம் । அநுவ்ரஜாம்யஹம் நித்யம் பூயேயேத்யங்க்₄ரிரேணுபி₄:" என்கிறபடியே, ப₄க₃வத்ப்ரார்த்த₂நீயபாத₃பாம்ஸுகளையுடையராய், "யத்து ப்₃ரஹ்மவித₃ா த்யக்தமபி தந்மங்க₃ளம் வபு: । த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விமுச்யேத ப்₃ரஹ்மஹா ப்₃ரஹ்மஹத்யயா ॥ களேப₃ரம் வா தத்₃ப₄ஸ்ம த₄ாம வா முநிஸத்தமா: । யதி₃ பஶ்யதி புண்யாத்மா ஸ யாதி பரமாம் க₃திம்" என்று மஹாப₄ாரதத்திலும் "யத்து ப்₃ரஹ்மவித₃ா த்யக்தமபி தந்மங்க₃ளம் வபு: । த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விமுச்யேத வைஷ்ணவஸ்ஸர்வகில்பி₃ஷை:" என்று ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, தீர்த்த₂ம் ப்ரஸாதி₃த்தருளின பின்பும் ஸ்வீயசரமவிக்₃ரஹதத்ஸம்ஸ்காரப₄ஸ்மதத்ரத்யப்₃ருந்த₃ாவநத₃ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி₃களையுடையவர்களையும் அம்மாத்ரத்தாலே ஸகலபாபங்களினின்றும் உத்₃த₄ரிப்பிக்கவல்லராய், "ந ஹ்யம்மயாநி தீர்த்த₂ாநி ந தே₃வா ம்ருச்சி₂லாமயா: । தே புநந்தி உருகாலேந த₃ர்ஶநாதே₃வ ஸாத₄வ:"

இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாமொருதட்டும் தானொரு தட்டுமென்னும்படி அத்$_3$வீதீயமாய் ஸத்தாநாஶகரமாயிருக்கும், இந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்பக்கல்பண்ணும் ப்$_3$ராஹ்மணஜாதி$_3$யான ப்ரத$_2$மசரமஜந்ம–

நிரூபணம்] என்று. [ஜந்மநிரூபண]மாவது – நிக்ருஷ்டகுலங்களிலே அவதீர்ணரான ப$_4$ாக$_3$வதர்களை, ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யத்வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிரூபிக்கை. (195)

அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதி$_3$. "ப்ரப$_4$ாவாத் பரமாத்மந:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யத்வ) இத்யாதி$_3$. "சண்ட$_3$ாளமபி மத்$_3$ப$_4$க்தம்" இத்யாதி$_3$களிலே உத்கர்ஷப்ரதிபாத$_3$நார்த்த$_2$–சண்ட$_3$ாளத்வாதி$_3$ப்ரதிபாத$_3$நத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா) என்று. (195)

என்று ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்தில் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களில் வைத்துக் கொண்டு உத்தமங்களான அர்ச்சாவதாரங்களிலும், க$_3$ங்கா$_3$தி$_3$தி$_3$வ்யதீர்த்த$_2$ங்களிலும் காட்டில் அத்யந்தபாவநர்களாய், "நாத: பரதரம் தீர்த்த$_2$ம் வைஷ்ணவாங்க்$_4$ரிஜலாச்சு$_2$ப$_4$ாத் । தேஷாம் பாதோ$_3$த$_3$கம் புண்யம் க$_3$ங்கா$_3$மபி புநாதி ஹி" என்றும், "ஶாபாத்து ரகு$_4$நாத$_2$ஸ்ய விமுக்தா கௌதமீ நதீ$_3$ । வைஷ்ணவ்யா ஸ்நாநபுண்யேந ஸங்க$_3$தா ஶுப$_4$வாரிணா" என்று பராஶரஸ்ம்ருதியிலும், "ஶப$_3$ர்யாஸ்ஸ்நாநபுண்யேந ஸங்க$_3$தா ஶுப$_4$வாரிணா । விமுக்தா ப$_4$வ மச்ச$_2$ாபாத்$_3$க$_3$ங்கே$_3$ பாபவிநாஶிநீ ॥ ஏவமுக்த்வா து காகுத்ஸ்த$_2$ஶ்ஶப$_3$ரீதீர்த்த$_2$முத்தமம் । க$_3$ங்கா$_3$யாஸ்ஸங்க$_3$தம் சக்ரே ஶார்ங்க$_3$கோட்யா மஹாப$_3$ல:" என்று பாத்$_3$மோத்தரத்திலும், "புநீஹி லோகம் ஸகலம் லோகபாலாம்ஶ்ச மத்$_3$க$_3$தாந் । பாதோ$_3$த$_3$கேந ப$_4$க$_3$வந் தீர்த்த$_2$ாநாம் தீர்த்த$_2$–காரிணா" என்று ப்$_4$ருகு$_3$ம்ப்ரதி ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநத்தில் ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே க$_3$ங்கா$_3$தி$_3$புண்யதீர்த்த$_2$ங்களையும் பாவநமாக்கவல்ல ஸ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$வைப$_4$வத்தையுடையவர்க–ளாய், "கோடிஜந்மார்ஜிதம் பாபம் ஜ்ஞாநதோ஽ஜ்ஞாநத: க்ருதம் । ஸத்$_3$ய: ப்ரத$_3$ஹ்யதே நூநம் வைஷ்ணவோச்சி$_2$ஷ்டபோ$_4$ஜநாத் ॥ நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய யா யா சேஷ்டா தத$_3$ர்ச்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜபஸ்தத்$_3$த்$_4$யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் ॥ தத்பாத$_3$ாம்ப்$_3$வதுலம் தீர்த்த$_2$ம் தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது$_3$க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்$_3$ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி$_2$லம் ஶுசி" என்று பராஶரஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே, அத்யந்தபாவநங்களான ஸ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$பாத்ரோச்–சி$_2$ஷ்டங்களையுடையவர்களாய் இருக்கையாகிற அப்ரதிமவைப$_4$வம் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களில் க$_4$ண்டாகோ$_4$ஷமாக ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கிறவத்தைப்பாராதே என்றபடி.

ஸாமாந்யத: (நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா) என்றது, அப$_4$ாக$_3$வததே$_3$வாஸுரப்$_3$ராஹ்மணஶ்வபசாதி$_3$களாக–வுமாம், ப$_4$ாக$_3$வதர்களாகிலுமாம், ஆசார்யனாகிலுமாம், நித்யமுக்தர்களாகிலுமாம், ஈஶ்வர–னாகிலுமாம் இவர்களில்வைத்துக்கொண்டு யாரேனும் ஒருவருடைய ஜந்மத்தைக்காட்டில் நிகர்ஷம் என்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே பண்ணும் ஜந்மநிரூபணமெல்லாம், ஜந்மநிரூபணாத்மகமான அபசாரங்களே என்கைக்காக. இத்தால், ப்$_3$ராஹ்மணஜாதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் நிக்ருஷ்டர்கள். ஶ்வபசாதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் உத்க்ருஷ்டர்கள் என்று சிலர் பண்ணும் நிர்வாஹமெல்லாம் ஜந்ம–நிரூபணாந்தர்பூ$_4$தம் என்று சொல்லுகிறது. "ப்ராது$_3$ர்ப$_4$ாவை:" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதர்க–ளுடைய ஜந்மாதி$_3$கள் உத்கர்ஷத்துக்கு உடலாமித்தனையொழிய ஒருபடியாலும் நிகர்ஷத்துக்கு உடலாகமாட்டாதிறே. நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா நிரூபிக்கை அபசாரமென்கையாலே, வாத்ஸல்ய–ஸௌஶீல்யாதி$_3$களிலே ஈஶ்வரன், "யஜ்ஜாதீயோ யாத்$_3$ருஶோ யத்ஸ்வப$_4$ாவ: பாத$_3$ச்ச$_2$ாயாம் ஸம்ஶ்ரிதோ யோபி கோபி । தஜ்ஜாதீயஸ்தாத்$_3$ருஶஸ்தத்ஸ்வப$_4$ாவ: ஶ்லிஷ்யத்யேநம் ஸுந்த$_3$ரோ வத்ஸலத்வாத்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதஸஜாதீயனுமாப்போலே, ப$_4$ாக$_3$வதர்களும் ஜாதிவ்ருத்த–கு$_3$ணங்களாலே ப்ராக்ருதஸஜாதீயராகிறது வாத்ஸல்யஸௌஶீல்யஸௌலப்$_4$யாதி$_3$களாலன்றோ என்னும் ஈடுபாட்டாலே உத்கர்ஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா அவர்களுடைய ஜந்மாதி$_3$களை நிரூபிக்கை உபாதே$_3$ய–மாயிருக்கும் என்று ஸூசிதம். ஆகையிறே, "எக்குலத்தோர் எக்குணத்தோர் எவ்வியல்வோராயி–டினும் அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும், "எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே" என்றும் அருளிச்செய்தது.

நிரூபணம். (195)

---

196. இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை அருளிச்செய்கிருர் [இதுதான்] என்றுதுடங்கி. [இது தான்] என்று ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. [அர்ச்சாவதாரத்திலுபாத$_3$ாந-ஸ்ம்ருதி]யாவது - ஆஶ்ரிதருகந்தது ஏதேனுமொரு த்$_3$ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருததி$_3$வ்யவிக்$_3$ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளி இருக்கிற வைப$_4$வத்தை அறியாதே நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணி விக்$_3$ரஹோ-

---

196. ஏதச்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே வ்யவஹிதப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தை பராமர்ஶிக்கிறதன்று, பின்னை அவ்யவஹிதஜந்மநிரூபணத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இதுதான் என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$நா. அர்ச்சா = பூஜாப்ரதிமயோ: என்கையாலே [அர்ச்சா] ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரதிமாவாசகம்; [அவதார]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆவிர்ப$_4$ாவவாசகம்; [உபாத$_3$ாந]ஶப்$_3$த$_3$ம், பரிமாணுஶ்ரயத்$_3$ரவ்யவாசகம்; ஸ்ம்ரு = சிந்தாயாம் என்று [ஸ்ம்ருதி]ஶப்$_3$த$_3$ம் சிந்தாவாசி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி$_3$. "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" (முதல் திருவ, 44) இத்யாதி$_3$யையுட்கொண்டு (ஆஶ்ரிதருகந்தது) இத்யாதி$_3$. "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன் அவனுகும் நீள்கடல்வண்ணன்" (திருவாய். 3.6.9), "உபசாரேஷு ப$_4$க்தஸ்ஸந் ஸ ஏஷ:

(தத்தத் ஜந்மங்களை) என்றது, "ஆப்$_3$ரஹ்மஸ்தம்ப$_3$பர்யந்தங்களான தத்தத் ஜந்மங்களை என்றபடி. "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே யோகி$_3$நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப$_4$ாக$_3$வதா-வதாரம் உண்டிறே. (நிரூபிக்கை) என்றது சிந்திக்கை என்றபடி. (195)

196. (இதினுடைய) என்றது ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரங்களில் அந்யதமமான இந்த ஜந்ம-நிரூபணத்தினுடைய என்றபடி. (அருளிச்செய்கிருர்) என்கிறவிது, ஸ்த$_2$ாலீபுலாகந்யாயத்தாலே மற்றவைகளுடைய க்ரௌர்யங்களையும் த$_3$ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு அத்யந்தக்ரூரமான அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநநிரூபணமாகிற ப$_4$க$_3$வத$_3$பசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யரூபமான வஸ்து-வாலும்கூட அபரிச்சே$_2$த்$_3$யம் என்று அருளிச்செய்கிருர் என்றபடி. மூலத்தில் [அர்ச்சாவதார-ஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில்] என்கிறவிடத்தில் [அர்ச்சா]பத$_3$ம், "விஷ்ண்வாத்$_3$யாக்$_2$யை: பஞ்சத$_4$ா பஞ்சபே$_3$ரை: அர்ச்சாரூபோ ரத்நக$_3$ர்ப்ப$_4$ாலயேட்$_4$ய: । வ்யக்தம் ஸித்$_3$த$_4$ம் தி$_3$வ்யம் ஆர்ஷேய-மர்த்யே தத்ஸௌலப்$_4$யாத$_3$வதாரஸ்ய பே$_4$த$_3$ம்" {ப$_4$ஜதே இதி ஶேஷ:} என்று அஜ்ஞாதஸூக்தத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வயம்வ்யக்தஸைத்$_3$த$_4$தி$_3$வ்யார்ஷமாநுஷரூபங்களான பஞ்சவித$_4$ார்ச்சாவ-தாரங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்ததேயாகிலும், "ஸாலக்$_3$ராமகோட்யாமிவாக்ருதப்ரகாஶம்" என்கிறவிடத்திலே ஸ்வயம்வ்யக்தார்ச்சாவதாரத்தை அக்ருதகமாகச் சொல்லுகையாலே, அது உபாத$_3$ாநஸ்மரணார்ஹமன்றிக்கேயிருக்கையாலேயும், "நைவ த$_3$ம்ஶாந்ந மஶகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் । ராக$_4$வோபநயேத்$_3$க$_3$ாத்ராத் த்வத்$_3$க$_3$தேநாந்தராத்மநா" என்கிறபடியே சேதந-லாப$_4$த்திலே த$_3$த்த-சித்தனாய், ஸ்த$_2$ாவரப்ரதிஷ்ட$_2$னாயிருக்கிறபடியைக் கொண்டு சிலர்க்கு ப்$_4$ரமமுண்டாய்த்தேயாகிலும் "அக்ருதப்ரகாஶம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரப$_3$ாதி$_4$தமாய்க்கொண்டு நிவ்ருத்தமாய்விடுகையாலேயும், அங்ஙனன்றிக்கே, ஸைத்$_3$த$_4$ாத்$_3$யவதாரசதுஷ்டயத்திலும் தத்தத்ப்ரதிஷ்ட$_2$ாத்ராதி$_3$களால் உபாத$_3$ாநத்$_3$ரவ்யம் ப்ரத்யக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அவ்விஷயத்-தில் உண்டான உபாத$_3$ாநசிந்தநம், "தாம்ராத் ஸஹஸ்ரகு$_3$ணிதம் ராஜதே து ப$_2$லம் ப$_4$வேத் । தஸ்மாத்து த$_3$ஶஸாஹஸ்ரம் ஸௌவர்ணம் கௌதுகே ப$_2$லம் । தஸ்மாச்ச ஶதஸாஹஸ்ரம் ரத்நகே கௌதுகே ப$_2$லம்" என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுத$_4$ர்மவசநங்கள் தொடக்கமானதுகளிலும் ஸைத்$_3$த$_4$ாதி$_3$-மாத்ரவிஷயகமான அர்ச்சாவதாரப்ரதிஷ்ட$_2$ாவித$_4$ாயகஶாஸ்த்ரங்களில் பராஶரஸம்ஹிதாயாம் அர்ச்சாவதாரப்ரதிஷ்ட$_2$ாவிதி$_4$ப்ரகாரகத$_2$நாத்$_4$யாயே, "ப்ரக்ஷால்ய பஞ்சக$_3$வ்யேந ப்ரணவேநா-பி$_4$ம்ருஶ்ய ச । அஶ்வக்ராந்தேதி தத்$_3$பி$_3$ம்ப$_3$ம் ம்ருத்பி$_4$ரத்$_3$பி$_4$ர்விம்ருஶ்ய ச ।। நமஸ்தேர்ச்சே! ஸூரேஶாநி! ப்ரதீகே! விஶ்வகர்மண: । ப்ரப$_4$ாவிதாஶேஷஜக$_3$த்$_3$த$_4$ாத்ரி! துப்$_4$யம் நமோநம: ।। த்வயி ஸம்பூஜயாநீஶம் நாராயணமநாமயம் । ரஹிதா த்$_3$ரவ்யதே$_3$ாஷைஸ்த்வம் ருத்$_3$தி$_4$யுக்தா

196.இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாத$_3$நஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.
இந்த ஜந்மநிரூபணந்தான், பூர்ணவிஷயமான அர்ச்சாவதாரத்தில் தத்$_3$விக்$_3$ரஹோபாத$_3$நத்$_3$ரவ்யநிரூபண-ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில், ஸ்வஸத்தாநாஶகரமாகையாலே அதிக்ரூரம். (196)

பாத$_3$நத்$_3$ரவ்யம் இன்னதன்ருே என்று சிந்திக்கை; அதிலும்காட்டில் க்ரூரமாகையாவது – அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யந்தநிக்$_3$ரஹஹேதுவாகை. (196)

197. அதுதன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தான் எவ்வளவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [அத்தை] இத்யாதி$_3$யாலே. "அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$நவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் ।மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயா:

இதி நிஶ்சித:" இத்யாதி$_3$யையுட்கொண்டு (அதிலே) இத்யாதி$_3$. "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாபி" இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (வைப$_4$வத்தை) என்றது. (க்ரூரத்வம்) = ப$_3$ாத$_4$கத்வம். அதாவது, ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹஹேதுத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யந்தநிக்$_3$ரஹஹேதுவாகை) என்று. (196)

197. மூலத்திலே [அர்ச்சாவதாரத்தில்] (வா.196) இத்யாதி$_3$வாக்யம் ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞா-

---

ஸத$_3$ா ப$_4$வ"; தத்ரைவ, "ஸம்ஹாரம் சாஸ்ய ஸர்க்க$_3$ம் ச ஸம்ஸ்மரேத் கர்மயோக$_3$த: । பி$_3$ம்ப$_3$ஸ்ய க$_3$ாத்ரே தத்த்வாநி ப்ருதி$_2$வ்யாதீ$_3$ந்யநுக்ரமாத் ॥ ப்ருதி$_2$வ்யாதீ$_3$நி பூ$_4$தாநி தந்மாத்ராணீந்த்$_2$ரி-யாணி ச । மநோஹங்காரபு$_3$த்$_3$தீ$_4$ம்ஶ்ச ப்ரக்ருதௌ ஸம்ஹரேத் க்ரமாத் ॥ பரமாத்மநி ஸம்ஹாரம் நிஜதே$_3$ஹவத$_3$ாசரேத்"; தத்ரைவாநந்தரம் "மங்க$_3$ளாநி ப்ரயுஞ்ஜீத தத்வஸ்ருஷ்டிம் விசிந்தயேத்। ப்ரக்ருத்யாதி$_3$ப்ருதி$_2$வ்யந்தம் மங்க$_3$ளாநி ச த$_3$ர்ஶயேத்" இதி ப்ரதிமோபாத$_3$ாநங்களான பஞ்சபூ$_4$தங்களுக்கும் ஶோஷணத$_3$ாஹநாதி$_3$ விதி$_4$க்கிறவிடங்களிலும் ஶாஸ்த்ரம் உபாத$_3$ாந-த்$_3$ரவ்யங்களை அப்$_4$யுபக$_3$மம் பண்ணுகையாலே, ஶாஸ்த்ரஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்-கப்படுகையாலேயும், ஶைத்$_3$த$_4$ாதி$_3$களில் பண்ணும் உபாத$_3$ாநசிந்தநம் க்ரூரம் என்ருல் ஸ்வயம்வ்யக்தத்தில் அது கைமுதிகந்யாயஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, "ஸாக்ஷாத் ஸித்$_3$தே$_4$: கைமுத்யஸித்$_3$தி$_4$: ப்ரப$_3$லா" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வயம்வ்யக்தோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதிக்கு க்ரௌர்யாதிஶயம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலும் ஶைத்$_3$த$_4$ாத்$_3$யவதாரசதுஷ்டயபரம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (ஆஶ்ரிதர்) இத்யாதி$_3$யால். (திருமேனியாகக்கொண்டு) என்றது, ஸத்யஸங்கல்பனுன எம்பெருமான், இது நமக்கு பே$_4$ாக$_3$ாயதநமான திருமேனியாக்க் கடவது என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமான திருமேனியாகக்கொண்டு என்றபடி. இத்தால், விபூ$_4$தித்$_3$வயத்திலும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரமல்லாததொரு வஸ்துவில்லாமலிருக்க, அர்ச்சா-வதாரவிக்$_3$ரஹத்துக்கு விஶேஷமென் என்கிற குத்$_3$ருஷ்டிஶங்கை நிரஸ்தை. விபூ$_4$தியில் பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களெல்லாம் த$_4$ார்யமாய், நியாம்யமாய், ஶேஷமாய்க்கொண்டு அம்மாத்ரத்தாலே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரங்களாயிருந்ததேயாகிலும், அதுகளிலும் பண்ணும் உபசாராபசாரங்களால் அவனுக்கு ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$த்$_3$வாரா க்ரோத$_4$ப்ரஸாத$_3$ங்களாம்படியான ப$_4$க$_3$வத்$_3$பே$_4$ாக$_3$ாயதநத்வரூப-ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரத்வம் அதுகளுக்கு இல்லையிறே. "ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:" என்று ப்ராக்ருதமூர்த்தி எம்பெருமானுக்கு இல்லை என்று சொல்லாநிற்க, ஒரு த்$_3$ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு என்கை கூடுமோ என்னில், "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன்", "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" இத்யாதி$_3$களில் ப்ராக்ருதவஸ்துக்களையும் ஆஶ்ரிதாநுக்$_3$ரஹார்த்த$_2$மாகத் திருமேனியாக எம்பெருமான் கொள்ளும் என்று சொல்லுகையாலே, "ந தஸ்ய" இதி நிஷேத$_4$ம் கர்மநிப$_3$ந்த$_4$நப்ராக்ருதஶரீரநிஷேத$_4$விஷயகமாகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (196)

197. மூலத்திலே [அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்]

துல்யமாஹுர்மநீஷிண:" என்றுநின்றதிறே. இப்படி உப$_4$யத்தையும் மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-ஸாம்யமாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதிக்கு நித$_3$ர்ஶநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக்கருத்து.

பநத்தாலே (அர்ச்சாவதார) இத்யாதி$_3$வசநஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அந்த வசநத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அர்ச்சாவதார) இத்யாதி$_3$. அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஞ்ச, வைஷ்ண-வோத்பத்திஶ்ச = அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநவைஷ்ணவோத்பத்தீ என்று த்$_3$வந்த்$_3$வஸமாஸம். தயோ: சிந்தநம், நிரூபணம். சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே 'அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநம்' என்று ஸாநுஸ்வாரபாட$_2$ம் காணப்படுகிறது. அது அர்த்த$_2$ாஸங்க$_3$தியாலே அபபாட$_2$மாமித்தனை. த்$_3$வந்த்$_3$வஸமாஸபாட$_2$மே மூலாரூட$_4$ம் என்னுமிடம் மூலத்தில் [ஸ்ம்ருதி]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், வ்யாக்$_2$யாநத்தில் (சிந்தித்திருக்கை) என்கிறவித்தாலும் வ்யஞ்ஜிதம். இந்த வசநத்திலே, இரண்டுக்கும் ஒன்றை நித$_3$ர்ஶநமாகச்சொல்லி-யிருக்க, ஒன்றுமாத்ரத்துக்கு நித$_3$ர்ஶநமாகச்சொல்லும்படி எங்ஙனே என்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$த்து பரிஹரிக்கிறுர் (இப்படி உப$_4$யத்தையும்) இத்யாதி$_3$நா. (சொல்லிற்றேயாகிலும்) என்றது புரஸ்ஸ்பூ$_2$ர்த்திகமாகச்சொல்லிற்றேயாகிலும் என்றபடி. இது ஶங்காநுவாத$_3$ம். மேல் பரிஹாரம்

என்றது, அந்த அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதியை மாத்ருயோநிபரீக்ஷாத்யந்தஸமாநமாக யத$_2$ாஶ்ருதத்திலே ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும் என்கிறபடி. இத்தால், தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் அங்ஙனன்று, க்ரௌர்யமாந்த்$_3$யாப$_4$ாவமாத்ரத்தால் அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதிக்கு மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-ஸாம்யம் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம் என்று ஸூசிதம். அந்த ஶாஸ்த்ரம்தான் எது? ஆபாதப்ரதீதியில் அது எவ்வர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறது? அதில் விஶேஷபர்யாலோசனை பண்ணுமவர்க்கு ஸித்$_3$தி$_4$க்கிற தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் என்? என்கிற ப்ரஶ்நத்திலே அருளிச்செய்கிறுர் (அர்ச்சாவதா-ரோபாத$_3$ாந) இத்யாதி$_3$யாலே. (என்றுநின்றதிறே) என்றது, என்று வாராஹபுராணத்திலே சொல்லாநின்றதிறே என்றபடி. அந்த வசநத்தில் (அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநே) என்றது,

(i) (அர்ச்சா)ஶப்$_3$த$_3$ம், "நமஸ்தேர்ச்சே ஸுரேஶாநி ப்ரதீகே விஶ்வகர்மண:" என்கிறவிடத்தில் போலே, 'அர்ச்சா = பூஜாப்ரதிமயோ ' என்றும், "ப்ரதிச்ச$_2$ாயா = ப்ரதிக்ருதிரர்ச்சாபும்ஸி" என்று அர்ச்சா விக்$_3$ரஹபரமாய்,

(ii) (அவதார)ஶப்$_3$த$_3$ம் அவதரணத்தைச் சொல்லுகிறதாய்,

(iii)) (உபாத$_3$ாந)ஶப்$_3$த$_3$ம், "து$_3$ர்ஜநோ தே$_3$ாஷமாத$_3$த்தே" என்கிறவிடத்தில்போலே, மாநஸோபா-த$_3$ாநரூபமான சிந்தநத்தைச் சொல்லுகிறதாய், அர்ச்சாவிக்$_3$ரஹத்தினுடைய உத்பத்திசிந்தநம் என்றபடி.

(வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்) என்றது அஷ்டவித$_4$ப$_4$க்திமானுன ப$_4$ாக$_3$வதனுடைய தே$_3$வா-ஸுரப்$_3$ராஹ்மணஶ்வபாகாதி$_3$தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபஜந்மசிந்தநம் என்றபடி. (சிந்தந)ஶப்$_3$த$_3$ம் 'தச்சிந்த்யம்' இத்யாதி$_3$ஸ்த$_2$லங்களில்போலே நிகர்ஷபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே சிந்திக்கையைச் சொல்லு-கிறது. ஆகையாலே "மேவும்நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏது இயல்வாக நின்றுரேர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே", என்றும், "எக்குணத்தோர் எக்குலத்தோர் எவ்வியல்வோராயிடினும், அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும் உத்கர்ஷ-பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே அநுஸந்தி$_4$க்க விரோத$_4$மில்லை. அந்த வசநத்தில் அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாந-ஸ்ம்ருதியோடொக்க வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்தையும் [மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும்] என்று சொல்லாநிற்க, வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில் க்ரூரம் என்கை உபபந்நமாம்படி எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி) இத்யாதி$_3$யாலே. (உப$_4$யத்தையும்) என்றது, அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்த-நங்களிரண்டையும் என்றபடி. (மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸமமாக) என்றது, 'துலயா ஸம்மிதம் துல்யம்' என்று 'துல்ய'ஶப்$_3$த$_3$ம் அத்யந்தஸாம்யவாசியாகையாலே மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடே அத்யந்தஸமமாய் என்றபடி. (சொல்லிற்றேயாகிலும்) என்றது, யத$_2$ாஶ்ருதத்திலே சொல்லிற்றேயாகிலும் என்றபடி.

[மாத்ருயோநிபரீக்ஷை]யாவது – அந்யஸ்த்ரீயோநிவைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யநிரூபண-வாஸனையாலே இத்தையும் அப்படி நிரூபிக்கை. [அத்தோடொக்கும்] என்றது – இப்படி

(அர்ச்சா) இத்யாதி3. (இவர்கருத்து) என்றது ந்யாயாநுக்3ருஹீதவசநதாத்பர்யஜ்ஞரான இவர்க்கு தாத்பர்யம் என்றபடி. இத3மத்ர பரிஹாரதாத்பர்யம் :– "அபராத4ஶதம் லக்ஷம் மம நித்யக்ருதம்

(அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாத3ாநஸம்ம்ருதிக்கு நித3ர்ஶநமாமித்தனே) என்றது,

(1) ஸாத4கபா3த4கயுக்திவிசாரம் பண்ணுமளவில், கர்மௌபாதி4கதே3ஹஸம்ப3ந்த4யுக்தமான மாத்ருத்வத்தையுடையதொரு சேதநவிஶேஷத்தினுடைய அத்யந்தஹேயமான அவயவ-விஶேஷத்தில் பண்ணும் நிரூபணம், நிருபாதி4கமாய், ஸ்வரூபப்ராப்தமாயிருந்துள்ள 'மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்", "மாதா பிதா யுவதய:" இத்யாதி3ப்ரமாண-ப்ரஸித்3த4மான ஸர்வவித4ப3ந்த4த்தையுடைய ப4க3வத்3பா4க3வதர்களுடைய தி3வ்யாவ-தாரங்களில் பண்ணும் நிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக நேர்நிற்க மாட்டாமையாலேயும்,

(2) அக்ருத்யகரணாபேக்ஷயா ப4க3வத3பசாரமும், ப4க3வத3பசாராபேக்ஷயா பா4க3வதாபசாரமும், பா4க3வதபசாரத்தைப்பற்ற ஆசார்யாபசாரமும், ஆசார்யாபசாராபேக்ஷயா தத்3ப4க்தாபசாரமும், ஆக இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விஷயகௌ3ரவத்தாலே க்ரூரம் என்கை வ்யாக்4ரகோ3ப்3ராஹ்ம-ணஹிம்ஸைகளுக்கு க்ரௌர்யதாரதம்யம் சொல்லுகிறப்போலே உபபந்நமாயிருக்கையாலே அக்ருத்யகரணாந்தர்பூ4தமான மாத்ருயோநிபரீக்ஷையில்காட்டில் ப4க3வத3பசாராந்தர்பூ4தமான உபாத3ாநநிரூபணமும், பா4க3வதாபசாராந்தர்பூ4தமான பா4க3வதஜந்மநிரூபணமும் க்ரூரம் என்கையே உசிதமாயிருக்கையாலேயும்,

(3) "த4நதே3ந ஸமஸ்த்யாகே3" என்கிறவிடத்தில், த3ாநவிஷயத்தில் ஸகலப2லப்ரத3ரான பெருமாள் குபே3ரதுல்யர் என்று சொன்னாலும், 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி ஸவிதா' என்கிறவிடத்தில் தௌல்யார்த்த2க'வதி'ப்ரத்யயம் க்ரௌர்யமாந்த்3யாபா4வமாத்ரத்தாலுண்டான ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிறப்போலே, த4நஹாநிப்ரயுக்தத3ாநஸங்கோசாபா4வமாத்ரத்தால் குபே3ரஸாம்யம் பெருமாளிடத்தில் விவக்ஷிதம் என்று சொல்லுகிறப்போலே, இங்கும் 'துல்ய'ஶப்3த3ம் அநர்த்த2-ஹேதுதாப்ரயுக்தக்ரௌர்யமாந்த்3யாபா4வமாத்ரத்தாலுண்டான மாத்ருயோநிபரீக்ஷாஸாம்யத்தை ப4க3வத்3பா4க3வதஜந்மநிரூபணங்களில் சொல்லிக்கொண்டு, 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி ஸவிதா' என்கிறவிடத்தில் த்3ருஷ்டாந்தமாக எடுக்கப்பட்ட இக்ஷு, ஸ்வாதிக்ரமணீயதே3ஶவிபா4க3ங்களை எப்படியானல் ப3ஹுஶீக்4ரமாக அதிக்ரமித்துப்போகிறதோ, அப்படியே ஸூர்யனும் ஸ்வாதி-க்ரமணீயதே3ஶங்களை அதுக்குத்தகுந்த வேக3த்தோடே ப3ஹுஶீக்4ரமாக அதிக்ரமித்துப்போகிறர் என்று ஸூர்யனுடைய க3திவிஶேஷத்துக்கு பா3ணக3தி தி3ங்மாத்ரப்ரத3ர்ஶகமாகிறப்போலே, ப4க3வத்3பா4கவதஜந்மநிரூபணாத்மக-அபராத4ங்களுக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாக எடுக்கப்பட்ட மாத்ரு-யோநிபரீக்ஷையும் விஶிஷ்டவேஷநிஷ்டா2ர்களானவர்களுக்கு அந்த ப4க3வத3பசாராதி3களி-னுடைய அத்யந்தக்ரௌர்யத்துக்கு தி3ங்மாத்ரப்ரத3ர்ஶகமாயிருக்கையாலே த3ார்ஷ்டாந்திகா-பேக்ஷயா த்3ருஷ்டாந்தஸ்ய கு3ணதி4க்யந்யாயம், 'இக்ஷுவத்3க3ச்ச2தி', 'த4நதே3ந ஸமஸ்த்யாகே3' இத்யாதி3ஸ்த2லங்களில்போலே இங்கும் ப்ரவ்ருத்தியாதாகையாலேயும்,

(4) மாத்ருயோநிபரீக்ஷாபேக்ஷயா ப4க3வத்3பா4க3வதஜந்மநிரூபணங்களுக்கு க்ரௌர்யாதி4க்யம் அவ்யாஹதமாக ஸித்3தி4க்கையாலேயும்,

(5) "அபராத4ஶதம் லக்ஷம் மம நித்யம் க்ருதம் ப4வேத் । க்ஷமாம்யேகேந பத்3மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா புந: ॥ மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாऽபி நிந்த3ாம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்3மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்த4ரே" என்று முக்2யகல்பமான பத்3மங்களில் ஒன்றினுடைய ஸமர்ப்பண-மாத்ரத்தாலே க்ஷந்தவ்யமாகவும், அநுகல்பமான ஜாதிபுஷ்பத்தில் ஒன்றினுடைய ஸமர்ப்பண-மாத்ரத்தாலும் க்ஷந்தவ்யமாகவும் சொல்லப்பட்ட தி3நம் ஒன்றுக்கு லக்ஷஸங்க்2யாகமான அபராத4ஶதமாக அநாதி3காலஸஞ்சிதாநந்தப4க3வத3பராத4கோடிகளில் ஒன்றான உபாத3ாந-நிரூபணத்தை அபேக்ஷித்து முக்2யகல்பங்களான பத்3மபுஷ்பங்களினுடைய கோடிஶதத்வ-ஸங்க்2யோபலக்ஷிதமுமாய், 'அபி'ஶப்3த3ஸமுச்சிதமுமான அபரிமிதயாவதா3த்மபா4வ-

நிரூபித்தால் அதுக்கெத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதாரவிக்$_3$ரஹோபாதா$_3$நசிந்தநத்திலும்

ப$_4$வேத் । க்ஷமாம்யேகேந பத்$_3$மேந ஜாதிபுஷ்பேந வா புந: ॥ மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்தா$_3$ம் குர்வந்தி யே நரா: । பத்$_3$மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி கதா$_3$சந” என்கிறவிதிலே விஶேஷாநுபாதா$_3$நத்தாலும், அஸங்கோசத்தாலும் “அபராத$_4$ஶதம்” என்கிறவிதிலே உபாதா$_3$ந-ஸ்ம்ருதியும் விவக்ஷிதம். “நிந்தா$_3$ம் குர்வந்தி” என்கிறவிதில் தோ$_3$ஷவசநரூபநிந்தா$_3$ந்தர்க$_3$த-தோ$_3$ஷம், ஸாந்நித்$_4$யாத் “ஶ்வபச”ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ஜாதிநிகர்ஷரூபம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். இப்படி இந்த உபாதா$_3$நஸ்ம்ருதிஜாதிநிரூபணங்களுக்கு யதா$_2$க்ரமம் ஏகபத்$_3$மமாத்ரக்ஷந்தவ்யத்வபத்$_3$மகோடி-ஶதாऽக்ஷந்தவ்யத்வங்கள் சொல்லுகையாலே இவற்றுக்கு க்ரௌர்யதாரதம்யம் இந்த வசநங்களிலே ஸித்$_3$த$_4$ம். ப்ரக்ருதவசநத்திலும் “அஜாத்$_3$யத$_3$ந்தம் பூர்வம்” என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற “க்$_4$யந்தம் பூர்வம்”, “அல்பாச்தரம் பூர்வம்” என்கிற ஶாஸ்த்ரத்$_3$வயம் ப்ரப$_3$லமாகையாலே, வைஷ்ணவோத்-பத்திக்கு பூர்வநிபாதம் வர, ஸர்வத: “அப்$_4$யர்ஹிதம் பூர்வம்” என்று அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$ந-ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு த்$_3$வந்த்$_3$வத்தில் பூர்வநிபாதம் வந்திருக்கையாலே அதுக்கு அப்$_4$யர்ஹிதத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம். இதுதான் சிந்த்யமாநத்வௌபாதி$_4$கம் {விதே$_4$யவிஶேஷணம் வா} விவக்ஷிதம். அப்$_4$யர்ஹிதத்வ-மாவது பூஜ்யத்வம். தோ$_3$ஷத்துக்கு பூஜ்யத்வம்தான் க்ரௌர்யால்பத்வப்ரயுக்தமாகையாலே, உபாதா$_3$நஸ்ம்ருதிக்கு அல்பக்ரூரத்வமும், ஜந்மநிரூபணத்துக்கு அத்யந்தக்ரூரத்வமும் ஸித்$_3$த$_4$ம் ‘ஸமமாஹு:’ என்னுதே (துல்யமாஹு:) என்றது துலயா ஸம்மிதம் துல்யம் என்கிற அவயவார்த்த$_2$விவரணத்தாலே அந்யூநாநதிரிக்தத்வரூபமுக்$_2$யஸாம்யலாப$_4$ர்த்த$_2$ம். அதில் ந்யூநாதி$_4$க-வஸ்துத்$_3$வயத்துக்கு ஒன்றோடே அந்யூநாநதிரிக்தத்வம் கூடாமையாலே கிஞ்சித$_3$ம்ஶாऽஸ்வாரஸ்யோப-க$_3$மேந ஸாமஞ்ஜஸ்யம் நிர்வஹிக்கவேணும். அதில் உபக்ரமாவக$_3$தந்யூநாதி$_4$கத்வத்யாகா$_3$பேக்ஷயா அநந்தராவக$_3$த-அந்யூநாநதிரிக்தத்வத்துக்கு கிஞ்சித் த்யாக$_3$ம் உசிதம். அதிலும் உப$_4$யத்ர அநதிரிக்த-த்வாம்ஶத்யாகா$_3$பேக்ஷயா அநந்தராவக$_3$தவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்துக்கு மாத்ருயோநிபரீக்ஷா-நதிரிக்தத்வமாத்ரத்யாக$_3$ம் உசிதம். இப்படி 'மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்ய'ஶப்$_3$தி$_3$தத$_3$ந்யூநா-நதிரிக்தத்வரூபமுக்$_2$யஸாம்யத்தை உபக்ரமக$_3$தமான அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நசிந்தநத்திலே விவக்ஷித்து, அநந்தரக$_3$தமான வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்திலே அந்யூநத்வமாத்ரத்தை விவக்ஷிக்கை ந்யாய்யமாகையாலே, அர்ச்சாவதாரோபாதா$_3$நஸ்ம்ருதிக்கு நித$_3$ர்ஶநமாமித்தனை, வைஷ்ணவோத்-பத்திசிந்தநம் அதிலும் க்ரூரம் என்று ந்யாயாநுக்$_3$ருஹீதவசநதாத்பர்யார்த்த$_2$த்தை இவர் அருளிச்செய்தார் என்று கண்டு கொள்வது. “மாதுஶ்ச யோநிஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ப்$_4$ய:” என்கிறவிடத்திலே, “ஸப்தபித்ருத: பரீக்ஷ்ய, பஞ்சமாத்ருத:” என்று மாத்ருயோநிபரீக்ஷை கர்த்தவ்யையாகச் சொல்லிற்று-கையாலே தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் வசநத்திலும் மூலத்திலும் அபி$_4$ப்ரேதமான 'மாத்ருயோநி-பரீக்ஷா'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறார் (மாத்ருயோநிபரீக்ஷையாவது) இத்யாதி$_3$நா. 'யோநி'ஶப்$_3$த$_3$ம் அவயவவிஶேஷவாசகம். 'பரீக்ஷா'ஶப்$_3$த$_3$மும் தத்ஸௌந்த$_3$ர்யாஸௌந்த$_3$ர்ய-நிரூபணபரமாகையாலேயும், “மாதுஶ்ச யோநிஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ப்$_4$ய:” என்கிறவிதிலே 'யோநி'ஶப்$_3$த$_3$ம்

ஸமர்ப்பணத்தாலும்கூட அக்ஷந்தவ்யமாகச்சொல்லப்பட்ட பா$_4$க$_3$வதஜந்மநிரூபணத்துக்-குண்டான க்ரௌர்யதாரதம்யம் மேருஸர்ஷபாந்தரமாக ப்ரமாணமாக ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கையாலே அத்தை உபாதா$_3$நநிரூபணத்தோடொக்க மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யமாக எடுத்துச்சொல்லு-கிறது, வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் க்ரௌர்யமாந்த்$_3$யாபா$_4$வேந யதா$_2$ மாத்ருயோநி-பரீக்ஷாதுல்யம், ததை$_2$வ உபாதா$_3$நநிரூபணமபி மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யம் என்று உபாதா$_3$ந-நிரூபணத்தினுடைய மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதௌல்யத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$மாக வேண்டு-கையாலே, தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகாபேக்ஷயா த்$_3$ருஷ்டாந்தஸ்ய ஆதி$_4$க்யந்யாயத்தாலே உபாதா$_3$ந-நிரூபணத்தை அபேக்ஷித்து அதுக்கும் நித$_3$ர்ஶநமாக வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்துக்கு

197. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

"அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹு: மநீஷிண:" என்று வாச்யமானவற்றை பாபவிஶேஷநிரூபணம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரம், மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொத்த மஹாபாதகமென்று முறையிட்டுச் சொல்லும். (197)

இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினால் வருமநர்த்த$_2$மென் என்ன, உத்தமவர்ணத்தை நீசவர்ணமாக்கு-

---

அத்தனை பாபமுண்டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்கு ப$_2$லம், த$_3$க்$_3$த$_4$படம்போலே நஷ்டகல்பனாயிருந்து தே$_3$ஹாவஸாநத்திலே உருமாய்ந்துபோமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்ட$_3$ாலனாய் விடுமென்கிறார் [த்ரிஶங்குவைப்போலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது – இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனாய் இருக்கிற த்ரிஶங்குவாகிற ராஜா, தன்குலகு$_3$ருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட$_2$மஹர்ஷியை,

---

ஐந்யஜநகவர்க்க$_3$மாகையாலேயும், 'பரீக்ஷா'ஶப்$_3$த$_3$மும் ஸங்க்$_3$யாவிஶேஷநிரூபணபரமாகையாலும் தத்$_3$வ்யாவ்ருத்தி என்றபடி. த்$_3$ருஷ்டாந்தத$_3$ார்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் அநுபாத்தமாகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) நிரூபித்தால் இத்யாதி$_3$நா. (எத்தனை பாபமுண்டு) என்கிறவிடத்தில் "லிங்க$_3$ம் சி$_2$த்வா வத$_4$ஸ்தஸ்ய" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். (197)

198. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வபசாரத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. ஆமுஷ்மிகாநிஷ்டஹேதுத்வம் சொல்லி ஐஹிகாகர்மஸாத்$_3$ருஶ்யம்; (மார்வில்) இத்யாதி$_3$கம் தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகவிஷயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனாய்) இத்யாதி$_3$. (கே$_4$ாராபி$_4$ஸம்ஹிதம்) = ஶாக$_2$ாந்தராஶ்ரயணரூபகே$_4$ாரேச்ச$_2$ாயுக்தம். (அவமதிபண்ணி) என்றது தத$_3$ஸாத்$_4$யார்த்த$_2$ஸாத$_4$நாபி$_4$நிவேஶத்தாலே ந்யக்கரித்து என்றபடி. "அந்யத்ர ஶ்ருணுயாத் ஜ்ஞேயம் அநுஜ்ஞாப்யைவ ஜீவதி" என்று ஆசார்யாநுஜ்ஞை இன்றிக்கே குர்வந்தராஶ்ரயணம் நிஷித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்து.

க்ரௌர்யாதி$_4$க்யம் அவ்யாஹதமாக த்ருடீ$_4$கரிக்கப்படுகையாலேயும், அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதியோடொக்க மாத்ருயோநிபரீக்ஷாதுல்யமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட அந்த வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநமானது, அதிக்ரூரமான அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதிக்கு நித$_3$ர்ஶநமாகத்தலைக்கட்டுமித்தனை என்றபடி.

(வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநத்திலுங்காட்டில் க்ரூரம் என்று) என்றது, பூர்வோக்தப்ரகாரத்தாலே வசநதாத்பர்யபர்யாலோசனை பண்ணுமளவில் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநசிந்தநத்துக்கு நித$_3$ர்ஶநமாக பர்யவஸிக்கையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்தத$_3$ார்ஷ்டாந்திகந்யாயத்தாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தமான வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநமானது, தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமான அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநஸ்ம்ருதியிலும் காட்டில் க்ரூரம் என்று என்றபடி. (இவர்கருத்து) என்றது (அர்ச்சாவதார) இத்யாதி$_3$வசநத்தில் ஆபாதப்ரதீதார்த்த$_2$த்தில் {?த்}த்$_3$ருப்தனாய் விடாதபடி நன்றாக தாத்பர்யபர்யாலோசநபரனா{?ரா}ன இவர்க்குக்கருத்து என்றபடி. (அர்ச்சாவதாரோபாத$_3$ாநசிந்தநத்திலும் அத்தனை பாபமுண்டு என்றபடி) என்கிறவிடத்தில் "அதி$_4$கம் து ப்ரவிஷ்டம் ந தத்$_3$த$_4$ாநயே" என்கிற ந்யாயத்தாலே விவக்ஷிதம். (197)

198. (கர்மசண்ட$_3$ாளனாய்விடும் என்கிறார்) என்றது, காலாந்தரத்தில் ப$_4$ாக$_3$வதனாகைக்குயோக்$_3$யனான ஜாதிசண்ட$_3$ாளனைப்போலன்றிக்கே, கர்மணா சண்ட$_3$ாள: = கர்மசண்ட$_3$ாள:

மென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிருர் மேல் [த்ரிஶங்கு] இத்யாதி₃யால்.

198. த்ரிஶங்குவைப்போலே கர்மசண்டா₃லனுய், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

ஸஶரீரஸ்வர்க்க₃ம் பெறவேணுமென்று முற்பட வஸிஷ்ட₂ரையும் பிற்பட அவன் ஶிஷ்யர்களையும் அபேக்ஷிக்க, ஆசார்யன் செய்யாதது எங்களால் செய்ய முடியாதென்ன, ஆகில், விஶ்வாமித்ரன்பக்கல் போவேனென்ன,

---

ஸஶரீரஸ்வர்க்க₃ாவாப்த்யர்த்த₂மாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, அதுநமக்கு அஶக்யமென்ன; அங்குநின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸுபண்ணுகிறவிடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச்சொல்லி அவர்களை மிகவும் அநுவர்த்தித்து, நீங்களென்னையிப்படி யஜிப்பிக்க வேணுமென்று நிர்ப₃ந்தி₄க்க; நீ து₃ர்பு₃த்₃தி₄யாயிருந்தாய், மஹர்ஷி, போகாது, என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ என்ன; "தேஷாம் தத்₃வசநம் ஶ்ருத்வா க்ரோத₄பர்யாகுலாக்ஷரம்। ஸ ராஜா புநரேவைதாநித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ।। ப்ரத்யாக்₂யாதோ ப₄க₃வதா கு₃ருபுத்ரைஸ்-ததை₂வ ச । அந்யாம் க₃திம் க₃மிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோऽஸ்து தபோத₄நா:" என்று அவன் க்ருத்₃த₄னுய், கு₃ருவான அவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றீர்களாகில், நான் மற்ருேரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுக₂மேயிருங்கோள் என்ன, "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்₂ருத்வா வாக்யம் கே₄ராபி₄ஸம்ஹிதம் । ஶேபு: பரமஸங்க்ருத்₃த₄ா: சண்டா₃லத்வம்

சிதா = ஶ்மஶாநம், தத்ர ப₄வம் மால்யம் அநுலேபஶ்ச யஸ்ய ஸ: ததே₂ாக்த:. "அங்க₃ராகஶ்ச" இதி ச பாட₂:. இங்கே யஜ்ஞோபவீதத்துக்கு விக்ருதி சொல்லாமையாலே [மார்வில்] இத்யாதி₃, தா₃ர்ஷ்டாந்திகவிஷயம் என்று கருத்து. யத்₃வா த்₃ருஷ்டாந்தவிஷயமாகவுமாம். (கர்மசண்ட₃ாளனுய்) என்றது கு₃ருபரிப₄வரூபகர்மணு சண்ட₃ாளனுய் என்றபடி. (ப்₃ரஹ்மவர்ச்சஸத்துக்கு) என்றது ப்₃ராஹ்மணுஸாத₄ாரணதேஜஸ்ஸுக்கு என்றபடி. வ்ருத்தாத்₄யயநஸம்ருத்₃தி₄க்கு என்னுமாம். "ஸ்யாத் ப்₃ரஹ்மவர்ச்சஸம் வ்ருத்தாத்₄யயநர்த்₃தி₄:" என்னக்கடவதிறே. (வார்) = சர்மமயீ ரஜ்ஜு:. த்₃ருஷ்டாந்ததா₃ர்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஆயஸாப₄ரணத்வசர்மமயத்வங்களினுடைய ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄த்வ-தத₃ப₄ாவரூபவைஷம்யத்துக்கு நித₃ாநத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அங்கு ஶாபஸித்₃த₄மாகையாலே) இத்யாதி₃நா. "ராஜா சண்டாளதாம் க₃த:"(ப்₃ரஹ்மாண்ட₃புராணம்) என்று ஶாஸ்த்ரம் சண்ட₃ாள-த்வத்தில் ப்ரமாணமாகிருப்போலே, (ஸத்₃யஶ்சண்ட₃ாளதாம் வ்ரஜேத்) என்று ப்ரக்ருதசண்ட₃ாள-த்வத்திலும் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமாகையாலே, ஶாஸ்த்ரத்₃ருஷ்டிவிஷயமாயிருக்கும் என்னும் அபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அநாசாராந்) இத்யாதி₃. "யஜ்ஞோபவீத்யேவாதீ₄யேத" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஶ்ரோத்ரிய)ஶப்₃த₃ஸாமர்த்₂யலப்₃த₄ம் மூலத்தில் [மார்வில்]

என்ருய், ப₄க₃வதாபசாரமாகிற கர்மத்தாலே அவர்கள் "புலையர்போலும்" என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத் சண்ட₃ாளனுகவாய்விடும் என்கிருர் என்றபடி. ஜாதிசண்ட₃ாளன் வ்ருத்தஸ்த₂னுகில், "சண்ட₃ாளமபி வ்ருத்தஸ்த₂ம் தம் தே₃வா ப்₃ராஹ்மணம் விது₃:" என்று, ப்₃ராஹ்மணன் என்று சொல்லப்படுகையாலே அவனுக்கு சண்ட₃ாளத்வபூர்த்தியில்லை. ப₄ாக₃வதாபசாரம் பண்ணும-வர்களை "ய: புத்ர: பிதரம் த்₃வேஷ்டி தம் சிந்த்₃யேத₃ந்யரேதஸம் । யஸ்து சக்ராங்கிதம் த்₃வேஷ்டி தம் சிந்த்₃யேத₃ந்த்யரேதஸம்" என்று ஜாதிசண்ட₃ாளராகவும் சொல்லுகையாலே, அவர்களுக்கிறே சண்ட₃ாளத்வம் பூர்ணமாக உள்ளது. மூலத்திலே [த்ரிஶங்குவைப்போலே] என்றது, ஆசார்யாபசாரதத்₃ப₄க்தாபசாரங்களால் வந்த சண்ட₃ாளத்வத்தை அந்த ஆசார்ய-ப₄க்தர்களுடைய ஶாபத்தாலே ஸர்வலோகலோசநகே₃ாசரமாகப்பெற்ற த்ரிஶங்குவைப்போலே என்றபடி. இப்படி

க3மிஷ்யஸி" என்று ஸ்வாசார்யனேயும் தத்புத்ரர்களான தங்களேயுமிவன் அவமதி பண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்கள்மிகவும் க்ருத்3த4ராய், "நீ சண்டா3ாலனுகக் கடவை" என்று ஶபிக்க, "அத2 ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டா3ாலதாம் க3த: । நீலவஸ்த்ரத4ரோ இத்யாதி3கம் என்று கருத்து. (198)

இருக்கையாலேயிறே ப4ாக3வதாபசாரமுடையார் பலரும் இருக்க இவனேயே த்3ருஷ்டாந்தீகரித்தது. (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யனுய்) என்றது, ஜாதிசண்டா3ாளனன்று என்கைக்காக. (தன்குலகு3ருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை) என்றது, குலக்ரமாக3தன் என்றும், ப்ரத்யக்3ரன் என்றும் இரண்டுவகைப்பட்ட ஆசார்யனுக்குள்ளே முக்2யனுயிருந்துள்ள குலக்ரமாக3தனுன ஆசார்யனுன வஸிஷ்ட2மஹர்ஷியை என்றபடி. இங்கு இத்தை அருளிச்செய்தது, இப்படி குலக்ரமாக3தஆசார்யனுன வஸிஷ்ட2ருடைய அநுமதியின்றிக்கே அந்யகு3ருவினிடத்தில் த்ரிஶங்கு பண்ணின ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி மஹாபராத4ம் என்று ஸூசநார்த்த2மாக. அது எங்ஙனே என்னில், ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரே பரமபுருஷஸம்ஹிதாயாம் நவமே அத்4யாயே,

(1) "அத2 வக்ஷ்யே மஹாசார்யஶப்3த3ார்த்த2ம் ஶ்ருணு பத்3மஜ । தஸ்ய ஶ்ரவணமாத்ரேண முக்தோ ப4வதி மாநவ: ॥ ஆசிநோதி ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2ாந் ஆசாரே ஸ்த2ாபயத்யபி । ஸ்வயம் ஆசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஆசார்ய உச்யதே" என்று ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்யார்த்த2ங்களேத்தான் அறிந்தும் அநுஷ்டி2த்தும் பிறரையும் அநுஷ்டி2ப்பிக்குமவன் 'ஆசார்ய'ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(2) "ஆசார்யோ த்3விவித4: ப்ரோக்தஸ்ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த2வேதி3பி4: । குலக்ரமாக3த: பூர்வ: ப்ரத்யக்3ராக்2யஸ்தத2ாऽபர:" என்று, அதில் ஆசார்யன்தான் குலக்ரமாக3தன் என்றும், ப்ரத்யக்3ரன் என்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பன் என்றும், அவ்விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, குலக்ரமாக3தன் ஶ்ரேஷ்ட2தயா அக்3ரக3ண்யன் என்றும்,

(3) "த4ர்மத்3வாரா கர்ம யஸ்மிந் ஜாதி: தத்குல உச்யதே" என்று (குலக்ரமாக3த)ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லத்துடங்கி, யாதொரு குலத்திலே "அவிப்லவாய த4ர்மாணும்" என்கிறபடியே த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபநத்3வாரா ப4க3வந்முகோ2ால்லாஸாத4ாயகமான கர்மம் ஜாதிஸித்3த4மாயிருக்கிறதோ, அந்த குலமே (குலக்ரமாக3த)ஶப்3த3த்தில் (குல)ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(4) "தத்ப்ரவாஹமுக2ஸ்யாபி பத3விக்ஷேபணம் க்ரம:" என்று, அந்த குலப்ரவாஹத்தின் முனேயானது புத்ரபௌத்ரபாரம்பர்யத்தாலே அவ்வவர்களேப்பற்றி விவக்ஷிதபுருஷபர்யந்தமாக அநுச்சி2ந்நமாக வருகையே (க்ரம)ஶப்3த3ார்த்த2ம் என்றும்,

(5) "ஆக3தஸ்தத்வபே3ாத4ாய விபு4ராசார்யமூர்த்திமாந்" என்று, ஸம்ஸாரிகளுக்கு தத்வபே3ாத4நார்த்த2ம் ஆசார்யரூபியாய்க்கொண்டு எம்பெருமான் அவதரித்து வந்திருக்கிறமையை (ஆக3த)ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லுகிறது என்றும்,

(6) "குலக்ரமாக3தாசார்யம் தமாசார்யவிதே3ா விது3:" என்று, ஸர்வேஶ்வரன் த4ர்மஸம்ஸ்த2ாபநார்த்த2மாகவே த3ாஶரதி2வாஸுதே3வாத்3யவதாரங்களில் ஸகலகர்மங்களே அநுஷ்டி2த்தாப் போலே, தனக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பரார்த்த2மாகவேயிருந்துள்ள ஸகலகர்மங்களினுடையவும் அநுஷ்ட2ாநத்தை "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்கிறபடியே வம்ஶஸித்3த4மாகவுடையராய், அந்த குலத்தில் ஓர் அபஶத3ன் கலந்தத்தால் த4ர்மச்சே2த3ம் வாராதபடி அந்த குலத்தினுடைய அவச்சி2ந்நக்ரமத்தையுடையராய், ஸம்ஸாரிகளுடைய தத்வபே3ாத4நத்திலேயே நிரதராய், ஸகலஶாஸ்த்ரார்த்த2ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநாऽநுஷ்ட2ாபநங்களேயுடையவர்களாய் இருக்குமவர்களே (குலக்ரமாக3தாசார்ய)ஶப்3த3த்தாலே ஆசார்யஸ்வரூபமறிந்தவர்கள் சொல்லுவர்கள் என்றும்,

(7) "பும்ஸ: பரக3திஜ்ஞாநே ஜிஜ்ஞாஸா ஜாயதே யத3ா । தத்பூர்வதே3ஶிகாப4ாவாத்3யஸ்ஸமித்பாணிராஶ்ரயேத் ॥ தத3ாநீம் அஸ்ய த3யயா தீ3க்ஷாஸம்ஸ்காரபூர்வகம் । மந்த்ரவ்யாக்2யாக்ருத3ாசார்ய: ப்ரத்யக்3ராக்2யஸ்ஸ உச்யதே" என்று, ஒரு ஸத3ாசார்யபரிக்3ரஹமில்லாத வம்ஶத்திலே ப4க3வத்கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே ஒருவனுக்கு ப்ராப்யமான பரப்3ரஹ்மத்தினுடையவும், அதினுடைய ப்ராப்திக்கு ஸாத4நமான க3தியினுடையவும் ஜ்ஞாநத்திலே இச்சை2 பிறந்து குலக்ரமாக3தாசார்யன் இல்லாமையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநஸம்பந்நனுன ஓர் ஆசார்யனே

ஸமித$_3$ாஹரணாதி$_3$ஶுஶ்ரூஷையாலே அநுவர்த்திக்க, அவன் ப்ரஸந்நனாய், நிர்ஹேதுக-க்ருபையாலே, ஆஶ்ரயித்தவனுக்கு வைஷ்ணவேஷ்டிதீ$_3$க்ஷாபஞ்சஸம்ஸ்காரபூர்வகமாக மந்த்ரார்த்த$_2$ாதி$_3$களை உபதே$_3$ஶிக்குமவன் ப்ரத்யக்$_3$ராசார்யன் என்று சொல்லப்படுவன் என்றும், (8) "குலாசார்யஸ்ய ப$_4$ஜநம் யே வா ஸுக்ருதிநோ ஜநா: । குர்வந்தி ஸததம் ப$_4$க்த்யா தே வந்த்$_3$யா: ஸர்வதே$_3$வதை: ।। ஸர்வ: க்ரதுஶதம் க்ருத்வா யத்ப$_2$லம் ஸமவாப்நுயாத் । தத்ப$_2$லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ।। யத் க்ருத்வா ஷோட$_3$ஶமஹாத$_3$ாநாநி லப$_4$தே ப$_2$லம்। தத்ப$_2$லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ।। ஸார்த்த$_4$த்ரிகோடிதீர்த்தே$_2$ஷு ஸ்நாத்வா யத்ப$_2$லம் ஆப்நுயாத் । தத்ப$_2$லம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் ।। ஸந்துஷ்டே து குலாசார்யே ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா யஸ்ய ப$_4$க்தித: । தேந துஷ்டம் ஜக$_3$த்ஸர்வம் துஷ்டாஸ்ஸ்யுஸ்ஸர்வ-தே$_3$வதா:" என்று குலாசார்யாராத$_4$நத்தினுடைய வைப$_4$வங்களைச்சொல்லி,

(9) "உத்$_3$த$_4$ர்த்தும் நிஜவம்ஶோத்த$_2$ாந் தே$_3$ஶிகம் யதி$_3$ வாஞ்ச$_2$தி । தமேவாந்வேஷயேத்தஸ்மாத் ஸர்வஜ்ஞம் தே$_3$ஶிகம் தத:" என்று, ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம் உண்டாயிருந்து தத்வங்களை அறிகைக்கு முன்பாக ம்ருதராயும், அதில்லாமல் ம்ருதராயும் இருக்கிற ஸ்வகுலப்ரஸூதர் எல்லார்க்கும் யாவனொருவன் ஸம்ஸாரஸாரமான மோக்ஷத்தை இச்சி$_2$ப்பான், அவன் அவர்க-ளுக்கு அந்த மோக்ஷத்தை உத்$_3$தே$_3$ஶித்து நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே புத்ரபௌத்ரபாரம்பர்யமாக குடும்பங்களெல்லாவற்றையும் 'மதீ$_3$யம்' என்று அபி$_4$மாநிக்குமவனாய், ஏழாட்காலும் பழிப்பிலாத ஆசார்யவம்ஶத்தாலே ஸுஶிக்ஷிதனாகையாலே ஸர்வஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களான அர்த்த$_2$பஞ்சகங்களுடைய யாத$_2$ாத்ம்யவேஷத்தை கரதலாமலகமாக அறிந்திருக்குமவனான குலாசார்யனையே ஆஶ்ரயிக்கக்கடவன் என்றும் சொல்லிற்று.

இஶ்ஶ்லோகத்தில் "தஸ்மாத்" என்று ல்யப்$_3$லோபே பஞ்சமியாய், அந்த ஸம்ஸாரோத்$_3$த$_4$ரணத்தை உத்$_3$தே$_3$ஶித்து என்னுமர்த்த$_2$த்தைச்சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே "தஸ்மாத்" என்று நிஜவம்ஶோத்த$_2$-ஸம்ஸாரோத்$_3$த$_4$ரணேச்சை$_2$யாலே என்றுகிலுமாம். "தமேவ" என்கிற ஏவகாரத்தாலே, ப்ரத்யக்$_3$ரனை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது. ப்ரத்யக்$_3$ராசார்யன் ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நனாகையாலே, ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு மாத்ரம் உத்தாரகன். குலாசார்யன், க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நனாய், {?அ}ஜ்ஞாந-த$_3$ஶையிலேயே ஏதேனும் ஒரு வ்யாஜத்தாலே அவர்கள் இருக்குமிடத்தே 'இவர்கள் பூர்வர்கள்-திருவடிகள்' என்று ஒரு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் சொல்லிக்கொண்டுவந்து குடும்பத்தோடே அபி$_4$மாநித்து விடுமவனாகையாலே வம்ஶத்துக்கெல்லாம் உத்தாரகன் என்று சொல்லுகிறதுமேல்:-

(1) "தை$_3$வாத்$_3$தே$_3$ஶாந்தரக$_3$தே லுப்தே வா குலதே$_3$ஶிகே । ததீ$_3$யபுத்ரப்$_4$ராத்ராதே$_3$ருபதே$_3$ஶோऽபி க்$_3$ருஹ்யதாம்" என்று அந்த குலசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு அஜ்ஞாநத$_3$ஶையில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் மாத்ரம் செய்தருளினபின்பு ஶிஷ்யர்களால் சொ{?செ}ல்லவொண்ணாத தே$_3$ஶாந்தரத்திலே ஶிஷ்யர்களுடைய ப$_4$ாக்$_3$யஹாநியாலே, சிரகாலம் இருந்துவிடுவனேயாகிலும், அன்றிக்கே தீர்த்த$_2$ம்ப்ரஸாதி$_3$த்தானேயாகிலும், அவர் குமாரர்ஸந்நிதி$_4$யிலே க்$_3$ரந்த$_2$ங்களை நடத்தக்கடவன்; அவருமில்லாவிடில், அவருடைய ப்$_4$ராதாக்களுடைய ஸந்நிதி$_4$யிலேயாதல், ஜ்ஞாதிகளுடைய ஸந்நிதி$_4$யிலேயாதல், க்$_3$ரந்த$_2$ங்களை நடத்தக்கடவன் என்றும்,

(2) "தத்புத்ராதே$_3$ரப$_4$ாவே து ஶிஷ்யஶ்சேத்தத்வலோலுப: । தத்துல்யப$_4$ாவம் ஸர்வஜ்ஞம் ஆசார்யாந்தரமாஶ்ரயேத் ।। தேநோபதி$_3$ஷ்டஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஶிஷ்ய: ஸத்$_3$க$_3$திம் ஆப்நுயாத் । தமேவ கு$_3$ரும் அஸ்யாபி புத்ராத்$_3$யா: பூஜயந்த்யத:" என்று குலாசார்யனுடைய புத்ரப்$_4$ராத்ருஜ்ஞாதிகள் ஒருவனுமில்லாவிடில் அந்த குலாசார்யனைப்போலே க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நராய் ஶிஷ்யனை அஜ்ஞாநத$_3$ஶையில் தானாக வந்து ஸகுடும்பமாக ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைப்பண்ணிவைத்து அபி$_4$மாநிக்குமவனாய் ஸம்ப்ரத$_3$ாயபரம்பராப்ராப்த-உபதே$_3$ஶமுக$_2$த்தாலே ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்-யார்த்த$_2$பஞ்சகதத்வஜ்ஞனுமாய் இருந்துள்ள ஆசார்யனை புத்ரபௌத்ராதி$_3$களுக்கு குலாசார்யனாம்படி ஆஶ்ரயித்து, அவனாலே உபதே$_3$ஶிக்கப்பட்ட அர்த்த$_2$விஶேஷங்களையெல்லாம் நன்றாக அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கக்கடவன் என்றும்,

(3) "தை$_3$வாதீ$_3$நாத் குலாசார்யே தத்புத்ராதௌ$_3$ தத$_2$ாக$_3$தே । உபதே$_3$ஶோ க்$_3$ருஹீதவ்ய: புந: குலகு$_3$ரோர்மநோ:" என்று ஶிஷ்யனிடத்தில் உண்டான ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷமாகிற ப$_4$ாக்$_3$யவிஶேஷத்தாலே தே$_3$ஶாந்தரக$_3$தர்களாயிருந்த குலாசார்யனாகிலும், தத்புத்ராதி$_3$களாகி-லும் ஸ்வதே$_3$ஶத்தேற எழுந்தருளுகிறவர்களாகில் ஆசார்யாந்தரத்தில் அதுதுடங்கி நடத்தின

மந்த்ரார்த்த₂ம் முதலான க்₃ரந்த₂ங்களெல்லாவற்றையும்விட்டு யத₂ாக்ரமமாக குலாசார்யனுடைய பரம்பரையாலே ஸகலக்₃ரந்த₂ங்களையும் ஸேவிக்கக்கடவன் என்றும்,

(4) "புநஸ்ஸம்ஸ்காரஸம்ஶுத்₃த₄ா: ஸ்வர்ணவத்க₃தகல்மஷா: । வம்ஶபூதா விவர்த்த₄ந்தே ராஜந்தே ஶிஷ்யகோடய:" என்று ஆசார்யாந்தரத்தில் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் துடங்கியாயிருந்ததாகில் மீளவும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் குலாசார்யனிடத்தில் ப்ரார்த்தி₂த்துப் பெற்றுக்கொண்டு தாங்கள் பண்ணின அபராத₄த்துக்கு க்ஷாமணம்பண்ணிக்கொண்டு ஶுத்₃த₄ராய், அந்த அபராத₄-க்ஷாமணத்தால் ப்ரஸந்நனான குலாசார்யனுடைய அபி₄மாநவிஶேஷத்தால் பரிஶுத்₃த₄மான வம்ஶத்தையுடையராகில், அவர்கள் அபி₄வ்ருத்₃தி₄யாகிற யோக₃த்தையும், தீ₃ப்தியாகிற க்ஷேமத்தையும் உடையவர்கள் என்றும்,

(5) "குலக்ரமாக₃தாசார்யஸந்நிதௌ₄ அந்யதே₃ஶிக: । அநுமத்யா விநா தஸ்ய ஸம்பூஜ்யோ ந கதா₃சந" என்று அந்த குலாசார்யன் ஸ்வதே₃ஶத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமளவில் இவனுடைய அநுமதியின்றிக்கே வேறொரு ஆசார்யனிடத்தில் ஆசார்யத்வேந பு₃த்₃தி₄பண்ணி ஒருக்காலும் பூஜிக்கக்கடவனல்லன் என்றும்,

(6) "குலாசார்யநிதே₃ஶே ந { = அஸதி} தத்ர வை தே₃ஶிகாந்தரம் । தத்துல்யப₄க்திர்ப₄ஜநே ஸ வை நரகப₄ாஜநம்" என்று குலாசார்யனுடைய அநுமதியின்றிக்கே வேறொருவனை ஸ்வாசார்ய-துல்யனாக நினைத்து வாசிகமாகவாதல், காயிகமாகவாதல் ப₄ஜிப்பனாகில் அவன் நரகாநுப₄வத்-துக்கே பாத்ரனாவன் என்றும்,

(7)"ஸர்வதே₃ஶேஷு த்₃ருஷ்டேஷு த்ராதாऽஸௌ குலதே₃ஶிக: । ருஷ்டே குலகு₃ரௌ ப்₃ரஹ்மந் த்ராதா நைவாஸ்ய கஶ்சந" என்று ஸர்வதே₃ஶங்களிலும் ஆராய்ந்தவிடத்திலும் குலகு₃ருவானவன் ஒருவனே ரக்ஷகனாகிறான்; அவனுடைய அநுமதியின்றிக்கே ஶிஷ்யன்பண்ணும் ஆசார்யாந்த-ராதீ₄நமாகிற அவமாநத்தால் அந்த குலாசார்யனுக்குச் சீற்றம்பிறக்குமாகில் அப்படி அவமதி பண்ணின ஶிஷ்யனுக்கு வேறொருவரும் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள் என்றும்,

(8) "ப₃ஹுநாத்ர கிமுக்தேந ப்₃ரஹ்மந் ஸம்க்ஷேபத: ஶ்ருணு । ந வேதை₃ர்நாக₃மை: ஶாஸ்த்ரைர்ந புராணை: ஸுவிஸ்தரை: ॥ ந யஜ்ஞைர் ந தபோபி₄ர்வா ந தீர்த்தை₂ர்வ்ரதகோடிபி₄: । நாந்யை-ருபாயைர்விவிதை₄: மந்த்ரௌஷத₄புரஸ்ஸரை: ॥ குலக்ரமாக₃தாசார்யதிரஸ்காரஜபாதகாத்। முச்யதே மநுஜோ மூட₄ஸ்ஸர்வது₃ர்க₃திப₄ாஜநம்" என்று, 'வாரீர் ப்₃ரஹ்மாவே! பலபடி சொல்லி என்? சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளீர், யாவனொருவன் குலாசார்யனுடைய திருவுள்ளத்-துக்கு அந்யத₂ாவாகப் பண்ணுகிறான், அவன் அந்த குலாசார்யதிரஸ்காரத்தாலுண்டான மஹாபாதித்யஹேதுவான பாதகத்தில்நின்றும் வேத₃பாஞ்சராத்ரகர்மப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸாஸ்ம்ருதீ-திஹாஸபுராணாதி₃களினுடைய அத்₄யயநாத்₄யாபநங்களாலும், அஶ்வமேத₄ாதி₃மஹாயஜ்ஞங்க-ளாலும், ஜ்ஞாநயோக₃ப₄க்தியோக₃ஷட₃ங்க₃யோக₃ங்களாகிற தபஸ்ஸுகளாலும், க₃ங்கா₃-தி₃தீர்த்த₂ஸ்நாநங்களாலும், சாதுர்மாஸ்யாதி₃வ்ரதங்களாலும், மணிமந்த்ரௌஷத₄ாதி₃களான மற்றும் ப₃ஹுவித₄ங்களான உபாயங்களாலும் விடுவிக்கப்படமாட்டான்; லீலாவிபூ₄தியில் உள்ள ஸர்வது₃ர்க₃திகளுக்கும் அவன் கொள்கலமாவன் என்றும் விஸ்த்ருதமான குலாசார்ய-வைப₄வங்களையெல்லாம் ஸம்க்ஷேபித்துச்சொல்லி,

(9) "தஸ்மாத் ஸர்வாத்மநா ப்₃ரஹ்மந் குலாசார்யம் ப்ரபூஜயேத் । கர்மணா மநஸா வாசா நிர்தே₃ாஷ: ஶுத்₃தி₄ம் ஆப்நுயாத்" என்று இப்படி குலாசார்யன் திருவுள்ளம் உகந்திருப்பனாகில் ஐஹிகத்தில் யோக₃க்ஷேமங்களும், ஆமுஷ்மிகத்தில் ஸகுடும்போஜ்ஜீவநமும் ஸித்₃தி₄க்கிறபடி-யாலும் அவன் திருவுள்ளம் கன்றுமாகில் அப்படி அவன் திருவுள்ளம் கன்றும்படி மூலையடியே நடக்குமவன் ஒருபடியாலும் ஈடேற விரகில்லாதபடி ஸர்வது₃ர்க₃திகளுக்கும் கொள்கலமாய் விடுகையாலும், மநோவாக்காயங்களாலே அவனையொழிய வேறொன்றைப் பற்றுகையாகிற தே₃ாஷமில்லாதவனாய்க்கொண்டு, குலாசார்யனை "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பற்றி ஆராதி₄க்கக்கடவன். அப்படிச்செய்யுமவன் அஹங்காரவிமோசநாத்-மகதயா ஶுத்₃தி₄ரூபமாயிருந்துள்ள மோக்ஷத்தை அடைவான் என்றும் சொல்லித்-தலைக்கட்டித்திறே.

ஆகையாலே, இங்கு த்ரிஶங்குவுக்கு குலக்ரமாக₃தாசார்யனான வஸிஷ்ட₂மஹர்ஷியினுடைய அநுமதியின்றிக்கே, "அந்யாம் க₃திம் க₃மிஷ்யாமி" என்று - 'வேறொருவனை ஆசார்யனாக

நான் தேடிக்கொள்கிறேன்' என்று அவன் வாயாலே சொல்லுகையாலே, அது அவனுக்கு "குலாசார்யநிதே₃ஶேந" என்கிற வசநத்தில் நரகஸாத₄நமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யாந்தர-வாசிகப₄ஜநரூபமான மஹாசார்யாபசாரமாகக்கடவது. "ப₄ஹூநாத்ர கிமுக்தேந" இத்யாதி₃யாலே ஸர்வோபாயாऽநிவர்த்யமாய், ஸர்வது₃ர்க₃திஸாத₄நமாகச்சொல்லப்பட்ட இந்த மஹாபசாரத்தின் ப₂லமிறே விஶ்வாமித்ரன் தன்னுடைய தபோமாஹாத்ம்யம் எல்லாவற்றாலும் இவனை ஸ்வர்க்க₃ம் ஏற்றினவளவிலும் அந்த ஸ்வர்க்க₃ாரோஹணம் இந்த்₃ரனுடைய நிக்₃ரஹத்தால் தள்ளுண்டு "த்ராஹி த்ராஹி" என்று ஹாஹாகாரத்தோடே விழுந்துபட்ட பரிப₄வத்துக்கே ஹேதுவாய் மீளவும் விஶ்வாமித்ரதபோமாஹாத்ம்யநிர்மிதமான ஸ்வர்க்க₃மும் நரகமோபாதி தலைகீழாக இருக்கு-மிருப்புக்கு உறுப்பாய்விட்டது. ஆகையால் இங்கு (குலகு₃ருவான வஸிஷ்ட₂மஹர்ஷியை) என்று வஸிஷ்ட₂ருடைய குலகு₃ருத்வத்தை எடுத்துச்சொன்னது. "அந்யாம் க₃திம் க₃மிஷ்யாமி" என்று த்ரிஶங்கு சொன்னவார்த்தை வாசிகமாக குலாசார்யவிஷயத்தில் பண்ணின மஹாபசாரம் என்னுமதுக்கு ஸூசகமாகக்கடவதிறே.

(அவமதிபண்ணணிச்சொன்ன வார்த்தையை) என்றது, உத்க்ருஷ்டனை அபக்ருஷ்டதுல்யனாக நினைக்கையாலே, முக்₂யதயா உத்க்ருஷ்டனாயிருந்துள்ள குலாசார்யனான வஸிஷ்ட₂மஹர்ஷியை-யும் "கு₃ருத₃ாரஸுதாதௌ₃ள து கு₃ருவத்₃வ்ருத்திமாசரேத்" என்கிறபடியே தத்தத்துல்யமாக ஆராத₄நீயர்களான தத்புத்ராதி₃களையும் இவர்கள் தை₃வயோக₃த்தாலே இல்லாதபோது, ஸோமாப₄ாவே க்₃ருஹீதவ்யமான பூதிகாலதையைப்போலே அநுகல்பதயா அந்வேஷணீயனாய்க் கொண்டு நிக்ருஷ்டனான மற்றொரு ப்ரத்யக்₃ரனோடே ஸமர்களாக நினைக்கையாகிற அவமதி-யைப்பண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையை என்றபடி. இத்தால், த்ரிஶங்குவுக்கு மாநஸவாசிகோ-ப₄யவித₄ாபசாரமுண்டு என்று சொல்லுகிறது. (மிகவும் க்ருத்₃த₄ராய்) என்றது, ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்க₂ாலித்யமுண்டானாலும் ஆசார்யனுக்கு அத்தை உபாயங்களாலே நிவர்த்திப்பித்து ரக்ஷிப்-பிக்கை பணியாயிருக்க, தி₃ஷ்டஹதஸ்ய முத்₃க₃ராபி₄காதம் போலே, அபசாரத்தால் நஷ்ட-ஸத்த்வனாய் சண்ட₃ாளனாய்க் கிடக்கிறவனை, 'நீ சண்ட₃ாளனாகக்கடவாய்' என்று ஶபிக்கை ஆசார்யஸ்வரூபவிருத்₃த₄மாகையாலே "ஸுப்தமத்தகுபிதாநாம் ந வாஸ்தவாபி₄ஜ்ஞாநம்", "க்ருத்₃த₄: கிம் ந கரிஷ்யதி", "க்ருத்₃தே₄ா ஹந்யாத் கு₃ரூநபி" இத்யாதி₃ப்படியே க்ருத்யாக்ருத்ய-விவேகமின்றிக்கே போம்படியாக, தங்களுக்கும், அவனுக்கும் ஆசார்யரான வஸிஷ்ட₂ர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணின அவமாநத்தாலே மிகவும் க்ருத்₃த₄ராய் என்றபடி. இத்தால், த்ரிஶங்குவினுடைய வேஷசண்ட₃ாளத்வத்துக்கு மூலமான ஶாபத்துக்கு ஹேது வஸிஷ்ட₂-புத்ரர்களுடைய க்ரோத₄ம் என்று சொல்லுகிறது. (சண்ட₃ாளனாகக்கடவாய் என்று ஶபிக்க) என்றது, வேஷத்தாலும் சண்ட₃ாளனாகக் கடவாய் என்று ஶபிக்க என்றபடி. (ஶபிக்க) என்கிற-விதுக்குமேல், 'அந்த ஶாபத்தாலே' என்று கூட்டிக்கொள்ளவும். (அத₂ ராத்ர்யாம்) இத்யாதி₃. (ஆயஸாப₄ரணோऽப₄வத் என்கிறபடியே, அநந்தரம் அவன் கர்மசண்ட₃ாளனாய்விட்டானிறே) என்றது, 'என்று இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்கிறபடியே, "ஸத்₃யஶ்சண்ட₃ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியான அலௌகிகசண்ட₃ாளத்வமும் "தம் சிந்த்யேத் அந்யரேதஸம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஜாதிசண்ட₃ாளத்வமாத்ர-மன்றிக்கே, "அத₂ ராத்ர்யாம்" இத்யாதி₃ப்படியே வேஷசண்ட₃ாளத்வபர்யந்தமாக ஆசார்யதத்₃-ப₄க்தாவமாநங்களாகிற கர்மத்தாலே ப்ரகாரத்ரயத்தாலும் பூர்ணமாக உண்டான சண்ட₃ாளத்வத்-தையுடையனாய் விட்டானிறே' என்கிறபடி.

(ப₄ாக₃வதாபசாரம் பண்ணினபோதே) என்றது, வஸிஷ்ட₂புத்ரர்கள் ஶபித்தாப்போலே ஶாந்திநிதி₄களான ப₄ாக₃வதர்கள் ஶபியார்களேயாகிலும், அந்த ஶாபநிரபேக்ஷமாக அந்த அபசாரக்ஷணத்திலேயே என்றபடி. (கர்மசண்ட₃ாளனாய்) என்றது, அலௌகிகசண்ட₃ாளத்வ-ஜாதிசண்ட₃ாளத்வங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான வேஷசண்ட₃ாளத்வம் ஸ்வகாரணஸாபேக்ஷமா-யிருந்ததேயாகிலும், அலௌகிகசண்ட₃ாளத்வம் ப₄ாகவதாபசாரரூபகர்மோத்₃யோக₃மாத்ர-ஹேதுகமாகையாலே அப்போதே அத்தால் ஸித்₃த₄மான அலௌகிகசண்ட₃ாளத்வத்தையுடைய-னாய் என்றபடி. (ப்₃ரஹ்மவர்ச்சஸத்துக்கு உறுப்பாக) என்றது, "யஜ்ஞோபவீதம் ப₃லம் அஸ்து தேஜ:" என்று ப்₃ரஹ்மோபநிஷத்₃வாக்யத்தைப்பற்ற. (யஜ்ஞோபவீதம்தானே) என்றது,

நீ கர்மசண்டா$_3$லனாவாயென்று ஶபிக்க, இந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தாலே மார்பிலிட்ட பரிஶுத்$_3$த$_4$மான

நீல: பருஷோ த்$_4$வஸ்தமூர்த்த$_4$ஜ: ।। சித்ரமால்யாங்க$_3$ராக$_3$ஶ்ச ஆயஸாப$_4$ரணோऽப$_4$வத்” என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டா$_3$லனாய்விட்டானிறே. அப்படியே ப$_4$ா$_3$கவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டா$_3$லனாய் ப்$_3$ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டா$_3$லவேஷத்துக்கு அடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு ஶாபஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ஜ்ஞாநத்$_3$ருஷ்டிவிஷயமாக இருக்கும். “அநாசாராந் து$_3$ராசாராநஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: । மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$யஶ்சண்டா$_3$லதாம் வ்ரஜேத்” என்னக்கடவதிறே. (198)

“யஜ்ஞோபவீதம் பரமம் பவித்ரம்” இத்யாதி$_3$ப்படியே அத்யுத்க்ருஷ்டமாகச்சொல்லப்படுகிற யஜ்ஞோபவீதம்தானே என்றபடி. (தானே) என்கிற ஏவகாரம், மற்றும் அவனோடே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய தண்ட$_3$குண்ட$_3$லாதி$_3$களும் சண்டா$_3$ளவேஷத்துக்கு அடைத்தவைகளாய் என்கை த$_3$ண்டா$_3$பூபிகாந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமவர்கள் எல்லார்க்கும் அபசாராம்ஶத்தில் த்ரிஶங்குஸாம்யம் உண்டாயிருக்க, ப$_2$லத்தில் த்ரிஶங்குவிஷயத்தில் ஸர்வர்க்கும் சண்டா$_3$ளத்வப்ரதீதிவ்யவஹாரங்கள் உண்டானாப்போலே, மற்றவர்களிடங்களில் அது இல்லாமல்போனது எத்தாலே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) இத்யாதி$_3$யாலே. (அங்கு) என்றது த்ரிஶங்குவிஷயத்தில் என்றபடி. (ஶாபஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே) என்றது, ஆசார்யதத்$_3$ப$_4$க்தவிஷயங்களில் பண்ணின அவமாநத்தாலே தத்க்ஷணத்திலேயே ஸித்$_3$த$_4$மான அலௌகிககர்மசண்டா$_3$ளத்வம், ஆசார்யப$_4$க்தர்களுடைய ஶாபத்தாலே லௌகிகமான வேஷசண்டா$_3$ளத்வபர்யந்தமாகப் பின்பு ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷமாயிற்று) என்றது ஜ்ஞாநத்$_3$ருஷ்டியில்லாத மாம்ஸசக்ஷுஷ்மாந்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாயிற்று என்றபடி. (இங்கு) என்றது க்ஷமாநிதி$_4$களாயிருக்கும் ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களிலே அபராத$_4$த்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, அவர்களுடைய ஶாபாப$_4$ாவத்தாலே ப்$_3$ராஹ்மண்யவ்யவஹாராதி$_3$கள் தடையின்றியே நடந்து செல்லுகிறவர்கள்விஷயத்தில் என்றபடி. (ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே) என்றது, “ஸத்$_3$யஶ்சண்டா$_3$ளதாம் வ்ரஜேத்” என்கிற ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாபத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாய், அலௌகிகமாத்ரவிஷயமுமாயிருந்துள்ள ஶாஸ்த்ரம்கொண்டே நிஶ்சயிக்கப்பட்டதாகையாலே என்றபடி. இத்தால், லௌகிகவஶிஷ்ட$_2$புத்ரஶாபாதீ$_4$நசண்டா$_3$ளத்வம் லௌகிகமாகையும், அலௌகிகப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாபாதீ$_4$நசண்டா$_3$ளத்வம் அலௌகிகமாகையும் உசிதம் என்று ஸூசிதம்.

(ஜ்ஞாநத்$_3$ருஷ்டிவிஷயமாயிருக்கும்) என்றது, ‘தி$_3$வ்யம்’ என்றும், ‘ஆர்ஷம்’ என்றும், ‘ஆக$_3$ாமிகம்’ என்றும் த்ரிவித$_4$மான ஜ்ஞாநத்$_3$ருஷ்டிக்கே விஷயமாயிருக்கும் என்றபடி. தி$_3$வ்யமாவது – “தி$_3$வ்யம் த$_3$தா$_3$மி தே சக்ஷு:” என்கிற ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுகப்ரஸாத$_3$லப்$_3$த$_4$ஜ்ஞாநம். ஆர்ஷமாவது – “யஜ்ஞேந தா$_3$நேந” இத்யாதி$_3$ப்படியே ஸாத$_4$நாந்தரஸம்வர்த்தி$_4$தஜ்ஞாநம். ஆக$_3$ாமிகமாவது – “ஶாஸ்த்ராத் வேத்$_3$மி ஜநார்த்த$_3$நம்” என்கிற ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம். ஆக இத்தால், ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரபரர்களிடத்தில் சண்டா$_3$ளத்வாப$_4$ாவம் அநுபலப்$_3$தி$_4$ரூபப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, “அநாசாராந்” இத்யாதி$_3$ஶாஸ்த்ரம் அந்யதா$_2$நேயமாகவேண்டாவோ என்கிற ஶங்கை நிரஸ்தை. இந்த்$_3$ரியக்$_3$ரஹணயோக்$_3$யமான பதா$_3$ர்த்த$_2$த்தினுடைய அப$_4$ாவத்திலேயே அநுபலப்$_3$தி$_4$ ப்ரமாணமாகையாலே, அதீந்த்$_3$ரியமான இந்த சண்டா$_3$ளத்வத்தினுடைய அப$_4$ாவத்தில் அது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. அலௌகிகமான அந்த சண்டா$_3$ளத்வத்துக்கு ஸாத$_4$கமான ஶாஸ்த்ரம்தான் ஏது? என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அநாசாராந்) இத்யாதி$_3$. (அநாசாராந்) என்று க்ருத்யாகரணரூபமான வ்ருத்தநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (து$_3$ராசாராந்) என்று அக்ருத்யகரணரூபமான வ்ருத்தநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (அஜ்ஞாத்ரூந்) என்று அது இரண்டுக்கும் மூலபூ$_4$தமான ஜ்ஞாநநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. (ஹீநஜந்மந:) என்று அதுக்கும்

யஜ்ஞோபவீதந்தானே ஸ்பர்ஶயோக்$_3$யதையற்ற வாராய்விட்டு சண்ட$_3$ாலவேஷமாய் நின்ற த்ரிஶங்குவென்கிற ராஜாவைப்போலே, மற்றுமொருவன் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்பண்ணினுல் நீசனும் உத்தமலக்ஷணமும் நீசலக்ஷணமாய்விடும் என்கிருர். (198)

199. ஜாதிசண்ட$_3$ாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே ப$_4$ாக$_3$வதனுகைக்கு யோக்$_3$யதை உண்டு; அதுவுமில்லை இவனுக்கு.

---

199. சண்ட$_3$ாலனுபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே ஈடேறுமென்றுநினைக்கைக்கு அவகாஶமில்லாதபடி, ஜாதிசண்ட$_3$ாலனில் கர்மசண்ட$_3$ாலனுக்குள்ள தண்மையை அருளிச்செய்கிருர் [ஜாதிசண்ட$_3$ாலனுக்கு] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஜாத்யா சண்ட$_3$ாலனுனவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிஶேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிரூபிதனுகைக்கு யோக்$_3$யதையுண்டு, அந்த யோக்$_3$யதையுமில்லை ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரரூபகர்மத்தாலே சண்ட$_3$ாலனுன இப்பாபிஷ்ட$_2$னுக்கு. (199)

---

199. (கர்மசண்ட$_3$ாளனும்) என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹேதுவை உத்தரவாக்யத்தாலே சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே இதுக்கு அவதாரிகை (சண்ட$_3$ாளனுபாதி) இத்யாதி$_3$. (ஈடேறுகை) = புருஷார்த்த$_2$யோக்யனுகை. (தண்மை) = ஹேயதை. ஜாத்யா சண்ட$_3$ாள: = (ஜாதிசண்ட$_3$ாள:), (ஜாதி:) = ஜந்ம என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் (ஜாத்யா) இத்யாதி$_3$. "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" இத்யாதி$_3$களையுட்கொண்டு [காலாந்தர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தஜ்ஜந்மத்திலே) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வத: ஸம்ப$_3$ந்தீ$_4$ ப$_4$ாக$_3$வத: என்று விவக்ஷித்து தத்$_3$தி$_4$தார்த்த$_2$ம் (நாம) இத்யாதி$_3$. த$_3$ாஸ்யநாம-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நங்களையுடையனும் என்றபடி. (ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிரூபிதனுகைக்கு) என்றது தத்$_3$த$_3$ாஸத்வ-தத்$_3$ப$_4$க்தத்வாதி$_3$ரூப-தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$புரஸ்காரேண உபலப்$_3$தி$_4$வ்யவஹாரவிஷயனுகைக்கு என்றபடி. யோக்$_3$யதையாவது அத்யந்தாஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாப$_4$ாவம். (அந்த யோக்$_3$யதையுமில்லை) என்றது அஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் யாவத்காலப$_4$ாவி என்றபடி. (இவனுக்கு) என்கிறவிது பூர்வவாக்யோக்தநிரதிஶய-பாபவிஶிஷ்டபராமர்ஶி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இப்பாபிஷ்ட$_2$னுக்கு) என்றது. (199)

மூலபூ$_4$தமான ஜந்மநிகர்ஷம் சொல்லுகிறது. இவ்விஶேஷணங்களில் எல்லாவற்றிலும் ஆதி$_3$யிலே "புரா" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$மும், அந்தத்திலே "அபி" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$மும் கூட்டிக்கொள்ள வேணும். "புரா" என்று கூட்டிக்கொள்ளாதபோது, ப$_4$க்தர்களுக்கு அநாசாரத்வாதி$_3$கள் கூடாமையாலே, 'ஶீதவஹ்நிமாநய' என்கிறவிடத்தில்போலே (அநாசாராந்) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகமும் அபே$_3$ாத$_4$கமாக ப்ரஸங்கி$_3$க்குமிறே. ஆகையிறே "து$_3$ராசாரோऽபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்$_4$நோ நாஸ்திக: புரா" என்று சொல்லிற்று. "புரா" என்றது ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்த்யுத்பத்திக்கு பூர்வகாலத்தில் என்றபடி. "அபி"ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸ்வஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களான அக்ருத்யகரணுதி$_3$களில் தத$_3$ாஶ்ரய-நிந்த$_3$கர்களுக்கு சண்ட$_3$ாளத்வப்ராபகத்வத்தோடு உண்டான விரோத$_4$த்தைச்சொல்லுகிறது. "மத்$_3$ப$_4$க்தாந்" என்று பூர்வோக்ததோ$_3$ஷங்களுக்கெல்லாம் விநாஶகமாயும், நிந்தி$_3$க்குமவர்களுடைய சண்ட$_3$ாளத்வத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேதுவாயும் இருந்துள்ள ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியோக$_3$ம் சொல்லுகிறது. (ஶ்ரோத்ரிய:) என்கிறவிடத்திலும் "அபி"ஶப்$_3$த$_3$ம் கூட்டிக்கொள்ளவேணும். இத்தால், ஸத$_3$ாசாராதி$_3$களையுடைய ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் நிந்தை$_3$ பண்ணும் ஶ்ரோத்ரியாதி$_3$களுக்கும் சண்ட$_3$ாளத்வப்ராப்தி கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மாம் என்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. (நிந்த$_3$ந்) என்கிற 'ஶத்ரு'ப்ரத்யயத்தாலும், (ஸத்$_3$ய:)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் நிந்தோ$_3$பக்ரமத$_3$ஶையிலேயே சண்ட$_3$ாளத்வப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (என்னக்கடவதிறே) என்றது, 'என்று இப்படி ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$புராணத்தில் ஸ்ரீரங்க$_3$மஹாத்ம்யத்திலும், ஆஶ்வமேதி$_4$கத்திலும் சொல்லக் கடவதிறே' என்றபடி. (198)

“அநாசாராந் து$_3$ராசாராநஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந: । மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$ய: சண்டா$_3$லதாம் வ்ரஜேத்” இத்யாதி$_3$கர்மசண்டா$_3$லனென்ன விஶேஷோக்திக்கு ப$_2$லமருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஜாதியாலே சண்டா$_3$லனானவனுக்கு அந்த ஜந்மந்தன்னிலே ஜந்மாந்தரத்தே ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷமுண்டாவதொரு காலாந்தரத்திலே பா$_4$க$_3$வதனாயீடேறுகைக்கு யோக்$_3$யதையுண்டு; அந்த காலாந்தரஸம்ப$_3$ந்த$_4$யோக்$_3$யதையுமில்லை பா$_4$க$_3$வதாபசாரப்பட்டு கர்மசண்டா$_3$லனான இப்பாவிக்கு. (199)

200. ஆரூட$_4$பதிதனாகையாலே.

200. அதுக்கடி - பா$_4$க$_3$வதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி “பத்$_3$மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி” என்னும்படி அதிக்ரூரமான ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பா$_4$க$_3$வதாப-

---

200. ஆரூட$_4$ஶ்சாஸௌ பதிதஶ்ச = [ஆரூட$_4$பதித:] என்று விவக்ஷித்து [ஆரூட$_4$]ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரகரணஸங்கோசாப்$_4$யாம் பா$_4$க$_3$வதத்வப்ராப்திரூப - உத்க்ருஷ்டத$_4$ர்மோத$_3$யவாசகம். [பதித]-ஶப்$_3$த$_3$மும் தாத்$_3$ருஶபா$_4$க$_3$வதவிஷயாபசாரஹேதுகநித்யப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹப்ரயுக்தநித்யநரகரூப-அத$_4$:பதிதவாசகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கடி) இத்யாதி$_3$. (பாற அடியுண்டு) என்றது வேக$_3$த்தோடே விழ அடியுண்டு என்றபடி. [மார்விலிட்ட].இத்யாதி$_3$யாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்த உத்க்ருஷ்டகர்த்ருக-அபசாரம் துல்யவிஷயமாதல், அதி$_4$கவிஷயமாதல் ஆக அமையும்; த்ரிஶங்குகர்த்ருகாபசாரம் உத்க்ருஷ்டவிஷயம் என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். (200)

---

200. (பத்$_3$மகோடிஶதேநாऽபி ந க்ஷமாமி) என்றது, “யஸ்யாம்ருதாமலயஶஶ்ஶ்ரவணாவகா$_3$ஹ: ஸத்$_3$ய: புநாதி ஜக$_3$தா$_3$ஶ்வபசாத்$_3$விகுண்ட$_2$: । ஸோஹம் ப$_4$வத்$_3$பி$_4$ருபலப்$_3$த$_4$ஸுதீர்த்த$_2$கீர்த்தி: சி$_2$ந்த்$_3$யாம் ஸ்வபா$_3$ஹுமபி வ: ப்ரதிகூலவ்ருத்தம்” என்றும், “வாலாக்$_3$ரமபி யத்$_3$ப$_4$க்தே க்ருத்வாப்யவமதிம் மநாக் । கல்பகோடிஶதம் ப்ராப்ய நைஷ மாமபி தோஷயேத்”, “அவமத்ய ஹரேர்ப$_4$க்தாந் அத$_2$ பாபப்ரபீடி$_3$தா: । நிரயாந்நாதிவர்த்தந்தே நீதை: கல்பஶதைரபி” என்றும் இத்யாதி$_3$களுக்கும் உபலக்ஷணம். (ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹத்துக்கு ஹேதுவான) என்றது, “த$_3$யாலுர்வத்ஸலஶ்ஶ்ரீமாஸ்ஸ்தி$_2$ரோ வீர: க்ஷமாநிதி$_4$: । அணோரபி மஹத்$_3$வேஷாத் அத்யந்தம் யாதி விக்ரியாம் ॥ ப்ராணபூ$_4$தேஷு ப$_4$க்தேஷு ப்ரத்$_3$வேஷாத் க்ஷுப்$_4$யதி ப்ரபு$_4$: । ஆக$_3$ஸி ப்ராண-பர்யந்தே கஸ்ய வா ப$_4$வதி க்ஷமா ॥ ஸர்வம்ஸஹோ த$_3$யாஸிந்து$_4$: ஸ்ரீமாநபி ஜக$_3$த்பதி: । ஸ்வப$_4$க்தாயாபி ப$_4$க்தேஷு த்$_3$வேஷிணே மங்க்ஷு குப்யதி” என்று சொல்லுகிறபடியே ப$_4$க$_3$வந்-நிக்$_3$ரஹத்துக்கு அநிவார்யமான ஹேதுவான என்றபடி. (பாறவடியுண்டு) என்றது, “பூஜநாத் விஷ்ணுப$_4$க்தாநாம் புருஷார்த்தோ$_2$ஸ்தி நேதர: । தேஷு வித்$_3$வேஷத: கிஞ்சித் நாஸ்தி நாஶநமாத்மந:” என்றும், “அஜ்ஞோபி த்ராதுமாத்மாநம் ஆக$_3$ஸ்ஸத்ஸு விவர்ஜயேத் । ஸத$_3$திக்ரமஹீநோ ஹி ஸத்தயா நைவ ஹீயதே ॥ ஸத$_3$திக்ரமத$_3$க்$_3$தா$_4$நாம் ஸர்வம் ப$_4$வதி நிஷ்ப$_2$லம் । ஸமூலஶுஷ்கஸஸ்யாநாம் ஸேகாத்$_3$யை: கிம் ப$_2$லம் ப$_4$வேத்” என்று பா$_4$க$_3$வதா-பசாரத்தை ஸத்தாநாஶகமாகச் சொல்லுகையாலே அத்தால் ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமாக மிகவும் அடியுண்டு என்றபடி. (அத$_4$:பதிதனாகையாலே) என்றது, “பாபிநோப்யநகா$_4$ ஏவ ப$_4$க$_3$வத்$_3$-ப$_4$க்தஸம்மதா: । ப்$_4$ரஶ்யந்தி தத்$_3$த்$_3$விஷோவஶ்யம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$த்$_3$வாரபா அபி” என்கிறபடியே, அத்யுச்சமக$_3$தரான நித்யர்களையும் கூட அத$_4$:பதிப்பிக்குமதான பா$_4$க$_3$வதாபசாரத்தாலே தள்ளுண்டு அத$_4$: பதிதனாகையாலே என்றபடி.

காலாந்தரோஜ்ஜீவநயோக்$_3$யதாபா$_4$வத்துக்கு பா$_4$க$_3$வதாபசாரபாதிதத்வம் ஹேது என்கை உசிதம். பா$_4$க$_3$வதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே ஏறினமையும்கூட அதுக்கு காரணமாம்படி எங்ஙனே என்னில் :- அத$_4$ஸ்ஸ்தா$_2$நத்திலிருந்து விழுந்த பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களைக்காட்டில் அத்யுச்சஸ்தா$_2$நத்தி-லிருந்து விழுந்த பதா$_3$ர்த்த$_2$த்துக்கு அந்த உச்சஸ்தா$_2$நஸ்தி$_2$திபதநத்தால் உண்டான மஹாபி$_4$கா$_4$தத்துக்கு ஹேதுவாய், அந்த பதா$_3$ர்த்த$_2$த்தை உபாயாந்தரங்களாலே ஸந்தா$_4$நம் பண்ணக் கூடாதபடி விஶகலிதமாக்கி நஶிப்பிக்குமாபோலே, பா$_4$க$_3$வதாபசாரத்தால் தள்ளுண்டு விழும-

அதெத்தாலேயென்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரப் பெருங்காற்றுத் தள்ள, நித்யஸம்ஸாரமாகிற பாதாளத்திலே ஸ்வரூபம் தகர விழுந்து முடிந்த ஆரூட$_4$பதிதனுகையாலே, வைஷ்ணவனுய் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணினவனுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுக்$_3$ரஹம்பெற்று ஒரு காலத்திலுமீடேற விரகில்லை என்றுகருத்து. (200)

201. இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை.

இப்படி அத$_4$:பதிப்பிக்கும் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரந்தனக்குப் பெரியவன் பண்ணிஞல் அபசாரமில்லை, சிறியவனுக்கே உள்ளதென்கிற அதி$_4$காராநதி$_4$காரரூபமான அதி$_4$காரிநியமமில்லை. (201)

சாரத்தாலே பாற அடியுண்டு அத$_4$:பதித்தவனுகையாலே என்கை. (200)

201. இதுதான் ஜந்மாதி$_3$களாலும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட-விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்ருல் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலுமொக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இதுதனக்கு] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு அப்படியிருப்பதோர் அதி$_4$காரிநியதி இல்லை என்கை. (201)

---

201. இப்படி அபக்ருஷ்டர் உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரமே தே$_3$ாஷஹேதுவித்தனை-யல்லது உத்க்ருஷ்டர் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரம் தே$_3$ாஷாய ஆகாது என்று பூர்வத்$_3$ருஷ்டாந்தேந உத்த$_2$ாநத்தை உட்கொண்டு உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதான்) இத்யாதி$_3$. (ஜந்மாதி$_3$களாலும்) என்றது, ஜந்மப$_3$ந்த்$_4$வாகாரங்களாலும் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலும்) என்றது, ஜ்ஞாநவ்ருத்தவாஸங்களாலும் என்றபடி. ஶாஸ்த்ரீயவிதி$_4$நிஷேத$_4$பே$_3$ாத்$_4$யப$_2$லாந்வயிதா-வச்சே$_2$த$_3$காவச்சி$_2$ந்நவிஷயத்தில் அதி$_4$காரிஶய்$_3$த்$_3$மாகையாலே, ஶாஸ்த்ரபே$_3$ாதி$_4$தாபசாராதீ$_4$நப$_2$லா-ப$_4$ாவப்ரயோஜகத்வேந அபசாரநிரூபிதகர்த்ருகர்மக$_3$தாபகர்ஷோத்கர்ஷங்கள் அநபேக்ஷிதங்கள் என்று மூலாஶயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அதாவது ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. (அப்படி இருப்பது) என்றது, 'த்ரிஶங்குவஸிஷ்ட$_2$ர்களிடங்களிலே கண்ட அபகர்ஷோத்கர்ஷரூபங்களா-யிருப்பது' என்றபடி. (201)

வர்களுக்கும் ப$_4$ாக$_3$வதத்வமாகிற உச்சஸ்த$_2$ாநாரோஹணம், "விது$_3$ஷோதிக்ரமே த$_3$ண்ட$_3$-பூ$_4$யஸ்த்வம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, "அர்ச்சாயாமேவ மாம் பஶ்யந் மத்$_3$ப$_4$க்தேஷு ச மாம் த்$_3$ருஹந் । விஷதி$_3$க்$_3$தை$_4$ரஸந்தி$_3$க்$_3$தை$_4$ராயுதை$_4$ர்ஹந்தி மாம் அஸௌ" என்று ஆஶ்வமேதி$_4$-கத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவன் பண்ணும் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரமாகிற ப$_4$க$_3$வத$_3$ங்க$_3$ச்சே$_2$த$_3$க-ஶஸ்த்ரத்துக்கு அவனுடைய ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் க்ரௌர்யாதி$_4$க்யஹேதுவான விஷஸ்த$_2$ாநீயமாய்க்-கொண்டு அத்யந்தப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹரூப-ஆக$_4$ாதஹேதுவாகையாலேயும், "ப$_4$ஜந்நபி ப$_4$வேத் வத்$_4$யோ ப$_4$க்தேஷு த்$_3$வேஷப்$_4$ருத் ப்ரபே$_4$ா: । ஆலிப்ய சந்த$_3$நைர்க$_3$ாத்ரம் அந்தஶ்ஶல்ய-மிவார்ப்பயந்" என்று சொல்லுகிறபடியே ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமவர்களுக்குண்டான ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தி, ஹிம்ஸார்த்த$_2$ம் வஞ்சனையால் பண்ணும் சந்த$_3$நலேபநாத்$_3$யுபசாரம்போலே, அத்யந்தநிக்$_3$ரஹஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கையாலும், ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமவர்களுக்குண்டான ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் காலாந்தரேபி உஜ்ஜீவநயோக்$_3$யதாப$_4$ாவபர்யந்த-மான ஸ்வரூபநாஶத்துக்கு ஹேது என்னக்குறையில்லையிறே. (200)

201. (ஜந்மாதி$_3$களாலும்) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஆகாரப$_3$ந்து$_4$வாஸாதி$_3$களைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாதி$_3$) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே வ்ருத்தம், ஶமத$_3$மாதி$_3$கள் எல்லா-வற்றையும் சொல்லுகிறது. (அப்படியிருப்பதோர் அதி$_4$காரிநியதியில்லை என்கை) என்றது, ஜந்மாதி$_3$களாலும், ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலும் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அவற்றில் அந்யதரத்தால் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அவையிரண்டால் உத்க்ருஷ்டராகிலுமாம், அந்யதரத்தால் உத்க்ருஷ்ட-

இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிருர்மேல் [தமர்கள்] இத்யாதி3யால்.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

ஸாங்க3ாத்4யயநம்பண்ணி ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ருமான உத்க்ருஷ்டஜந்மிகளேயாகிலும், உனக்கு அநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதி3களையிட்டு நிந்தி3ப்பர்களாகில், அந்த க்ஷணத்திலே பேர்த்தடியிடுவதற்கு முன்னே முகம்பார்க்க யோக்3யதையற்றவர்கள் தாங்கள், ஒரு போலிகண்டால் சண்டாலரோடொப்பர் என்றலாமத்தனையல்லது அவர்கள் உத்க்ருஷ்டராம்படி மிகத்தண்ணியரென்று தத்த்வத3ர்ஶியான

---

202. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் [தமர்களில்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஸாங்க3மாக ஸகலவேத3ங்களையும் அத்4யயநம்பண்ணி

---

202. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதனக்கு) இத்யாதி3நா. "அமரவோர்" இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம் (ஸாங்க3மாக) இத்யாதி3. ("தமர்கள்") இத்யாதி3க்கு அர்த்த2ம், (ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ருமாய்) இத்யாதி3.

ராகிலுமாம், இவர்களில் யாரேனும் ஒருவர் அப்படியே நாலுவகைப்பட்ட ப4ாக3வதர்களில் ஒருவர்திறத்தில் அபசாரப்படுவர்களேயாகில், அது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாஶஹேது என்கை மேல் சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தாலே ஸித்3த4மாகையாலே, அப்படி ஸர்வர்க்கும் ஸ்வரூபநாஶ-ஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு, ஜந்மோத்க்ருஷ்டர், ஜ்ஞாநோத்க்ருஷ்டர், தத3பக்ருஷ்டர் என்ருப்போலே சில அதி4காரிநியமங்களொன்றுமில்லை என்கை என்றபடி. (201)

202. (இதுதனக்கு) என்றது, இந்த ஸ்வரூபநாஶஹேதுவான ப4ாக3வதாபசாரத்தினுடைய அதி4காரிநியமாப4ாவத்துக்கு என்றபடி. (ஸாங்க3மாக ஸகலவேத3ங்களையும் அத்4யயநம் பண்ணி) என்று ஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இது பாட்டில் முதலடியின் அர்த்த2ம். இது ஸித்3த4ஸாத்4யந்யாயத்தாலே மேலுக்குஹேது. ப்3ராஹ்மணஜாதீயர் ததீ3யஶ்ரேஷ்ட2ராம்போது வேத3ாத்4யயநமுகத்தாலேயாகை ப்ரசுரமிறே. (ஸகலவேத3ங்களையும்) என்றது, ஸம்ஸ்க்ருத-த்3ராவிட3பே4த3பி4ந்நங்களான ஸகலவேத3ங்களையும் என்றபடி. ப்3ராஹ்மண்யவைஷ்ணவ-த்வங்கள் ஸித்3தி4க்கும்போது த்3ராவிட3வேத3ாத்4யயநமும் ஸித்3தி4க்கவேணுமிறே.

"ஏதாம்ஶ வேத3க3ாத2ாம்ஶ நித்யா த்3ராவிட3ஸம்ஹிதா: । கலௌ கலௌ ப்ரணீயந்தே க்ருபயா ஜ்ஞாநியோகி3பி4: ॥ த்3விபரார்த்தே4 யத2ா வ்யாஸோ வ்யஸிஷ்யதி மஹாஶ்ருதிம் । தத்3வந்-நித்யாத்மபூ4தாயாஶ்ஶட2கோப: ப்ரணேஷ்யதி" என்று மார்க்கண்டே3யபுராணத்தில் மத்4யம-ப்4ாக3த்தில் ப4க3வத்3த4ர்மபரமான ஷஷ்ட2ாத்4யாயத்தில் ஸநத்குமாரரைக்குறித்து விஷ்வக்-ஸேநவசநத்தில் தி3வ்யப்ரப3ந்த4ங்களினுடைய வேத3த்வமும், "ஸ்வஶாக2ாத்4யயநம்க்ருத்வா வைஷ்ணவோ த்3ராவிட3ஶ்ருதிம் । அநதீ4த்ய ஶ்ரமம் ஶாஸ்த்ரே ய: கரோதி ஸ து3ர்மதி:" என்று ஆதி3த்யபுராணத்திலும், "ஸ்வஶாக2த்3ராவிட3ாம்நாயா விச்சி2த்3யேதே த்ரிபூருஷம் । ஸ்ரவதி ஸ்ம யதஸ் தஸ்மாத் ப்3ராஹ்மணத்வம் இதி ஶ்ருதி: ॥ த்3ராவிட3ாநாம்யஸஹிதாத்4யேதவ்யா வைஷ்ணவை: ஶ்ருதி: । நிஷ்ப2லாநேந ரஹிதா ஸாத்வப்ரணவமந்த்ரவத்" என்று ப4க3வச்-ச2ாஸ்த்ரத்தில் அநிருத்3த4ஸம்ஹிதையில் ப்3ராஹ்மண்யவைஷ்ணவத்வங்களினுடைய ஸித்3த்4யர்த்த2மாக அதுகள் அவஶ்யம் அத்4யேயங்கள் என்னுமிடமும் ஸித்3த4மிறே. (ததீ3ய-ஶ்ரேஷ்ட2ருமாய்) என்று வ்ருத்தோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்2யமாவது, உப4யவேத3ாந்தப்ரவர்த்தநாதி3களால் பண்ணும் கைங்கர்யவிஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையராயிருக்கை. (உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாய்) என்று, ஜந்மோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. இது ஆகாராத்3யுத்கர்ஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜந்மத்துக்கு உத்கர்ஷம் உப4யவேத3ங்களாலும் எம்பெருமானை ஆராதி4க்கைக்கு யோக்3யமாயிருக்கை. இதிறே ப்3ராஹ்மண்யாதி3களை ஶ்ரேஷ்ட2மாகச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு அந்தரங்க3ாபி4ப்ராயம். ஶூத்3ராதி3கள் புருஷஸூக்தாதி3களால் ஆராதி4க்கை அபசாரமாய்விட்டது இந்த ஜந்மம் இல்லாமையாலிறே. (ஜந்மாக்களையும்) என்கிற சகாரம் ஸர்வோத்கர்ஷங்களையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஆகிலும்) என்கிற 'யதி3'ஶப்3த3த்தாலே ஏகாஶ்ரயத்தில் அந்த ஸர்வவிதோ4த்கர்ஷங்களினுடைய தௌ3ர்லப்4யமும், மேலே 'அபி'

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, பெரியோரும் ப$_4$ாக$_3$வதாபாசாரத்தாலே அநர்த்த$_2$ப்படுவர்; இதில் சிறுமைபெருமை இல்லை என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம். (202)

ததீ$_3$யஶ்ரேஷ்ட$_2$ருமாய் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாய் இருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்ப$_3$ந்தை$_4$கநிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதி$_3$களையிட்டு நிந்தி$_3$ப்பர்களாகில், காலாந்தரே தே$_3$ஶாந்தரே அன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள்தாங்கள் சண்ட$_3$ாலரும், இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும்படி அவர்களிற்காட்டில் அத்யந்தநீசராவர் என்று, தத்த்வயாத$_2$ாத்ம்யத$_3$ர்ஶிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே என்கை. (202)

(அந்தணர்) = ப்$_3$ராஹ்மணர். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி$_3$. "நுமர்களை" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (தேவரீர்) இத்யாதி$_3$. ("சாதியந்தணர்") இத்யாதி$_3$யால் ப$_2$லித்த நிந்த$_3$ாப்ரகாரத்தை உட்கொண்டு (ஜந்மாதி$_3$களை) இத்யாதி$_3$. நொடிப்பது = த்ருடிகாலம். ஆங்கே = அங்கு. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (காலாந்தரே) இத்யாதி$_3$நா. புலையர்போலும் = நீசர்போலும். 'இஷுவத்$_3$க$_3$ச்ச$_2$தி' என்றுப்போலே அந்யூநத்வரூபஸாத்$_3$ருஶ்யம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (போலிமாத்ரம்) என்றது. (போலி) = கிஞ்சித் ஸத்$_3$ருஶம். (தத்த்வயாத$_2$ாத்ம்ய) இத்யாதி$_3$நா பரமாப்தத்வம் அபி$_4$ப்ரேதம். (தொண்டர்) இத்யாதி$_3$நா ஸ்வயம் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களானமை விவக்ஷிதம். இது திருமாலை. (202)

ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அந்த உத்கர்ஷங்களினுடைய சண்ட$_3$ாளத்வவிரோதி$_4$த்வமும் சொல்லுகிறது. இத்தால், விரோதி$_4$பூ$_4$யிஷ்ட$_2$மான விஷயங்களிலே உத்தேஜகநிரபேஷமாக ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் அவிலம்பே$_3$ந சண்ட$_3$ாளத்வத்தை ஜநிப்பிக்குமாகில் அவ்விரோத$_4$ம் இல்லாமலிருந்துவைத்து ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரபரராமவர்க்கு அது சண்ட$_3$ாளத்வஜநகமாகை கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம் என்கை ஸூசிதம். (தேவர்திருவடிகள் ஸம்ப$_3$ந்தை$_4$கநிரூபகரான) என்றது, "ஸ்ரீஶாங்க்$_4$ரிஶுசிஷத்$_3$-ப$_4$க்தித$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_3$ஷ:" என்கிறபடியே அஷ்டவித$_4$ப$_4$க்திவைப$_4$வத்தாலே வித்$_4$வஸ்த-ஸகலஹேயவர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களையுடையராய், "நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர்நாபிவைஶ்யோ ந ஶூத்$_3$ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்$_3$ருஹபதிர்நோ வநஸ்தே$_2$ா யதிர்வா । கிந்து ஸ்ரீமத்$_3$-பு$_4$வநப$_4$வநஸ்தி$_2$த்யபாயைகஹேதோ: லக்ஷ்மீப$_4$ர்த்துர்நரஹரிதநோர்த$_3$ாஸத$_3$ாஸஸ்ய த$_3$ாஸ:" என்கிறபடியே தேவரீர்திருவடிகளிலே காஷ்ட$_2$ாபர்யந்தமாகப்பண்ணும் த$_3$ாஸ்யமாகிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவுடையரான என்றபடி. ப$_4$ாக$_3$வதர்களை என்னாதே (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை) என்றது, "ஏகாந்தீ வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்யோ நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$: । விஷ்ணுநா வ்யபதே$_3$ஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி ॥ நத்$_3$யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத$_2$ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணும் ஏகாந்திநஸ்தத$_2$ா" என்கிற படியே {?என்கிற} ப்ராமணஜ்ஞாபநார்த்த$_2$மாக. (ஜந்மாதி$_3$களையிட்டு) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ரப$_4$ாவத்தாலே நிவ்ருத்தங்களான ஜந்மாதி$_3$களை ஆரோபித்து என்றபடி. (காலாந்-தரே தே$_3$ஶாந்தரே அன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே) என்றது, ஸ்வப$_2$லத$_3$ாநத்துக்கு பரிபாககாலத்தையும், நரகாதி$_3$தே$_3$ஶங்களையும் அபேக்ஷித்து இருக்கும் கர்மாந்தரங்கள் போலன்றிக்கே, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வப$_2$லஜநநத்தில் நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமாயிருக்கையாலே, காலாந்தரே தே$_3$ஶாந்தரேயன்றிக்கே அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணும் காலத்தில் அவ்விடந்-தன்னிலே என்றபடி. (சண்ட$_3$ாளரும்) என்றது ஜாதிசண்ட$_3$ாளரும் என்றபடி. (202)

203. (இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக) என்றது, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு அதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவமாகிற இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாயிருக்கிற) என்று விஶேஷித்தது நித்ய-ஸூரிபரிப்$_3$ருட$_4$ரான பெரியதிருவடிநாயனார் பண்ணின அபி$_4$வாத$_3$நாதி$_3$களுக்கெல்லாம் இவள் அர்ஹை என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. "ய: பஶ்யதி ஶுப$_4$ாசாரம் வைஷ்ணவம் வீத-கல்மஷம் । யஸ்மிந்கஸ்மிந்குலேஜாதம் ப்ரணமேத் த$_3$ண்ட$_3$வத்$_3$பு$_4$வி" என்று லைங்க$_3$த்திலும்,

இவ்வர்த்த$_2$விஶ்வாஸார்த்த$_2$மாக இதிஹாஸத்$_3$வயத்தையும் ஸ்மரிப்பதென்கிருர் [இவ்விடத்திலே] இத்யாதி$_3$யால்.

203. இவ்விடத்திலே, வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

ஒரு ப்$_3$ராஹ்மணபுத்ரன் வேத$_3$ாத்$_4$யயநம் பண்ணி கு$_3$ருத$_3$க்ஷிணை செய்யவேணுமென்று அதிநிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$க்க, கு$_3$ருவும் கோபித்து, எண்ணூறு பச்சைக்குதிரை கொண்டுவா என்ன, தே$_3$ஶாந்தரபர்யடநம் பண்ணி இளைத்து விழுகிற த$_3$ஶையிலே, தனக்கு ஸப்$_3$ரஹ்மசாரியான பெரியதிருவடியை நினைக்க, அவரும் வந்து

203. இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் [இவ்விடத்திலே] என்று துடங்கி. [வைநதேயவ்ருத்தாந்த]மாவது விஶ்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்$_3$யைகளெல்லாம் அதி$_4$கரித்த காலவனென்கிற ப்$_3$ராஹ்மணன், கு$_3$ருத$_3$க்ஷிணையைக்கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்$_3$யைகள் நிலைநில்லாதென்றுபார்த்து, 'நானிங்குத்தைக்கு த$_3$க்ஷிணையாகத் தரத்தக்கது ஏது' என்று கேட்க, 'நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய ஶுஶ்ரூஷையாலும் ப$_4$க்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதராளேம், இனி உன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு' என்று பாலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனது செய்யாதே, 'ஸர்வதா$_2$, என்பக்கலிலே த$_3$க்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ள வேணும்' என்று அதிநிர்ப$_3$ந்த$_4$ம் பண்ணுகையாலே, "கிஞ்சித$_3$ாக$_3$த-ஸம்ரம்பே$_4$ா விஶ்வாமித்ரோऽப்$_3$ரவீதி$_3$த$_3$ம் । ஏகதஶ்ஶ்யாமகர்ணாநாம் ஶதாந்யஷ்டௌ து தே$_3$ஹி மே ।ஹயாநாம் சந்த்$_3$ரஶுப்$_4$ராணும் க$_3$ச்ச$_2$ காலவ மாசிரம்" என்று அவன் குபிதனுய், இவனைப்பார்த்து 'உடம்பெங்கும் சந்த்$_3$ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒரு செவி பச்சையா-யிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தர' என்ன, இத்தைக்கேட்டு

203. ப்$_3$ராஹ்மணவர்ணமாயிருந்து அபக்ருஷ்டவர்ணமான ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணினவனுக்கு தே$_3$ாஷத்தைச் சொல்லி, நித்யஸூரிஷு அந்யதமனுக்கு நிக்ருஷ்ட-ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயாபசாரம் தே$_3$ாஷாவஹம் என்று விவக்ஷித்து ப்ரமாணாந்தரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்த$_2$விஷயமாக) இத்யாதி$_3$. (ஐதிஹ்யம்) = புராவ்ருத்தம். "அநந்தாவஸதே$_2$திஹ பே$_4$ஷஜாஞ்ஞ்ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே "இதிஹ" என்கிற அவ்யயத்தின் மேலே 'ஞ்ய'ப்ரத்யயம் வந்து (ஐதிஹ்ய)ஶப்$_3$த$_3$ம் நிஷ்பந்நம். இங்கே அநிர்தி$_3$ஷ்டப்ரவக்த்ருக-ப்ரவாத$_3$பரம் பராரூபத்வம் விவக்ஷிதமன்று. உபதே$_3$ஶபரம்பராஸித்$_3$த$_4$மான பூர்வவ்ருத்தமாத்ரம் விவக்ஷிதம். "பாரம்பர்யோபதே$_3$ஶஸ்ஸ்யாத் ஐதிஹ்யம்" என்னக்கடவதிறே. (ஸம்ரம்ப$_4$:) = கோப:. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (அவன் குபிதனுய்) இத்யாதி$_3$. (அஷ்டாஶதாநி) என்று அந்வயித்து அர்த்த$_2$ம் (எண்ணூறு) என்று. 'ஶாண்டி$_3$ல்யஸ்ய கோ$_3$த்ராபத்யம் ஸ்த்ரீ' என்கிற அர்த்த$_2$த்திலே 'ஶாண்டி$_3$ல்ய'ஶப்$_3$த$_3$த்தின் மேலே யளுந்தத்வாத் 'ஙீஷ்' வந்து ஶாண்டி$_3$லீ என்று ஆகிறது. ப$_4$க$_3$வதஸ்ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ா ப$_4$ாக$_3$வத: ஸோஸ்யா அஸ்தி இதி அர்ஶாதி$_3$த்வாத் 'அச்'ப்ரத்யயம்

"ந பரீக்ஷ்ய வயோ வந்த்$_3$யா நாராயணபராயணு: । அபிஸ்யுர்ஹீநஜந்மாநோ மாந்யா நிக்$_4$நேந சேதஸா" என்று ப$_4$ரத்வாஜஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லுகிறபடியே, ப$_4$ாக$_3$வதர்களை வயோஜாத்யாதி$_3$-களை நிரூபியாமல் ஸர்வரும் த$_3$ண்ட$_3$னிடக்கடவர்கள் என்கிற ரஹஸ்யார்த்த$_2$த்தை "ஶரீரே யஸ்ய கஸ்யாபி த்$_3$ருஶ்யதே வை ஸுத$_3$ர்ஶநம் । தஸ்மை குர்வீத பக்ஷீந்த்$_3$ர நமஸ்காரம் ப்ரயத்நத:" என்று க$_3$ாருட$_3$புராணத்திலே பெரியதிருவடிநாயனுர்தாமும் கேட்டுமிருக்கையாலே, ஜந்மத்தாலே ஸ்த்ரீயாகவிருந்தாளேயாகிலும், ஜ்ஞாநாதி$_4$கையான ஶாண்டி$_3$லியை

இவனே உடன்கொண்டு, ஒரு விந்த்$_4$யத்திலே ஒரு ஜ்ஞாநாதி$_4$கையுடைய திருமாளிகையேற எழுந்தருளி அவளாலே ஸத்க்ருதராய், ‘இவளிங்கேயிருப்பதே’ என்று நினைக்க, சிறகு முதிர்ந்து விம்மல் பொருமலாய்ப் பட, அவள்திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶிக்க ஸ்வஸ்த$_2$ராய், தந்முகே$_2$ந கு$_3$ருத$_3$க்ஷிணேயும் பண்ணுவித்தார் என்கிற வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்; ஓரயநத்தினன்று நீராடிக் கரையேறுகிற பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானே ஆழ்வான் நல்ல காலமாயிருந்தது, இன்று முதலாக த்ரிவித$_4$கரணங்களாலும், ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணேமென்று த$_4$ாரை வாருமென்ன, அவருமப்படியேசெய்து திருமேனியிலுபேக்ஷைபிறந்து, ஈரத்-திருப்பரிவட்டத்துடன் திருமாளிகையிலே முசித்துக் கண்வளர, ஆழ்வானுமாண்டானேப்பார்த்து இந்நேரமாயும் ஆழ்வான் வந்திலரீயென்ன, அவளும் குருவியின் கழுத்தில் பனங்காயாக ஏதேனுமருளிச்செய்ததுண்டோ

மஹாவ்யாகுலனுய், இதுக்கு இனிச்செய்வதென் என்று ப$_3$ஹுமுக$_2$மாக விசாரித்து ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$னை ஸர்வேஶ்வரனே உபாஸிப்போம் என்று உத்$_3$யோகி$_3$க்கிறவளவிலே, முன்பே இவனுக்கு ஸக$_2$ாவாயிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனர் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, இதுக்குச் செய்யவடுப்பதென் என்று கேட்க; அவர் ‘உன்னை நானிப்பூமியெங்கும் கொண்டுபோகிறேன், இருவரும் கூட ஆராய்வோம் வா’ என்று இவனே இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே இளைப்பாறிப் போகக்கடவோ-மென்று மேல்ஸமுத்$_3$ரத்திலே ருஷப$_4$மென்கிற பர்வதத்தின்மேல் வஸியாநிற்பாளாய், ஜ்ஞாநாதி$_4$கையாயிருக்கிற சாண்டி$_3$லீயென்கிற ப$_4$ாக$_3$வதையைச்சென்றுகண்டு அபி$_4$வாத$_3$நா-தி$_3$களைப்பண்ண, அவள் அத்யாத$_3$ரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க, அநந்தரம் விஶ்ராந்தராய் ஶயிக்கிறவளவிலே, இப்படி விலக்ஷணேயாயிருக்கிற இவள் ஒரு விலக்ஷணதே$_3$ஶங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லே என்று பெரியதிருவடிநாயனர்விசாரித்து, இவளே இங்குநின்றும் நாமொரு தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோமென்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே, அந்த ப$_4$ாக$_3$வதையிருந்த தே$_3$ஶத்தைக் குறைய நினைத்தவிவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்$_3$ராஹ்மணன் கண்டு “கிந்து

வந்து ஸ்த்ரியாம் 'டாப்' வந்து (ப$_4$ாக$_3$வதை) என்று ஆகிறது. ப$_4$ாக$_3$வதியை என்றிருந்தால் ஸுக$_3$மம். (தே) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (உம்முடைய) என்று. (ப$_4$வத:) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (தேவரீருக்கு) என்று. வ்யபி$_4$சாராஸம்ப$_4$வத்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம் கௌ$_3$ரவ்யநிர்தே$_3$ஶம். (ந ப$_4$விஷ்யதி) என்கிறவிது ‘ந ப$_4$வேத்’ என்றுய், “அர்ஹார்த்தே$_2$ லிங்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிருர் (யோக்$_3$யதை) இத்யாதி$_3$. (அயம்) என்கிறவிது ‘இந்த பக்ஷச்யுதிஹேதுவான’ என்றபடி.

த$_3$ண்ட$_3$னிடாவிடில் இவர்க்கு அந்த ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ஜ்ஞாநமின்றிக்கேயொழியுமித்தனேயிறே.

அபி$_4$வாத$_3$நம் = த$_3$ாஸ்யநாமகீர்த்தநபூர்வகப்ரணிபாதம். (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப்ரத$_3$க்ஷிணுதி$_3$-பரிக்$_3$ரஹம். “ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ா ஹ்யஹம்” என்று ப$_4$ாக$_3$வதர்களே ப$_4$க$_3$வத்துல்யராகவாகிலும் ஆராத$_4$நீயர்கள் என்று சொல்லிற்றிறே. (அத்யாத$_3$ரத்தோடே) என்றது, “தத்ராபி து$_3$ர்லப$_4$ம் மந்யே வைகுண்ட$_2$ப்ரியத$_3$ர்ஶநம்” என்கிறபடியே அத்யந்தது$_3$ர்லப$_4$மான இவர் அவர்க்குத் தகும்படி அத்யாத$_3$ரத்தோடே என்றபடி. (இப்படி விலக்ஷணேயாயிருக்கிற இவள்) என்றது, “அத்$_3$யப்ரப்$_4$ருதி ஹே லோகா: யூயம் யூயம் வயம் வயம் । அர்த்த$_2$காமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் ॥ விஷ்ணுத$_3$ாஸா வயம் யூயம் ப்$_3$ராஹ்மணு வர்ணத$_4$ர்மிண: । வயம் து கிங்கரா விஷ்ணே: யூயமிந்த்$_3$ரியகிங்கரா: ॥ நாஸ்தி ஸங்க$_3$திரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம் । அஸ்மாகம் த$_3$ாஸ-வ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்க$_3$தி:” என்கிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் லோக-விலக்ஷணேயாயிருக்கிற இவள் என்றபடி . (விலக்ஷணதே$_3$ஶங்களிலே) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்$_3$-

என்ன. சிறிதுண்டென்று அவர் திருமாளிகைக்கெழுந்தருள, அவரும் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து

தே மநஸா த்$_4$யாதம் அஶுப$_4$ம் பததாம் வர । ந ஹ்யயம் ப$_4$வதஸ்ஸ்வல்போ வ்யபி$_4$சாரோ ப$_4$விஷ்யதி" என்று 'ஏதேனும் உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்குகள் நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபி$_4$சாரம் வருகைக்கு யோக்$_3$யதை இல்லையே' என்ன, உண்டாயிற்று–காணென்று தாமந்த ப$_4$காக$_3$வதைவிஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை அவனுக்கு அருளிச்செய்து, அநந்தரமித்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றவளைச் சென்று அநுவர்த்தித்து, அவளநுக்$_3$ரஹத்தாலே

(வ்ருத்தாந்தமாவது) (என்கிறது) என்று கூட்டுவது. இதினுடைய ப்ராமாண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயக$_3$த–உ.த்தமபுருஷஸூசித–அதி$_4$காரார்த்த$_2$யா தத்$_3$க$_3$தநமஶ்ஶப்$_3$தா$_3$–

கு$_3$ணநுப$_4$வகைங்கர்யங்களுக்கு வகுத்தவிடமாயிருக்கையாலே லீலாவிபூ$_4$தியிற்காட்டில் விலக்ஷணங்களாய், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$கு$_3$ணநுப$_4$வத்துக்கும், ப$_4$காக$_3$வத–கைங்கர்யத்துக்கும் இடமாயிருக்கையாலே, நித்யவிபூ$_4$தியிலும் விலக்ஷணங்களாய், 'பூ$_4$வைகுண்ட$_2$ங்கள்' என்று பேரையுடையதொரு த்ருதீயவிபூ$_4$தியென்று சொல்லலாம்படி விலக்ஷணங்களாய் இருந்துள்ள தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களிலே என்றபடி. (விசாரித்து) என்றது ஆலோசித்து என்றபடி. (அந்த ப$_4$காக$_3$வதையிருந்த தே$_3$ஶத்தை) என்றது "சக்ராங்கிதபு$_4$ஜா: கேசித்$_3$யத்ரகுத்ர வஸந்தி வை । யோஜநாநி தத$_2$ா த்ரீணி மம க்ஷேத்ரம் வஸுந்த$_4$ரே" என்று வாராஹத்திலும், "நம்புவார்பதிவைகுந்தம் காண்மினே" என்று த்$_3$ராவிட$_3$நமஸ்ஸிலும் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வநிவாஸமாஹாத்ம்யத்தாலே ஆறு யோஜனைதூ$_3$ரத்துக்கு தி$_3$வ்யதே$_3$ஶ–மாக்கவல்லளான அந்த ப$_4$காக$_3$வதை ஸாக்ஷாத்தாக வஸிக்குமிடத்தை என்றபடி.

(குறைய நினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே) என்றது, அவளுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே விலக்ஷணமா–யிருந்துள்ள அத்தை அவிலக்ஷணதே$_3$ஶமாகக் குறையநினைத்தமையாகிற வாஸநிரூபணாத்மக–மான இவ்வபசாரத்தை என்றபடி. (நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே சிறகுகளும் உதிர்ந்து நிஶ்சேஷ்டராய்விட) என்கையாலே, "நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$ய:" என்றும், "நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே" என்றும் சொல்லுமர்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தபடி சொல்லுகிறது. (சிறகுகளும்) என்கிற உம்மையாலே ஆந்தரமாக உண்டான ப$_4$க்$_3$வத$_3$பி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயதாத்மகஸத்தாநாஶம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. (நிஶ்சேஷ்டராய்விட) என்றது, சிறகுகள் உதிர்ந்தாலும் பாத$_3$ஸாரி–களான ஜந்துக்களோபாதி, ஸஞ்சரிக்கப்பெறுதே முடவன்போலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஶக்திகள் ஒன்றுமின்றிக்கே நிஶ்சேஷ்டராய்விட என்றபடி. "ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்று ப$_4$காக$_3$வதாபசாரத்துக்கு சண்ட$_3$ாளத்வம் ப$_2$லமாகச்சொல்லாநிற்க, இவர்க்கு சிறகுகள் உதிர்ந்த படி என் என்னில்; "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற வசநத்தில் நிந்தி$_3$க்குமவனை "ஶ்ரோத்ரிய:" என்று விஶேஷித்து அவனுக்கு சண்ட$_3$ாளத்வப்ராப்தியை ப$_2$லமாகச் சொன்னது, ஶ்ரோத்ரியத்வாபி$_4$மாநத்தாலே நிந்தி$_3$ப்பனுகில் அவன் அத்யந்தநிக்ருஷ்டமான சண்ட$_3$ாளத்வத்தை அடைவன்; வ்ருத்தாபி$_4$மாநத்தாலே நிந்தி$_3$ப்பனுகில், அவன் அத்யந்த–வ்ருத்தநிகர்ஷத்தை அடைவன்; ஜ்ஞாநாபி$_4$மாநத்தாலே நிந்தி$_3$ப்பனுகில், அவன் அத்யந்த–ஜ்ஞாநநிகர்ஷத்தை அடைவன் என்று, யாவையாவை சிலர்கள் எவ்வெவைகளால் உண்டான அஹங்காரத்தாலே ப$_4$காக$_3$வதர்களை நிந்தி$_3$ப்பர்கள், அவர்கள் அவ்வோ அபி$_4$மாநஹேதுக்க–ளுக்கு அத்யந்தம் ப்ரதிகோடியான நிக்ருஷ்டத$_4$ர்மங்களை ப$_2$லமாகவுடையவர்கள் என்கைக்–கெல்லாம் உபலக்ஷணமாகையாலே, இங்கு இவன் தான் க$_3$ருத்மாந் என்கிற அபி$_4$மாநத்தாலே, இவள் பாத$_3$சாரிணியாகையாலே, ஸமுத்$_3$ரபர்வதாதி$_3$களைக் கடந்து ஒரு தி$_3$வ்யதே$_3$ஶங்களுக்குக் போகமாட்டாமையாலே இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே இருந்தவிடத்திலே ஸ்வப$_4$க்திவிஶேஷத்–தாலே வஶீக்ருதேஶ்வரையாயிருக்கிறாள் என்று இவளை விலக்ஷணதே$_3$ஶப்ராப்தியில் ஸ்வயம் அஶக்தையாக நினைத்து, இப்படி அஶக்தையான இவளை நாம் பக்ஷீந்த்$_3$ரனாகையாலே, ஸர்வ–தி$_3$க்குகளிலும் அப்ரதிஹதக$_3$தியையுடையோமாயிருக்கையாலே, ஒரு விலக்ஷணதே$_3$ஶத்தை அடைவிப்போம் என்று நினைக்கிறவளவிலும், தான் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாஹநம் என்கிற

திருவடிகளிலே விழுந்தஞ்ஜலித்து நிற்க, திருவுள்ளத்தில் முசிப்பென்னென்று வினவியருள, அபசார-

அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானுரென்கிறது. இதுதான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூது எழுந்தருளினபோது நாரத₃ாதி₃மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தைப்பின் செல்லுகைக்கு உறுப்பாக த்₄ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பல கதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரத₃ப₄கவான் அநுக்₃ரஹித்ததாக உத்₃யோக₃பர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேத₃ாந்தோபப்₃ரும்ஹணஸித்₃த₄மிறே. [பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தை]யாவது - பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை அங்கீ₃கரித்த நாளிலே,

பி₄ப்ரேதமாகையாலே இது த்₃வயோபப்₃ரும்ஹணமான மஹாப₄ாரதத்திலே சொல்லிற்று என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (வேத₃ாந்த) இத்யாதி₃. 'வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணஸித்₃த₄மிறே' என்றும் பாட₂முண்டு. அர்த்த₂ம் துல்யம். (அங்கீ₃கரித்த நாளிலே) = ஶிஷ்யராக ஸ்வீகரித்த காலத்திலே. (இவர்) = பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வார். அபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்விஷயத்திலே உத்க்ருஷ்டர் பண்ணும் அபசாரம் தே₃ாஷம் என்கிற ப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர அவருடைய உத்கர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆபி₄ஜாத்ய) இத்யாதி₃. (அவிநயமாக) என்றது, அவர்களுடைய ஜந்மாத்₃யபகர்ஷாவிஷ்காரயுக்தமாக

அபி₄மாநத்தாலே ததீ₃யஶ்ரேஷ்டை₂யான இவளை ஸர்வேஶ்வரனை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு போகிருப்போலே எழுந்தருளப்பண்ணிப்போவோம் என்று கௌ₃ரவித்து நினையாதே, க₃ாலவனையிடுக்கிக்கொண்டு வந்தாப்போலே, தானே இவளையும் கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று க₃ாலவாதி₃துல்யையாக இவளைக்குறைய நினைக்கையாலேயும், இப்படி குறைய நினைக்கைக்கு மூலமான அபி₄மாநத்துக்கு மூலங்களான பக்ஷீந்த்₃ரத்வ-ப₄க₃வத்₃வாஹநத்வங்களில் வைத்துக்கொண்டு பக்ஷீந்த்₃ரத்வப்ரதிகோடியாக சிறகுகளும் உதிர்ந்து நினைத்தவிடம் எங்கும் எம்பெருமானை வஹித்துக்கொண்டு போகைக்கு உறுப்பான ப₄க₃வத்₃வாஹநத்துக்கு ப்ரதிகோடியாகத் தான்கூட பத₃சலநம் பண்ணமாட்டாமையாகிற நிஶ்சேஷ்டத்வமும் அந்த அபசாரப₂லமாய்விட்டதாகையாலே, "சண்ட₃ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற வசநத்துக்கு விரோத₄மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

(வ்யபி₄சார)மாவது :- ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வதகு₃ணுநுப₄வகைங்கர்யங்களுக்கு இட்டுப்பிறந்த கரண-கலேப₃ரங்களைக்கொண்டு தே₃ாஷக்₃ரஹணுதி₃களைப் பண்ணுகை. (யோக்₃யதை இல்லையே) என்றது, "ஸ மே பூஜ்ய:" என்றும், "க்₄நந்தம் ஶப்ந்தம் பருஷம் வத₃ந்தம் யோ ப்₃ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத்₃யத₂ாஹம்" என்றும், "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றும் ப₄ாக₃வதாராத₄நா-நுவர்த்தநாதி₃களுக்கு முக்₂யாதி₄காரியான எம்பெருமானிடத்தில் ஸத₃ா கு₃ருகுலவாஸம் பண்ணியிருக்கையாலே, இந்த ப₄ாக₃வதர்கள்திறத்தில் தே₃ாஷக்₃ரஹணுதி₃களாலே அபசாரம் வருகைக்கு அல்பமும் யோக்₃யதையில்லையே என்றபடி. (அந்த ப₄ாக₃வதைவிஷயத்தில்) என்றது, அந்த ப₄ாக₃வதை வஸிக்கிற தே₃ஶத்தில் என்றபடி. விஷய: = தே₃ஶ:. அன்றிக்கே, ப₄ாக₃வதையாகிற விஷயத்தில் என்றுமாம். (நினைத்த ப்ரகாரத்தை) என்றது 'விஷய'ஶப்₃த₃ம் தே₃ஶவாசியானபோது, அத்தை அவிலக்ஷணதே₃ஶமாக நினைத்த ப்ரகாரத்தை என்றபடி. ப₄ாக₃வதைக்கு விஶேஷ்யமானபோது, அவளை அஶக்தையாகவும், எம்பெருமானில் குறைந்தவ-ளாகவும் நினைத்த ப்ரகாரத்தை என்றபடி. (அநந்தரம்) என்றது, காலவ்யவத₄ாநமின்றிக்கே அப்போதே என்றபடி. (இத்தைப்பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச்சென்று அநுவர்த்தித்து) என்றது, "ப்ரமாணுத் பு₃த்₃தி₄தோ வாபி யத₃ாக₃: க்ரியதே ஸதாம் । அநுதப்தஸ்து தாநேவ க்ஷமாபயேந்நாந்யத₂ா ஶம:" என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அநந்யக₃திகராய்க்கொண்டு ஆற்றில் கெடுத்துக் குளத்தில் தேடாதே இந்த அபசாரத்தைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவளைச் சென்று ப்ரணிபாதாதி₃களாலே அநுவர்த்தித்து என்றபடி. (அவள் அநுக்₃ரஹத்தாலே) என்றது, "ப்ரணிபாதப்ரதீகாரஸ்ஸம்ரம்பே₄ா ஹி மஹாத்மநாம்" (ரகு₄வம்ஶம் 4-65) என்கிற

ஹேதுவான ஶரீரமன்றோ விடாமல் படுத்துகிறதென்ன, நல்லீர் இவ்வளவநுதாபம் பிறந்ததே, காயிகம் கூடாது, மாநஸமெம்பெருமானிடையிடும், வாசிகமொன்றையும் குறிக்கொண்டிருமென்ன, அவரும் மௌநியாய்ப் போரும்படி பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது

இவர் ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டராகையாலே ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக் கொண்டு போருகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு இப்ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானேமேலாய் விநாஶபர்யந்த-மாக்கிவிடும், அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓர் அயநத்தினன்று நீராடி ஏறினவளவிலே, இவரைப்பார்த்து 'எல்லாரும் த$_3$ாநம்பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும்

என்றபடி. (வேலி) = வ்யவஸ்தை$_2$. "பராபவாத$_3$ஸஸ்யேப்$_4$யோ க$_3$ாம்ஶரந்தீர்நிவாரய" என்கிற ரூபகாபி$_4$ப்ராயேண (வேலி) என்றது. (அயநம்) = மகரஸங்க்ராந்த்யாதி$_3$புண்யகாலம். "கு$_3$ர்வர்த்த$_2$ம் த$_4$ாரயேத்" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (எல்லாம்) இத்யாதி$_3$. "யஸ்யைதே தஸ்ய தத்$_3$த$_4$நம்"

படியே இவருடைய ப்ரணிபாதமாத்ரப்ரஸன்னையான இவளுடைய அநுக்$_3$ரஹத்தாலே என்றபடி.

(அவ்வபசாரம்) என்றது, "நிர்த$_4$நாம்ஶரதோ லோகே வ்ருத்த்யர்த்த$_2$மிஹ ஸாத்விகாந் । ஸ{?ந}ாவமந்யேத தைர்லோகம் பவித்ரீகுருதே ஹரி:" என்று ப$_4$ாரத்$_3$வாஜஶாண்டி$_3$ல்யஸ்ம்ருதி-களில் சொல்லுகிறபடியே, அவிலக்ஷணதே$_3$ஶவாஸிகளான ஜந்துக்களிடத்தில் உண்டான அநுக்$_3$ரஹத்தாலே எம்பெருமான் ஓரோ வ்யாஜத்தாலே அவ்வோ தே$_3$ஶங்களையும் ஓரோ ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தால் விலக்ஷணதே$_3$ஶங்களாகப்பண்ணி அத்தேஶவாஸிகளையெல்லாம் பூதராக்கி ரக்ஷிக்கையாலே அதிவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள அந்த ப$_4$ாக$_3$வதை வஸிக்கும் தே$_3$ஶத்தை அவிலக்ஷணதே$_3$ஶமாகவும், "ஸத$_3$ா முக்தோபி ப$_3$த்$_3$தே$_4$ாஸ்மி ப$_4$க்தாநாம் ஸ்நேஹ-ரஜ்ஜுபி$_4$:। அஜிதோபி ஜிதோஹம் தைரவஶ்யோபி வஶீக்ருத:" என்று ஹரிப$_4$க்திஸுதே$_4$ாத$_3$யத்-தில் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வப$_4$க்த்யாதி$_4$க்யத்தாலே வஶீக்ருதேஶ்வரையாய், "தீர்த்த$_2$ாந்யஶ்வத்த$_2$-தரவோ க$_3$ாவோ விப்ராஸ்தத$_2$ா பு$_4$வி । மத்$_3$ப$_4$க்தாஶ்சேதி விஜ்ஞேயாஸ்தநவோ மம பஞ்சத$_4$ா ॥ தேஷாம் மத்$_4$யே து ஸர்வேஷாம் பவித்ராணும் மஹாத்மநாம் । மம ப$_4$க்தா விஶிஷ்யந்தே ஸ்வயம் மாம் வித்$_3$தி$_4$ தாந் விதே$_4$" என்று நாரதீ$_3$யபுராணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாக்ஷாத் ப$_4$க$_3$வதாத்மகையாய், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கும் த$_4$ாரகையாய், "நாஹமாத்மாநமாஶாஸே மத்$_3$ப$_4$க்தைஸ்ஸாது$_4$பி$_4$ர்விநா", "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம । ப$_4$ரதேந மஹாப$_3$ாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா ॥ ஶத்ருக்$_4$நேந ச ஶத்ருக்$_4$ந ஸ்வஶரீரேண வா புந:" என்று ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரம் ஸித்$_3$தி$_4$யாத போது ஈஶ்வரனுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் எல்லாவற்றையும் அஸத்கல்பமாக்க வல்லளாய், "ந{?ஸ} ப்ரணமேத்$_3$யத$_2$ாஹம்" என்றும், "யத$_2$ாஹம் ப்ரணமே விப்ராநநுகூலஸ்ஸமாஹித: । தத$_2$ா நமத யூயஞ்ச யோந்யத$_2$ா மே ஸ த$_3$ண்ட$_3$ப$_4$ாக்" என்றும், "ஸ மே பூஜ்ய:" என்றும், "உன்னடியார்க்கு என்செய்வன் என்றேயிருத்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானையும் கூடத்தொழுவித்துக் கொள்ளுமவளான அந்த ப$_4$ாக$_3$வதையை ஶக்திவைப$_4$வங்களில் எம்பெருமானில் குறையவும் நினைத்தவைகளாகிற அந்த வாஸநிரூபணத்$_3$யபசாரம் என்றபடி.

ஆக இவ்வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தில் நித்யஸூரிகளில் தலைவராகையாலே ஜந்மாதி$_3$களாலும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களாலும் உத்க்ருஷ்டராயிருந்துள்ள பெரியதிருவடிநாயனார், ஸ்த்ரீயாகையாலே ஜந்மாதி$_3$நிகர்ஷமுடைய ஶாண்டிலிதிறத்தில் பட்ட மாநஸாபசாரத்துக்கு அப்போதே ப$_2$லம் ஸித்$_3$தி$_4$த்துப் பின் அவள் அநுக்$_3$ரஹத்தாலே நீங்கக்காண்கையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஓர் அதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமிடமும், அப்படிப்பட்ட அபசாரம் ப்ராமாதி$_3$கமாகவருமாகில் அவர்களை க்ஷமைகொள்ள அது ஶமிக்கும் என்னுமிடமும் காட்டப்பட்டது. மேல், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த

என்கிருர். ஆக, நித்யஸூரிகளோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேணுமென்றதாயிற்று. (203)

நமக்கொரு த$_3$ாநம் பண்ணமாட்டீரோ' என்ன, 'அடியேனெத்தை த$_3$ாநம் பண்ணுவது, எல்லாம் அங்குத்தையதாய் இருந்ததே' என்ன 'அர்த்த$_2$ஸ்தி$_2$தியன்ருேவது, அவ்வளவும் போராது, கரணத்ரயத்தாலும் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் பண்ணுமல் வர்த்திக்கக்கடவேன் என்று நங்கையிலே உத$_3$கம் பண்ணித்தர வேணும்' என்ன, அப்படியே இவருமுத$_3$கம் பண்ணிக் கொடுத்தவநந்தரம் ஒரு ப$_4$ாக$_3$வததே$_3$ாஷத்தை பூர்வவாஸனையாலே நினைத்து 'நாமினி முடிந்தோம்' என்று ப$_4$யப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தம் திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர் முன்புவரும் காலத்தில்

வார்த்தையாலே அப்படியே அதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவமும், ப்ராமாதி$_3$கமாகவந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் வருமாகில், அதில் வாசிகாபசாரம் அத்யந்தக்ரூரம் என்னுமிடமும் காட்டப்படுகிறது என்று விஶேஷம்.

(ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில்) என்றது, ஜாத்யாதி$_3$களாலே நிக்ருஷ்டரான ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களிலே என்றபடி. (இவருடைய) ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தி) என்றது, “ஸர்வைஶ்ச லக்ஷணைர்யுக்தோ நியதஶ்ச ஸ்வகர்மஸு । யஸ்து ப$_4$ாக$_3$வதாந் த்$_3$வேஷ்டி ஸுதூ$_3$ரம் ப்ரச்யுதோ ஹி ஸ:” என்று வாராஹத்திலும், “ஆயுஶ்ஶ்ரியோ யஶோ த$_4$ர்மம் லோகாநாஶிஷ ஏவ ச । ஹந்தி ஶ்ரேயாம்ஸி ஸர்வாணி பும்ஸோ மஹத$_3$திக்ரம:” என்று ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே அதிப்ரப$_3$லமான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் அத்யுத்க்ருஷ்டமான இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களெல்லாவற்றையும் அத$_4$:கரித்து என்றபடி. (விநாஶபர்யந்தமாக்கிவிடும்) என்றது, ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதிவிஶேஷவிஷயத்வரூப-ஆத்மஸத்தாநாஶபர்யந்தமாக்கிவிடும் என்றபடி. ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரபரரெல்லார்க்கும் நரகாநுப$_4$வத்துக்கு ஈடான ஆத்மவஸ்துஸத்தை உண்டாகை-யாலே, ஸத்தாஸாமாந்யநாஶம் கூடாதிறே. (அர்த்த$_2$ஸ்தி$_2$தியன்ருே அது) என்றது, வாஸ்த-வார்த்த$_2$ஸ்தி$_2$தி அன்ருே அது என்றபடி. (அவ்வளவு போராது) என்றது, அடிக்கடி கலங்கி அவிநயமாக வர்த்திக்கிற உம்முடைய் உஜ்ஜீவநத்துக்கு காத$_3$ாசித்கமாக உண்டாகிற இந்த வாஸ்தவார்த்த$_2$ஜ்ஞாநமாத்ரம் போராது என்றபடி. (நம் கையிலே உத$_3$கம் பண்ணித்தரவேணும்) என்றது, ஸம்ஸாரிகளில் தலைவராயிருக்குமவர்களுக்கும் கூட த$_4$ாராபூர்வகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துக்களில் பின்பு மமகாரம் நிவ்ருத்தமாகக் காண்கையாலே அப்படியே உம்முடைய அவிநீதவ்ருத்திக்குக் காரணமான மநோவாக்காயங்கள் மூன்றையும் என்கையிலே த$_4$ாராபூர்வக-மாக த$_3$த்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்றபடி. (நாம் இனி முடிந்தோம் என்று) என்றது, “யோந்யத$_2$ாஸந்தம் ஆத்மாநம் அந்யத$_2$ா ப்ரதிபத்$_3$யதே । கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரே-ணாத்மாபஹாரிணா” என்று சொல்லுகிற பாபமாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்வாசார்யத$_3$த்தாபஹாரமஹா-பாபமும் கூட ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே, “நாஹம் ஹாலாஹலம் மந்யே விஷம் யஸ்ய ப்ரதிக்ரியா । ப்$_3$ரஹ்மஸ்வம் ஹி விஷம் ப்ரோக்தம் நாஸ்ய ப்ரதிவிதி$_4$ர்பு$_4$வி ॥ ஹிநஸ்தி விஷமத்தாரம் அத்$_3$பி$_4$ரக்$_3$நி: ப்ரஶாம்யதி । குலம் ஸமூலம் த$_3$ஹதி ப்$_3$ரஹ்மஸ்வாரணிபாவக:” என்கிறபடியே அத்தாலும் கூட முடிந்தோம் என்று என்றபடி. (பயப்பட்டு) என்றது, லோகத்தில் உள்ளார்க்கு ஆசார்யன் பண்ணும் ஹிதப்ரவர்த்தநம் உத்தாரகமாயிருக்க அதுதானே அதிபாதித்யஹேதுவான நமக்கு இனி ஈடேற விரகில்லை என்று ப$_4$யப்பட்டு என்றபடி.

(கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி) என்றது, கரணத்ரயத்தில் ஒன்றுலும் அபசாரம் ப்ராமாதி$_3$கமாகவாகிலும் வாராதபடி என்றபடி. (இத்தே$_3$ஹத்தோடு) என்றது, அஹங்கார-மமகாரங்களுக்கு விளைநிலமான இப்ராக்ருததே$_3$ஹத்தோடு என்றபடி. (இத்தனை அநுதாபம்) என்றது, முடிந்தாகிலும் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தில் நிவ்ருத்தராய்ப் பிழைக்கவேணும் என்னுமள-வான அநுதாபம் என்றபடி. (இவர்க்கு) என்றது, வாய்கூசாதபடி ப$_4$ாக$_3$வதநிந்தை$_3$யில் கைவளர்ந்திருந்த இவர்க்கு என்றபடி. (உண்டாகப்பெற்ருேமே) என்றது, அவர்களுடைய

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களை ஒழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்ப3ந்த4மே அமைகிறுப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்கலபசாரமேபோரும்.
இந்த ததீ3யஸம்ப3ந்த4ாபசாரங்கள் பேறிழவுகளுக்கு அமைந்திருக்குமென்கிறார் மேல்; தத்த்வஜ்ஞாநமும் தத3நுரூபஸத3நுஷ்ட2ாநமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், ததீ3யகைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றுக்கும் ஜ்ஞாநா–

வரக்காணுமையாலே ஆழ்வானிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'ஏன்தான்! முசிப்பென்' என்று வினவியருள, தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பம் செய்து கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி இத்தே3ஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிராநின்றது, என் செய்யக்கடவேன்' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேஶிக்க, இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்குண்டாகப் பெற்றோமே என்று உகந்தருளி, 'மநஸ்ஸால் நினைத்ததுக்கு அநுதாபம் உண்டாகவே ஈஶ்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷத3ண்ட3ப4யத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியக்கூடாது. ஆனபின்பவை இரண்டும் உமக்குக்கழித்துத்தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்' என்றருளிச்செய்தது. (203)

என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (அர்த்த2ஸ்தி2தி) இத்யாதி3. (அவ்வளவு போராது) என்றது – ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மான ஸ்வாம்யம் போராது என்றபடி. (குறிக்கொண்டு) = குறித்து. '(வார்த்தை–யாவது) என்று அருளிச்செய்வது' என்று கூட்டுவது. (203)

பேறிழவுகள் தம்மதாயிருக்கையாலே. (மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு) என்றது, காலாந்தர–தே3ஶாந்தரங்களில் இவர்க்கும் ப4ாக3வதவிஷயங்களில் மநஸ்ஸாலே ப்ராமாதி3கமாகப் பண்ணும் தே3ாஷசிந்தநமாகிற அபசாரத்துக்கு என்றபடி. (அநுதாபம் உண்டாகவே) என்றது, ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே அத்யந்தக்ரூரமாய், "க்ஷம்பயேந்நாந்யதா2ா ஶம:" {க்ஷபி – ஸஹநே} என்கிறபடியே அந்த ப4ாக3வதர்களை அநுவர்த்தித்து க்ஷமைகொள்ளுகையன்றிக்கே வேறென்றால் அப்ரதிக்ரியமான, ப4ாக3வதாபசாரத்தைப்பண்ணின நமக்கு, இனி அவர்களைப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளவும் யோக்3யதையில்லாதபடி அவர்கள் அஸந்நிஹிதராய்விட்டபின்பு ஸ்வரூபநாஶமே ப2லித்துவிட்டதன்றோ, இனி என்செய்வோம் என்கிற அநுதாபமுண்டாகவே என்றபடி.

ஸந்நிஹிதரான ப4ாக3வதவிஷயங்களில் மாநஸமாக வந்த் அபசாரத்தை வாயால் சொல்லி க்ஷமைகொள்ளானாகில், அவனுக்கு அநுதாபமும் இல்லையாய் பர்யவஸிக்குமிறே. ஸந்நிஹி–தையான ப4ாக3வதவிஷயத்தில் மாநஸமாக அபசாரம் பண்ணின வைநதேயர்க்கு அவளை அநுவர்த்தித்ததுக்கு முன்பே அநுதாபம் உண்டாயிருக்க, அவர்க்கு அப்போதே சிறகுகள் முளையாமல் அவளை க்ஷமைகொண்டபின்பு முன்போலே சிறகுகள் உண்டாகையாலே, ஸந்நிஹிதப4ாக3வதவிஷயங்களில் ப்ராமாதி3கமாக உண்டான மாநஸாபசாரத்துக்கும் க்ஷமை கொள்ளாதபோது, ஈஶ்வரன் அத்தை க்ஷமிக்கமாட்டான் என்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே. (நலியக்கூடாது) என்கிறவிடத்தில், கூடித்தாகில் க்ஷமைகொள்ளவேணும் என்று கருத்து. (நன்றுக்குறிக்கொண்டு) என்றது, ப்ராமாதி3கமாகவும் பரதே3ாஷகத2நத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாதபடி நியமித்துக்கொண்டு என்றபடி. (203)

204. (ப4க3வல்லாப4ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும், தத3நுரூபமானஅநுஷ்ட2ாநமும்) என்றது, ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு வ்யாஜமாய், உபாயாதி4காரிகோடிநிவிஷ்டமாய் இருந்துள்ள அர்த்த2பஞ்சக–தத்வஜ்ஞாநமும், அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான அநுஷ்ட2ாநமும் என்றபடி. (பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா) இத்யாதி3ஶ்லோகத்தில் பஶுபக்ஷிகளுக்கு நடுவில் மநுஷ்யனைச்சொன்னது ஸந்த3ம்ஶந்யாயத்தாலே, சரமபர்வநிஷ்ட2ரான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநயோக்3யரான மநுஷ்யர்க்கும்

நுஷ்ட$_2$ாநபூர்ணரான இந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்பக்கல் த$_3$ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி$_3$ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே அந்யநிரபேக்ஷமாக அமைகிறாப்போலே, பேற்றுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களான இந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் பூர்ணமாக உண்டானாலும் ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷம் துடங்கி ததீ$_3$யகைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றினிழவுக்கு, ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$-மாத்ரம் கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் இந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்பக்கலில் ஏதேனுமோரபசாரமே நிரபேக்ஷஸாத$_4$ந-மாகப்போருமென்கிறார். (204)

204. ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையான் ஒருவனுக்கு ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரமுண்டாயிற்றாகிலும், ப$_4$க$_3$வானதுக்கு லகு$_4$வானதொரு த$_3$ண்ட$_3$ங்களைப் பண்ணிக்கூட்டிக் கொண்டுவிடானோ? அவையிரண்டும் அஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரப$_3$லமாய் எம்பெருமானை இழந்தேபோய்விடும் என்னலாமோ என்ன அருளிச்-செய்கிறார் [ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள்] என்று துடங்கி. அதாவது "உப$_4$ாப்$_4$யாமேவ பக்ஷாப்$_4$யாம் ஆகாஶே பக்ஷிணாம் க$_3$தி: । ததை$_2$வ ஜ்ஞாநகர்மப்$_4$யாம் ப்ராப்யதே ப$_4$க$_3$வாந் ஹரி:" என்றும், "வீசும் சிறகால் பறத்திர் விண்ணாடு நுங்கட்கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவான தத்த்வஜ்ஞாநமும் தத$_3$நுரூபாநுஷ்ட$_2$ாநமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$த்துக்கு "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே

204. [அதுவுமில்லை இவனுக்கு ஆரூட$_4$பதிதனாகையாலே] என்கிறவித்தோடே [ஜ்ஞாநா-நுஷ்ட$_2$ாநங்களையொழிந்தாலும்] இத்யாதி$_3$க்கு ஆக்ஷேபஸங்க$_3$தி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தர-வாக்யாவதாரிகை (ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவான) இத்யாதி$_3$. "நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த$_2$ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" என்று ஶரணாக$_3$தன் ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதனாகையாலே, "லகு$_4$ர்த$_3$ண்ட$_3$: ப்ரபந்நஸ்ய ராஜபுத்ராபராத$_4$வத்" என்கிறபடியே க$_2$ஞ்ஜத்வாதி$_3$களைப்பண்ணி இவனைச் சேர்த்துக்கொண்டுவிடானோ என்றபடி. இங்கே "கௌடில்யே ஸதி ஶிக்ஷயாப்யநக$_4$யந் க்ரோட$_3$கரோதி ப்ரபு$_4$:" என்கிறவித்தை ஆக்ஷேபபீ$_3$ஜமாகக் கண்டுகொள்வது.

(உப$_4$ாப்$_4$யாம்) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகே பூர்வார்த்தே$_4$ "யத$_2$ா" இத்யத்$_4$யாஹார்யம். (வீசும்) = வீசப்படுகிற, (சிறகால்) = பக்ஷத்தால், (பறத்திர்) = பறக்கிற, (நுங்கட்கு) = உங்களுக்கு, (விண்ணாடு) = பரமபத$_3$ம், (எளிது) = ஸுலப$_4$ம் என்றபடி. சிறகு = ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள். (ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$-ஹேதுவான) என்றது, யத$_2$ாயத$_2$ம் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யநிஷ்ட$_2$ர்க்கு அதி$_4$காரித்வேநவும், அங்க$_3$ாங்கி$_3$-த்வேநவும் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ரயோஜகமான என்றபடி. (தத்த்வஜ்ஞாநம்) = ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநம். (அநுஷ்ட$_2$ாநம்) = கைங்கர்யாநுஷ்ட$_2$ாநம். (வைஷ்ணவ:) = "விஷ்ணோர்த$_3$ாஸ்யைகப$_2$லதே" இத்யாத்$_3$யுக்தலக்ஷணலக்ஷித:. (ஸம்ஶ்ரயா:) = ஆஶ்ரய: யேஷாம் தே ததே$_2$ாக்தா:. (தேநைவ) = வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயேணைவ; ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்தே$_4$நைவ என்றபடி.

கூட அதி$_4$காரிவிஶேஷணமாக பஶுபக்ஷிஸாத$_4$ாரணமான பாரதந்த்ர்யமாத்ரமொழிய வேறொரு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் வேண்டுவதில்லை என்று அறிவிக்கைக்காக. (யே ச) என்றது, மற்றும் கீடஸ்த$_2$ாவராதி$_3$பரிக்$_3$ரஹார்த்த$_2$மாக. (வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா:) என்றது, "ய: கஶ்சித் வைஷ்ணவோ லோகே மித்$_2$யாசாரோப்யநாஶ்ரமீ । புநாதி ஸகலாந் லோகாந் ஸஹஸ்ராம்ஶு-ரிவோதி$_3$த:" என்னும் இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலே சொல்லுகிறபடியே, அப்ரதிமவைப$_4$வஶாலி-யான வைஷ்ணவனுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையவைகளாகின்றன என்றபடி. (தே) என்று அவ்வோ பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் எல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. (தேந) என்று அந்த வைஷ்ணவ-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஏவ)காரத்தாலே உபாயாதி$_4$காராத்மகஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்க-ளுடைய ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திவ்யாஜத்வத்தை வ்யவச்சே$_2$தி$_3$க்கிறது. (யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி) இத்யாதி$_3$:-

ப்ரயாஸ்யந்தி தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்" என்றும், "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்$_4$யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா । ஸ்த$_2$ாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்ப$_3$ாந்த$_4$வா ஜநா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களிரண்டும் குறைவறவுண்டாயிற்றாகிலும், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை இழந்துபோகைக்கு

(யம் யம்) இத்யாதி$_3$:- இது ச$_2$ாந்த$_3$ஸேதரவிஷயம்; (கிம்புநர்ப$_3$ாந்த$_4$வா:) என்று தனித்துச் சொல்லுகையாலே. 'வைஷ்ணவ:' என்று அத்$_4$யாஹார்யம். உத்தரார்த்த$_4$த்தில் 'தே' இதி அத்$_4$யாஹார்யம். (ஸ்த$_2$ாவராணி) என்கிறது ஸாமாந்யேந நபும்ஸகம். தத$_2$ாச, 'வைஷ்ணவ: பாணிப்$_4$யாம் யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, சக்ஷுஷா யம் யம் பஶ்யதி, தே ஸ்த$_2$ாவராணி ஸந்தோபி, முச்யந்தே = முக்திம் லப$_4$ந்தே, ப$_3$ாந்த$_4$வா ஜநா முச்யந்தே இதி, கிம்புந: = கிமு வக்தவ்யம் இத்யர்த்த$_2$:. யத்$_3$வா, (ஸ்த$_2$ாவராண்யபி முச்யந்தே) வைஷ்ணவாபி$_4$மாநவிஷயதே$_3$ஶஸ்தி$_2$தாநி ஸ்த$_2$ாவராண்யபி முச்யந்தே, வைஷ்ணவோ யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, யம் யம் பஶ்யதி தே ப$_3$ாந்த$_4$வா ஜநா முச்யந்தே இதி கிம்புந: இத்யர்த்த$_2$:. அத$_2$வா, வைஷ்ணவ: யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி, யம் யம் பஶ்யதி, யாநி யாநி ஸ்த$_2$ாவராண்யபி ஸ்ப்ருஶதி, யாநி யாநி ஸ்த$_2$ாவராண்யபி பஶ்யதி, உத்தரத்ர 'ஸ: ஸ:' என்றும், 'தாநி தாநி' என்றும் அத்$_4$யாஹார்யம், முச்யந்தே = முக்திம் லப$_4$ந்தே, ப$_3$ாந்த$_4$வா ஜநா முச்யந்தே இதி கிம்புந: இத்யர்த்த$_2$:. ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அபி$_4$மாநவ்யஞ்ஜகஸ்பர்ஶநாதி$_3$ரூபம்.

வைஷ்ணவனானவன் யாதொரு யாதொரு பத$_3$ார்த்த$_2$த்தை ஸ்வத$_3$ர்ஶநஸ்பர்ஶநங்களுக்கு விஷயமாக்குவன், அவ்வோ பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநாநர்ஹங்களான ஸ்த$_2$ாவரங்களாயிருந்ததேயாகிலும், அதெல்லாம் இதரநிரபேக்ஷமான அந்த ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ஹேதுவாக ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஸம்ஸாரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே விடுபட்டதுகளாகாநிற்க; அந்த வைஷ்ணவர்களோடே ப$_3$ால்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி ஸஂஸ்நிக்$_3$த$_4$ர்களாய், திருமேனிஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையவர்களான ப$_3$ந்து$_4$க்களும், மைத்ர்யாதி$_3$களையுடைய மற்றும் ஜநங்களும் ஸம்ஸாராத்$_3$விமுக்தராவர்கள் என்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$மன்றோ என்றபடி. (என்றும் சொல்லுகிறபடியே) என்றது, இவ்விரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் ப$_4$ரத்$_3$வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே என்றபடி.

(நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமாகிறாப்போலே) என்றது, உபாயாதி$_4$காரஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநஸாபேக்ஷமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் போலன்றிக்கே, சரமபர்வநிஷ்ட$_2$ர்க்கு அந்த ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு உபாயாதி$_4$காரபூ$_4$தஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநநிரபேக்ஷமான ஸாத$_4$நமாகிறாப்போலே என்றபடி. சரமபர்வநிஷ்ட$_2$ர்க்கும் கைங்கர்யபர்யந்தப$_4$கவத்ப்ராப்திக்கு த்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா காரணங்களாய், உபேயாதி$_4$காரங்களாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களிறே. ஆகையிறே கோஸலகே$_3$ாகுலசராசரங்களையும்கூட ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களாம்படி பண்ணி அங்கீ$_3$கரித்தருளினது. அப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய சராசரங்களெல்லாவற்றையும் சரமத$_3$ஶையில் ஈஶ்வரன் ஸ்வஸௌந்த$_3$ர்யாவிஷ்காரத்தாலே ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களாம்படி உபேயாதி$_4$காரங்களான ப$_4$க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தையும், தத$_3$நுரூபமாயிருந்துள்ள புருஷார்த்த$_2$ாந்தரநிவ்ருத்திரூபமான அநுஷ்ட$_2$ாநத்தையும் உண்டாக்கியே மேல் ஈடேறக்கொண்டுபோவன் என்று சொல்லவேணுமிறே. (ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதரான) என்றது, "த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம। ப$_4$ரதேந மஹாப$_3$ாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா ॥ ஶத்ருக்$_4$நேந ச ஶத்ருக்$_4$ந ஸ்வஶரீரேண வா புந:", "நாஹமாத்மாநமாஶாஸே மத்$_3$ப$_4$க்தைஸ்ஸாது$_4$பி$_4$ர்விநா । ஶ்ரியம் சாத்யந்திகீம் ப்$_3$ரஹ்மந் ஏஷாம் க$_3$திரஹம் பரா ॥ ஸாத$_4$வோ ஹ்ருத$_3$யம் மஹ்யம் ஸாதூ$_4$நாம் ஹ்ருத$_3$யம் ஹ்யஹம் । மத$_3$ந்யத்தே ந ஜாநந்தி நாஹம் தேப்$_4$யோ மநாக$_3$பி । அஹமேகோ ந மே கஶ்சிந்முக்த்வா ப$_4$ாக$_3$வதம் ஜநம் ॥ அஹம் நைஷாம் மம ச தே தே$_3$வகு$_3$ஹ்யமித$_3$ம் பரம் । த்யக்தப$_3$ந்து$_4$ஜநஸ்நேஹோ மயி ய: குருதே ரதிம் ॥ ஏகஸ்தஸ்யாஸ்மி ஸ ச மே ந ஹ்யந்யோஸ்த்யாவ-[illegible]ஹ்ருத்", "மஹாத்மபி$_4$ர்மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்$_3$விரஹோ-

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமில்லை.

ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநஹீநரும் ததீ3யஸம்ப3ந்த4ம் கொண்டே உஜ்ஜீவிப்பர்கள், ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநபூர்ணரும் தத3பசாரலேஶத்தாலே பேற்றுக்கு அசலாவர்களென்னுமிதில், ஜந்மவ்ருத்தாதி3களால் மினுக்கமற்ற ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4முண்டானவர்களுக்குப் பேறில்லை, ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமுள்ள ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4-முண்டாகிலாயிற்று பேறுண்டாவதென்கிற நியதியும், ஜந்மவ்ருத்தாதி3மினுக்கமுள்ளவர் ப4ாக3வதாபசாரம் பண்ணினல் பேற்றினிழவில்லை, அம்மினுக்கமற்றவர்கள் அபசாரம் பண்ணினலாயிற்று பேற்றி-னிழவுண்டாவதென்கிற நியதியுமில்லை என்கிருர். (205)

ப4க3வத3பி4மதரான அந்த ப4ாக3வதவிஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷஸாத4நமாகப் போருமென்றபடி . (204)

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமுண்டோ என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர், [இதில்] என்று துடங்கி. [இதில்] என்றது - பேற்றுக்கு ப4ாக3வதஸம்ப3ந்த4மே அமையும்; இழவுக்கு அவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும் என்று சொன்ன இவையிரண்டிலுமென்றபடி.

(நிரபேக்ஷஸாத4நமாகிருப்போலே) என்றது, அபி4மேயக3தஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநநிரபேக்ஷமாய்க்கொண்டு ஸாத4நமாக ஸமர்த்த2ம் என்றபடி. (நிரபேக்ஷஸாத4நமாகப்போரும்) என்றது, ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாந-பூர்த்யப4ாவநிரபேக்ஷமாய்க்கொண்டு ஸாத4நமாகிருப்போலே என்றபடி. இத்தால், ஶாஸ்த்ரீய-ஸாத4நாப4ாவேபி வைஷ்ணவஸம்ப3ந்த4ம் மோக்ஷஸாத4நம் என்று ப்ரமாணப3லத்தாலே கொண்டாப்போலே ஶாஸ்த்ரீயஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநபூர்த்திஸத்3ப4ாவேபி தத3பசாரமே ப4க3வத்-ப்ராப்திஹாநிஹேது என்னுமிடம் ப்ரமாணப3லாத் அப்4யுபக3மநீயமாகையாலே "லகு4ர்த3ண்ட3: ப்ரபந்நஸ்ய" இத்யாதி3கள் ப4ாக3வதாபசாரவ்யதிரிக்தவிஷயம் என்று பரிஹாரம் ஸூசிதம். இவ்விடத்தில் ஆழ்வான்விஷயத்திலே அபசாரப்பட்ட வைஷ்ணவன் கபோதமாய் ஜநித்தவித்தை சரமோபாயநிர்ணயத்திற்படியே கண்டுகொள்வது. (204)

205. மூலவ்யாக்2யாநங்களிலே [நியம]ஶப்3த3ம் வ்யாப்திவாசகம். தத2ாச :-

(1) ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநத3ரித்ரசேதநமோக்ஷப்ரயோஜகஸம்ப3ந்த4விஶேஷப்ரதியோகி3த்வம் யத்ர, தத்ர ஜந்மவ்ருத்தாத்3யுத்கர்ஷ: என்கிற வ்யாப்தியும்,

(2) ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநபூர்ணசேதநமோக்ஷஹாநிகர-அபசாரவிஷயத்வம் யத்ர, தத்ர ஜந்மவ்ருத்தாத்3யுத்-கர்ஷ: என்கிற வ்யாப்தியும்,

(3) இப்படி ஜந்மவ்ருத்தாத்3யுத்கர்ஷாப4ாவே தாத்3ருஶஸம்ப3ந்த4ப்ரதியோகி3த்வாப4ாவ: என்கிற வ்யாப்தியும்

(4) ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷாப4ாவே தாத்3ருஶ-அபசாரவிஷயத்வாப4ாவ: என்கிற வ்யாப்தியும் இல்லை என்றபடி. (205)

Sதிது3ஸ்ஸஹ:" இத்யாதி3களில் சொல்லுகிறபடியே இவர்களைப்பெற்ருல் ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்க்கு ஒன்று அறியாதபடி மேல் விழுந்து அநுப4விக்க வேண்டும்படி இவர்களுக்கு ஒரு குறை வருமளவில் தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாய்த் தோன்றும்படியாக எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தாபி4மதரான என்றபடி. (நிரபேக்ஷஸாத4நமாகப் போரும் என்றபடி) என்றது, ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநாப4ாவநிரபேக்ஷஸாத4நமாகப்போரும் என்றபடி என்றபடி. (204)

206. இவ்வர்த்த$_2$ம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

ஜந்மவ்ருத்தமினுக்கமற்ற ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பேறுண்டாமென்னுமிவ்வர்த்த$_2$ம் கைசிக-வ்ருத்தாந்தத்திலும், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கு ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ப$_2$லிக்குமென்னுமிவ்வர்த்த$_2$ம் உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிருர். திருக்குறுங்குடிக்கருகே ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்க விருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், உத்த$_2$ாந-ஏகாத$_3$ஶியினன்று ராத்ரியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்ள வீணையுங்கையுமாய்க் கொண்டெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேயொரு ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு "நீயெனக்கு ப$_4$க்ஷயமாகவேணும்" என்றடர்க்க, மீண்டு வருவனென்றநேகஶபத$_2$ம் பண்ணிப்போய் ஸேவித்து, தகைந்த ப்$_3$ராஹ்மணனுநுஜ்ஞைகொண்டு அந்த ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு நின்றவிடத்தேறவெழுந்தருளி ராக்ஷஸன் வந்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று ஶரணம்புக, அதுக்கு "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்" என்று தாம் பின்பு பாடின கைஶிகப்பண்ணின் ப$_2$லத்தைக்கொடுத்து கர்மதே$_3$ாஷத்தால்வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைப்போக்கி ப்$_3$ராஹ்மணவேஷமாக்க, அவன் அந்த வைஷ்ணவ-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே உஜ்ஜீவித்தானென்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும்; யாக$_3$ார்த்த$_2$மான பஶுநிமித்தமாக தே$_3$வர்களும் ருஷிகளும் விவாத$_3$ம் பண்ணித் தன்பக்கல்வர, கு$_3$ர்வித்து "பிஷ்டபஶுவேண்டா, ஸாக்ஷாத்-பஶுவாக வேணும்" என்று தே$_3$வபக்ஷபாதியாக, அந்த ருஷிகளும் ஶபிக்க அப்போதே பாதாளத்தே

[ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்றது - ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரான ப$_4$ாக$_3$வதர்க-ளோடு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே பேற்றுக்கு ஹேதுவானவது; அவற்ருல் அபக்ருஷ்ட-ரானவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும், ஜந்மவ்ருத்தா-தி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரமே இழவுக்குடலாவது, அவற்ருல் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி இழவுக்கு உடலாகாது என்கிற நியமமுமில்லை என்றபடி. (205)

206. இவ்வர்த்த$_2$ம் காணலாமிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்று துடங்கி. அதாவது - சரககுலோத்$_3$ப$_4$வனுன ஸோமஶர்மாவாகிற ப்$_3$ராஹ்மணன், யாக$_3$த்தைச் செய்வதாக உபக்ரமித்து யத$_2$ாக்ரமம் அநுஷ்டி$_2$யாமல் அது ஸமாபிப்பதற்கு முன்னே ம்ரிப்பதும் செய்கையாலே ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாபி" என்கிறபடியே ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான நைச்யத்தையுடையராய் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே நிரூபகமாம்படி இருப்பாரொரு ப$_4$ாக$_3$வதர், உத்த$_2$ாநைகாத$_3$ஶியினன்று ராத்ரி ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமமான திருக்குறுங்-

206. இந்த வ்யாப்த்யப$_4$ாவத$_3$ர்ஶநஸ்த$_2$லப்ரத$_3$ர்ஶநபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்கிருர் (இவ்வர்த்த$_2$ம்) இத்யாதி$_3$. (சரககுலம்) = சரககோ$_3$ாத்ரம். (மத்$_3$ப$_4$க்தம்) என்று ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶாநுகு$_3$ணமாக (ஶ்வபசம்) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மான) இத்யாதி$_3$. ப்ரத$_2$மநிர்தே$_3$ஶதாத்பர்யம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே) இத்யாதி$_3$. (உத்த$_2$ாநைகாத$_3$ஶி) = கார்த்திகமாஸத்தில் ஶுக்லைகாத$_3$ஶி. (ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமமான) என்றது - நின்றுலாவிய சோலையோடே கூடின வாமநாஶ்ரமமான என்றபடி. இது கல்பபே$_4$த$_3$ாபி$_4$ப்ராயேண. (பாடிப்பறைகொள்கை) = திருப்பாவையில் நிரூட$_4$வ்யவஹாரமாகை-யாலே வாத்$_3$யோபலக்ஷிதஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யைப் பெறுகை. [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்றது, ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாப-சாரங்களினுடைய ஹாநிவ்ருத்$_3$தி$_4$ஹேதுத்வத்திலே ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷநியமாப$_4$ாவம்

அடித்துக்கொண்டு விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும், ஜந்மாதி$_3$மினுக்கமற்ற ப$_4$ாக$_3$வதாங்கீ$_3$காரம் உத்தாரகம், அம்மினுக்கமுள்ளவனுக்கும் தத$_3$பசாரம் அநர்த்த$_2$கரம் என்னுமிடம் காணலாமிறே. (206)

குடியிலே நம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்வதாக வீணபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை ப$_4$க்ஷிப்பதாக வந்து அடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக-ஶபத$_2$ங்களைப் பண்ணிக்கொடுத்து தத$_3$நுமதிகொண்டு போய் யத$_2$ாமநோரத$_2$ம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸன் நின்றவிடத்திலே மீளவும் விரைந்துவந்து 'யதே$_2$ஷ்டம் இனி என் ஶரீரத்தை நீ பு$_4$ஜி' என்ன, அவன் இவருடைய ஸத்யவாதி$_3$த்வாதி$_3$வைப$_4$வத்தைக் கண்டு 'நீ இன்று பாடின பாட்டின் ப$_2$லத்தைத்தா, நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி' என்ன, அவர் அதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்த$_4$ராத்ரத்தில் ப$_2$லம், ஏகயாமத்தில் ப$_2$லமென்றுப் போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும் 'நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை ப$_4$க்ஷிக்குமத்தனை' என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, "த்வம் வை கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாத$_2$ சண்ட$_3$ாலம் ராக்ஷஸஶ்ஶரணம் க$_3$த:" என்கிறபடியே 'நீ உன்னுடைய கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவத்தாலே என்னை இப்பாபத்தினின்றும் கரையேற்ற வேணும்' என்று ஶரணம்புகுர, அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர் "யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே தாம் பின்பு பாடின கைஶிகமாகிற பண்ணின் ப$_2$லத்தைக்கொடுத்து கர்மதோ$_3$ஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைக் கழித்து முன்புபோலே ப்$_3$ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே ப$_4$ாக$_3$வதனுமாய் உஜ்ஜீவிக்கும் படி பண்ணினர் என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே, ஜந்மாதி$_3$களாலுத்க்ருஷ்டரான ப$_4$ாக$_3$வதர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே உஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது, என்கிற நியமமில்லை என்னுமது காணலாம். ருஷிகளும் தே$_3$வர்களும் தன்பக்கலிலே த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹம் கேட்கும்படி வித்$_3$யாதி$_4$கனுமாய், ஸ்வவர்ணநுரூபவ்ருத்திமாத்ரமன்றிக்கே, ஸாத்வததந்த்ர-நிஷ்ணதனாய், ப$_4$க$_3$வத$_3$ாராத$_4$நதத்பரனாய்க் கொண்டு போருகையாலே, வந்த வ்ருத்தாதி$_4$கனு-மாய் ஸ்வதபோப$_3$லத்தாலே ஸவாஹநபரிவாரனாய்க் கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த்திரியும் உபரிசரவஸுவென்கிற மஹாராஜாவானவன், யாக$_3$ார்த்த$_2$மான பஶுநிமித்தமாக ருஷிகளும் தே$_3$வர்களும் தங்களில் விவாத$_3$ம் பண்ணுகிறவளவிலே, "மார்க்க$_3$ாக$_3$தோ ந்ருபஶ்ரேஷ்ட$_2$ஸ்தம்

என்றபடி. இவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே) இத்யாதி$_3$நா. ஜ்ஞாநோத்கர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகளும்) இத்யாதி$_3$நா. (ஸாத்வததந்த்ரம்) = ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம். (ஏஷஶ்சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்) இத்யநந்தரம் 'இதி'ஶப்$_3$த$_3$ம் அத்$_4$யாஹார்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (என்று அறுதியிட்டு) என்றது. (யஷ்டவ்யம் இத்யேஷ:) என்கிறவித்தனையும் (தே$_3$வதாநாஞ்ச பஶுபி$_4$:) என்கிறவிடத்திலே அநுஷஞ்ஜநீயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பசுக்களாலே யஜிக்கவேணும்) இத்யாதி$_3$. (ச$_2$ாகே$_3$நாஜேந) என்கிறவிதில் (அஜ)ஶப்$_3$த$_3$ம் விதி$_4$மந்த்ரஸ்த$_2$ஸாமாந்யவிஶேஷஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு ஐகார்த்$_2$யஜ்ஞாபநார்த்த$_2$மாகையாலே ப்ருத$_2$க$_3$ர்த்த$_2$மில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ச$_2$ாக$_3$த்தாலே) என்றது. (அவிருத்$_3$த$_4$ம் வேத$_3$ஸூத்ராணும்) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (நீ சொன்னது) இத்யாதி$_3$.

தே3ஶம் ப்ராப்தவாந் வஸு: । அந்தரிக்ஷசரஶ்ஶ்ரீமாந் ஸமக்3ரப3லவாஹந: ।। தம் த்3ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தே த்வந்தரிக்ஷக3ம் । ஊசுர்த்3விஜாத3யோ தே3வா ஏஷஶ்சே2த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்” என்று ஆகாஶத்திலே போகாநின்ற இவனைக்கண்டு இவன் நம்முடைய ஸம்ஶயத்தை அறுக்கவல்லனென்று அறுதியிட்டு, இவனைச்சென்று கிட்டி ‘செய்ய அடுப்பது ஏது’ என்றுகேட்க, அவன் ‘உந்தாமுடைய மதங்கள் தன்னைச் சொல்லுங்கோள்’ என்ன, “த4ாந்யைர்யஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோऽஸ்மாகம் நராதி4ப । தே3வதாநாம் ஹி பஶுபி4: பக்ஷோ ராஜந் வத3ஸ்வ ந:” என்று ‘த4ாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பஶுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தே3வர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென் சொல்’ என்று ருஷிகள் கேட்க, “தே3வாநாம் து மதம் ஶ்ருத்வா வஸுநா பக்ஷஸம்ஶ்ரயாத் । ச2ாகே3நாஜேந யஷ்டவ்யம் ஏவமுக்தம் வசஸ்தத2ா” என்கிறபடியே அவன் தே3வர்களளவில் பக்ஷபாதத்தாலே ச2ாக3த்தாலே யஜிக்கவேணுமென்ன, “குபிதாஸ்தே தத3ா ஸர்வே முநயஸ்ஸூர்யவர்ச்சஸ: । ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த2ம் தே3வபக்ஷார்த்த2வாதி3நம்।। ஸுரபக்ஷோ க்3ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் தி3வ: பத । அத்3ய ப்ரப்4ருதி தே ராஜந் ஆகாஶே விஹதா க3தி: ।। அஸ்மச்ச2ாபாபி4க4ாதேந மஹீம் பி4த்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி । விருத்3த4ம் வேத3ஸூத்ராணாமுக்தம் யதி3 ப4வேந்ந்ருப ।। வயம் விருத்3த4வசநா யதி3 தத்ர பதாமஹே” என்று ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய் தே3வபக்ஷார்த்த2-வாதி3யாய் விமாநஸ்த2னாயிருக்கிற இவனைப் பார்த்து ‘நீ சொன்னது வேத3ஸூத்ரங்களுக்கு விருத்3த4மாகில், தே3வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ த்3யௌவில்நின்றும் அத4:பாதியாய், இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக3மநமும் மாறி, பாதாளத்தே விழக்கடவை; நாங்கள்தான் விருத்3த4வசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம்’ என்று ஶபிக்க, “ததஸ்தஸ்மிந் முஹூர்த்தே து ராஜோபரிசரஸ்தத3ா । அதே4ா வை ஸம்ப3பூ4வாஶு பூ4மேர்விவரகே3ா ந்ருப:” என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலே, ருஷிகளும் த4ர்மஸந்தே3ஹங்கள்தன்னைக்

இவ்விடத்திலே (1) “பிஷ்டபஶ்வாதி3கல்பஸ்தத்தத்காலாதி4காரிப்ரதிநியத இதி க்வாபி ந ஸ்யாத் விரோத4:” என்கிற அதி4கரணஸாராவளியையும்,

(2) “பிஷ்டபஶ்வாதி3விதி4ஸ்து கார்த்தயுக3த4ர்மநிஷ்ட2ாதி4காரி-விஶேஷநியத:, அஹிம்ஸாத்மகாஸ்து யஜ்ஞாவிஶிஷ்டாதி4காரிஸாத்4யா:” இத்யாதி3தாத்பர்யசந்த்ரிகையையும்,

(3) “அஜஸம்ஜ்ஞாநி பீ3ஜாநி ச2ாக3ஸ்தம் ஹர்த்துமர்ஹத2 । நைஷத4ர்மஸ்தி2தா தே3வா யத்ர வத்4யேத வை பஶு:” இதி பாரமைகாந்த்யாதி4காரவிஷயம்; அந்யத2ா ஸர்வேஷாம் பஶுபுரோட3ாஶ-ஹாநப்ரஸங்க3ாத் இத்யுபக்ரம்ய, ந ச வாச்யம், “இத3ம் க்ருதயுக3ம் நாம காலஶ்ஶ்ரேஷ்ட2: ப்ரவர்த்ததே । அஹிம்ஸா யத்ர பஶவோ யுகே3ஸ்மிந்நேதத3ந்யத2ா” இத்யாதி3பி4: க்ருதயுக3த4ர்மத்வம் அவத4ார்யதே இதி, “ஏகபாத3ஸ்தி2தே த4ர்மே யத்ர க்வசந க3ாமிநி । கத2ம் வக்தவ்யமஸ்மாபி4: ப4க3வந்! தத்3வத3ஸ்வ ந:” இதி ப்ரஶ்நேந கலியுக3ாநுப3ந்தே4, “யத்ர வேத3ாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச த3மஸ்ஸத்யம் தபஸ்தத2ா । அஹிம்ஸாத4ர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயுஸ்ஸுரோத்தமா:” இதி கலியுகே3பி அஹிம்ஸாக4டிதயாக3ாவக3மாத், க்ருதயுகே3 ஸாத்வதத4ர்மப்ராசுர்யாச்ச க்ருதயுக3ஸப3ந்த4ாநுகீர்த்தநம் இதி விப4ாவநீயம். ந சாத்ர விரோத4ாதி4கரணந்யாயாவதார: ; “நாலபே4த இதி சாந்யத்ர ஶ்ரூயதே வைதி3கீ ஶ்ருதி: । பஶுஹிம்ஸா வாரிதா ச யஜுர்வேத3ாதி3மந்த்ரத: । அஹம் ந பாரயே

கேட்கும்படி வித்$_3$யாதி$_3$களால் அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள்திறத்தில் அபசாரத்தாலே அத$_4$:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே இழவுக்குடலாவது, அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில் பண்ணும் அபசாரமிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை என்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதி$_4$க்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்$_3$யாதி$_4$க்யம் இவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களிலிவனுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களுமொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் ப்ரப$_3$லங்களாயிறே இருப்பது. கைஶிகவ்ருத்தாந்தம் ஶ்ரீவராஹபுராணத்திலே ஶ்ரீபூ$_4$மிப்பிராட்டிக்கு ஶ்ரீவராஹநாயனார் அருளிச்செய்ததாகையாலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேத$_3$மான மஹாப$_4$ரதத்திலே மோக்ஷத$_4$ர்மத்திலே த$_4$ர்மபுத்ரர்க்கு ஶ்ரீபீ$_4$ஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும், இவைதான் ஆப்தப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மிறே. (206)

ஹிம்ஸாம் த்$_3$ரக்ஷ்யாமி ஐகாந்திகோ ஹரிம் । பீ$_3$ஜைர்யஜ்ஞேஷு யஷ்டவ்யம் இதி வை வைதி$_3$கீ ஶ்ருதி:" இத்யாதி$_3$பி$_4$: ப்ரமாணத: ஶ்ருத்யவத$_4$ாரணாத்' என்கிற வேத$_3$ாந்தகண்டகோத்$_3$த$_4$ாரத்தையும் பர்யாலோசிக்கையில், பரமைகாந்திகளுக்கு பிஷ்டபஶுயஜ்ஞமும், ததி$_3$தராதி$_4$காரிக்கு ச$_2$ாகாதி$_3$யஜ்ஞமும் கர்த்தவ்யம் என்று அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலே ஶாஸ்த்ரத்$_3$வயவிரோத$_4$பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. உத்கர்ஷத்தை இசைவிக்கிறார் (ஜந்மாதி$_4$க்யம்) இத்யாதி$_3$. (ஒருதலையானால்) என்றது, ப்ராப$_3$ல்யதௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யபரீக்ஷையிலே கோடித்$_3$வயமானால் என்றபடி. (206)

206.மூலத்திலே [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] என்று ப்ரதிஜ்ஞாதமான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாம் என்னுமதுக்கு, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஓரதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமர்த்த$_2$த்தை, "தமர்களில் தலைவராய" என்கிற ப்ரமாணத்தால் ஸாதி$_4$த்து பின்பு இரண்டு ஐதிஹ்யங்களாலே அத்தை த்$_3$ருடீ$_4$கரித்து, பின்பு [ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்களை] என்று துடங்கி அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய நிரபேக்ஷஸ்வரூபநாஶகத்வத்தையே ஒரு த்$_3$ருஷ்டாந்தமுக$_2$த்தாலும் த$_3$ர்ஶிப்பித்து, [இதில்] இத்யாதி$_3$வாக்யத்தாலே ஸ்வரூபநாஶத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேதுவான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டப்பட்ட ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$நிரபேக்ஷஸாத$_4$நமான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாப$_4$ாவத்தையே த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டதினாலும் அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய ஸ்வரூபநாஶகத்வத்தில் ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவத்தை நன்றாக த$_3$ர்ஶிப்பித்து, மேல் இரண்டு ஐதிஹ்யங்களாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தத$_3$ார்ஷ்டாந்திகங்களான ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$பசாரங்களுடைய அதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவத்தை த்$_3$ருடீ$_4$கரிக்கிறது என்று கண்டுகொள்வது. ஆகையால், [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] என்று ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தினுடைய ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யதி$_4$காரிநியமாப$_4$ாவம் உக்தமாயிருந்ததேயாகிலும், [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்கிற வாக்யத்தில் [இதில்] என்று ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$பசாரங்களையெடுத்து, இவ்விரண்டுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை என்று சொன்னது, ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாமளவில், எப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாபேக்ஷயில்லையோ, அப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாமளவிலும் அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமாபேக்ஷயுமில்லை என்று பூர்வப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த$_2$த்தினுடைய ஸத்$_3$ருஷ்டாந்தோபபாத$_3$நமாகையாலே, [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்கிறவிடத்தில் பௌநருக்த்யம் இல்லை என்று கண்டுகொள்வது.

ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமத்தை வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலே முன்பே த்$_3$ருடீ$_4$கரித்திருக்கையாலே, இங்கு ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய அதி$_4$காரிநியமா-

ப4ாவமாத்ரத்துக்கு கைமுதிகவ்ருத்தாந்தமாத்ரத்தை ஐதிஹ்யமாகக்காட்ட அமைந்திருக்க, உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தையும் எடுத்தது எதுக்காக என்னில்:- வைநதேயரும், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானும் ப4க3வல்லாப4த்தைப்பெறுகையாலே, ப4ாக3வதாபசாரத்தால் எம்பெருமானை இழந்தே போவர்கள் என்கைக்கு அவ்வைதிஹ்யங்கள் ப்ரமாணங்களாக மாட்டாமையாலே, இழந்துபோன உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தை ப4ாக3வதாபசாரத்தினுடைய அதி4காரிநியமாப4ாவத்துக்கு ப்ரமாணமாக எடுத்தது என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநஜந்மத்தைப்பற்ற தை3ஹிகஜந்மங்கள் அஹங்காரஹேதுதயா அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களாகையாலே, தே3வஜாதீயரான வைநதேயரும் ப்3ராஹ்மணஜாதீயரான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானும் ஸ்த்ரீயான ஶாண்டிலியும், அவரவர்ணப4ாக3வதர்களையும் பற்ற நிக்ருஷ்டராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வாபேக்ஷயா உத்க்ருஷ்டர்களான ஶாண்டி3லிப்ரப்4ருதிகள்விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே ஸ்வரூபநாஶம் வருகைக்கு யோக்3யதை உண்டேயாகிலும், அஹங்காரஹேதுதையால்வந்த ஜந்மாதி3நிகர்ஷமன்றிக்கே, ஜந்மஸித்3த4நைச்யத்தையுடையராய், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபரிபூர்ணராய் இருக்கும் அவரவர்ணபாகவதர்கள் அஹங்காரஹேதுதையால் வந்த ஜந்மாதி3நிகர்ஷத்தையுடைய பூர்வவர்ணப4ாக3வதர்கள்விஷயங்களில் பண்ணும் அபசாரம் "தேஜீயஸாம் ந தோ3ஷாய வஹ்நேஸ்ஸர்வபு4ஜோ யத2ா" என்கிறபடியே அவர்களுடைய தேஜோவிஶேஷத்தாலே அபி4பூ4தமாய் அவர்களுக்கு அது ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தமன்றிக்கே மிதப2லமாய்ச் சிலநாளில் கழிந்துவிடாதோ என்கிற ஶங்கையிலே முன்பு எடுத்துக்காட்டின "அமர ஓர் அங்கமாறும்" என்கிற பாட்டிலும் வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்திலும், ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையிலும், கைமுதிகந்யாயஸித்3த4மாயிருந்துள்ள அவரவர்ணப4ாக3வதவிஷயங்களில் பூர்வவர்ணங்கள் அபசாரப்படில் அது அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாஶகம்; மற்றைப்படியாகில் அது அங்ஙன் ஆகாது என்கிற நியமமில்லை என்னும் நியமமில்லை என்னுமத்தையும் அவரவர்ணப4ாக3வதனாய் ஜ்ஞாநாதி3களால் பூர்ணனாயிருந்துள்ள உபரிசரவஸு பூர்வவர்ணஜாதர்களாய் ஜ்ஞாநாதி3களால் குறைந்த மஹர்ஷிகள்விஷயத்தில், "மஹாபசாரோ தே3வஸ்ய ப4க்தாநாம் பு4வி ஶார்ங்கி3ண: । த4ர்மரக்ஷாநியுக்தாநாம் ஸமயஸ்ய வ்யதிக்ரம:" என்று ப4ாரத்3வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே ஸித்3த4த4ர்மபரிபாலநாதி4க்ருதர்களான அந்த மஹர்ஷிகளுடைய ஸமயாதிக்ரமமாகிற அபசாரத்தைப்பண்ணி, தன்னுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களெல்லாம் நிஷ்ப2லங்களாய் ஊர்த்4வலோகஸஞ்சாரமும் நெடுந்தூரம் விழுகைக்கு ஹேதுவாய் ப4க3வத்3விஷயத்தை இழந்துபோனான் என்று சொல்லுகிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தாலே த்3ருடீ4கரிக்கிறாராகவுமாம்.

(மத்3ப4க்தம் ஶ்வபசம் வாபி என்கிறபடியே) என்றது (மத்3ப4க்தம்) இத்யாதி3ஶ்லோகத்தில் (மத்3ப4க்த)ஶப்3த3ார்த்த2த்தின்படியே என்றபடி. அஶ்லோகத்தில், "அபார்த்த2கம் ப்ரப4ாஷந்தே ஶூத்3ரா ப4ாக3வதா இதி" என்று சொல்லுகிறபடியே ஶ்வபசத்வப4க்தத்வங்கள் ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்தில் சேராதாகையாலே, "து3ராசாரோபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக: புரா । ஸமாஶ்ரயேத3ாதி3தே3வம் ஶ்ரத்3த4யா ஶரணம் யதி3" என்கிறவிடத்தில்போலே பூர்வம் ஶ்வபசனேயாகிலும், 'பின்பு மத்3ப4க்தனானவனை' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். (ஶ்வபச)ஶப்3த3ம் நிரூடி4யாலே ஜந்மநிகர்ஷத்தையும், யோக3த்தாலே வ்ருத்தநிகர்ஷத்தையும், ஆர்த்த2மாக ஜ்ஞாநநிகர்ஷத்தையும் ஆக த்ரிவித4நிகர்ஷத்தையும் சொல்லுகிறது. (வா)ஶப்3த3ம் சார்த்த2கமாய், ப4க3வத்3ப4க்தியையுடையராய், ஜந்மாதி3களில் ஒன்றிரண்டால் குறையநின்ற சதுர்வித4ஶரீரிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. (அபி)ஶப்3த3ம் விரோத4வாசியாய், ஸ்வஸமபி4வ்யாஹ்ருதபத3ார்த்த2மான ஶ்வபசத்வத்துக்கு ஶ்ரோத்ரியாதி3களுக்கும் சண்ட3ாளத்வாதி3பர்யந்த-அத்யந்தப4க3வந்நிக்3ரஹஹேதுபூ4தநிந்த3ாவிஷயத்வத்தோடு உண்டான விரோத4த்தைச்சொல்லுகிறது. நிந்த்3யமான விஷயத்தை நிந்தி3க்கை அநர்த்த2ஹேதுவாகை விருத்3த4மிறே. ஆக (ஶ்வபசம் வாபி) என்றது, மத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு முன்பு ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றிரண்டுகளால் குறைந்தவர்களாய், "க்4நந்தம் ஶபந்தம் பருஷம் வத3ந்தம் யோ ப்3ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத் யத2ாஹம் । ஸ பாபக்ருத் ப்3ரஹ்மத3வாக்3நித3க்3தே4ா வத்4யஶ்ச த3ண்ட்3யஶ்ச ந சாஸ்மதீ3ய:" என்றும், "விப்ரக்ருதாக3ஸமபி நைவ த்3ருஹ்யதி மாமகா:। க்4நந்தம் ப3ஹு ஶபந்தம் வா நமஸ்குருத நித்யஶ: । யத2ாஹம் ப்ரணமே விப்ராந் அநுகூலஸ்-

ஸமாஹித: । தத2ா நமத யூயம் ச யோந்யத2ா மே ஸ த3ண்ட3ப4ாக்" என்று ஸ்ரீப4ாக3வதத்தில் சொல்லுகிறபடியே தங்களை நிந்தி3க்குமவர்களை ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கு அடைத்த க்ரூர-த3ண்ட3த்துக்கு இலக்காக்கவல்ல வைப4வமுடைய ப்3ராஹ்மணுதி3ப4ாக3வதர்களளவேயன்றிக்கே, ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் மூன்றுலும் இனிஇதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி தாழ்ந்தவனுய், அத்யந்தநிந்த்3யனுன ஶ்வபசனுயிருந்தானேயாகிலும் என்றபடி.

(மத்3ப4க்தம்) என்றது,

I. "ஶுசிஷத்3ப4க்திதீ3ப்தாக்3நிதக்3த4துர்ஜாதிகில்பிஷ: । ஶ்வபாகோபி பு3தை4ஶ்ஶ்லாக்4யோ ந வேத3ாட்4யோபி நாஸ்திக:" என்று ஹரிப4க்திஸுதே4ாத3யத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஶ்வபசத்வாதி3துர்ஜாதிதே3ாஷங்களுக்கெல்லாம் நாஶகமாய், ஸர்வோத்கர்ஷாபாத3கதயா ஶ்லாக்4யதைகஹேதுவாய்,

II. "ஶ்ரவணம் கீர்த்தநம் விஷ்ணேஸ்ஸ்மரணம் பாத3ஸேவநம் । அர்ச்சநம் வந்த3நம் த3ாஸ்யம் ஸக்2யம் ஆத்மநிவேத3நம் ॥ இதி பும்ஸார்ப்பிதா விஷ்ணேர்ப4க்திஶ்ச நவலக்ஷணு" என்று ஸ்ரீப4ாக3வதத்தில் (7-5-23,24) சொல்லுகிறபடியே, ப்ரத2மம் தன்விஷயத்தில் நவவித4மாக அங்குரிதமாய்,

III. "ஶங்க2சக்ரோர்த்4வபுண்ட்3ராதி3த4ாரணம் ஸ்மரணம் ஹரே: । தந்நாமகீர்த்தநம் சைவ தத்பாத3ாம்பு3நிஷேவணம் ॥ தத்பாத3வந்த3நம் சைவ தந்நிவேதி3தபே4ாஜநம் । ஏகாத3ஶ்யுப-வாஸஶ்ச துலஸ்யை வார்ச்சநம் ஹரே: ॥ ததீ3யாராத4நம் சைவ ப4க்திர்நவவித4ா ஸ்ம்ருதா" என்று வாஸிஷ்ட2ஸம்ஹிதையில் சொல்லுகிறபடியே பின்பு அது நவவித4மாக ப4ாக3வத-பர்யந்தமாக அபி4வ்ருத்3த4தமமாய்,

IV. "மத்3ப4க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோத3நம் । ஸ்வயமப்யர்ச்சநம் சைவ மத3ர்த்தே2 டம்ப4வர்ஜநம் ॥ மத்கத2ாஶ்ரவணே ப4க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க3விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ॥ ப4க்திரஷ்டவித4ா ஹ்யேஷா"(காருட.219-6...8) என்று மஹாப4ாரதத்திலும், வாராஹபுராணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, அஷ்டவித4மாக பரிணமித்து, ப4ாக3வதவிஷயங்களில் தே3ாஷமுண்டேயாகிலும், அதெல்லாம் அத்யந்தபே4ாக்3யமாமளவாகப் பெற்று அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய்,

V. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் காற்கடைக்கொள்ளும்படி பண்ணி ப2லபர்யந்தமான ப4க்தியை-யுடையனுய் அந்த ப4க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே, "ப4க3வத்ஸ்வரூபதிரோத4ாநகரீம் ஸ்வவிஷயாயாஶ்ச பே4ாக்3யபு3த்3தே4ர் ஜநநீம் தே3ஹேந்த்3ரியத்வேந பே4ாக்3யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்தி2தாம்" என்று அருளிச்செய்தபடியே, ப4க3வத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பிக்கக்கடவதுகளாய், விஷயாந்தரங்களில் பே4ாக்3யதாபு3த்3தி4யை ஜநிப்பிக்குமவைகளான தே3ஹேந்த்3ரியங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்3ரிக்ததம:ப்ரசுரங்களான தே3ஹேந்த்3ரியங்களினுடைய ஸம்ப3ந்த4த்தால் வந்த ஶ்வபசத்வமாகிற துர்ஜாதியும், அத்தால்வந்த அப4க்ஷ்யப4க்ஷணுபேயபாநாஸேவ்ய-ஸேவாதி3களாகிற அக்ருத்யகரணங்களும், ப4க3வத்3ப4ாக3வதஸேவாதத்பாத3தீர்த்த2பாந-தந்நிவேதி3தபே4ாஜநாதி3களாகிற க்ருத்யாகரணங்களும்,வேத3ாத்4யயநாதி4காரமுமாகிற தே3ாஷங்களெல்லாம் நஷ்டங்களாய், "பஞ்சாஸ்த்ராங்க3ா:" இத்யாதி3 "பஞ்சமோபாயநிஷ்ட2ா:। தே வர்ணுநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணும் விஷ்ணேர்ப4க்தா:பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்கிறபடியே ஆசார்யாபி4மாநவிஷயீகாரமாகிற ஜந்மத்தால்வந்த வர்ணசதுஷ்டயாதீதமான விஷ்ணுப4க்தத்வ-மாகிற வர்ணத்தையும் தத3நுரூபபஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற ஆஶ்ரமத்தையும் உடையனுய், அத்தாலே, "ஸ விப்ரேந்த்3ரோ முநிஶ்ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டி3த: । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத2ா ஹ்யஹம்" என்கிறபடியே, சேதநர்களோடு ஈஶ்வரனேடு வாசியற எல்லாராலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பூஜநீயனுய், ஸகலகல்யாணகு3ணபூர்ணனுமாயிருக்கை-யாலே, 'விஷ்ணு'ஶப்3த3வாச்யனுன என்னுடைய ப4க்தத்வமாகிற ஜ்ஞாநஜந்மஸித்3த4மான வர்ணத்தையே நிரூபகமாகவுடையனுனவரை என்றபடி.

ஆக (மத்3ப4க்த)ஶப்3த3த்தால் "திக்குற்ற கீர்த்தி" என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே, ப4ாக3வதர்களிடத்தில் தே3ாஷமுண்டேயாகிலும் அதுவும் கு3ணம்போலே அநுப4ாவ்ய-மாய், அதுகளுக்கும் தோற்று அவர்கள்விஷயத்தில், "அடியார் தம் அடியார் எம்மடிகளே", "அடியார்

அடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியார் அடியார் தம்மடியார் அடியோங்களே" என்கிறபடியே சரமாவதி$_4$பர்யந்தமாகத் தாழவிழுந்து நன்று பண்ணும் நீசவ்ருத்திபர்யந்தமுமாய், ஆசார்யாபி$_4$மாநவிஷயீகாரத்தால் பிறக்கும் பிறப்பை உடையவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூப-நிரூபகமுமாய் இருந்துள்ள ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியையுடையவனைச் சொல்லுகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மஸித்$_3$த$_4$) இத்யாதி$_3$விஶேஷணத்$_3$வயத்தாலே.

(ஜந்மஸித்$_3$த$_4$நைச்யத்தையுடையராய்) என்றது,
I. "யஜ்ஞோபவீதசக்ரே த$_4$ாரயேத்" என்று துடங்கி "தஸ்மாத் அத்ர ந ஜாயதே ப்$_3$ராஹ்மணஸ்யஶரீரம் ஜாயதே" என்று யோகா$_3$ஶிகே$_2$ாபநிஷத்திலும், "ஸஹி வித்$_3$யாதஸ்தம் ஜநயதி, தச்ச்$_2$ரேஷ்ட$_2$ம் ஜந்ம" என்று ஆபஸ்தம்ப$_3$ஸ்ம்ருதியிலும், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்று தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலும், "அதுக்கும் தாயாய்த்தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மம்" என்றும், "வித்$_3$யை தாயாகப் பெற்றும்" என்றும் ஆசார்யஹ்ருத$_3$யத்திலும், "திருமந்த்ரத்திலேபிறந்து த்$_3$வயத்திலே வளர்ந்து த்$_3$வயைகநிஷ்ட$_2$ராவீர்" என்று ஜீயரைக்குறித்து அநந்தாழ்வான் பணித்த வார்த்தையிலும் இதுக்கெல்லாம் மூலமான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த$_2$ரான பராங்குஶர்க்கும் ஸ்ரீமது$_4$ரகவிகளுக்கும் உண்டான ப்ரஶ்நோத்தரரூபமாயிருந்துள்ள 'செற்றத்தின் வயிற்றிலே சிறுகுட்டி பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?'. 'கானலோடிய காட்டிலே சிறியது பிறந்தால் அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்கிற வாக்யங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே, ஆசார்யன் பிதாவாய், திருமந்த்ரத்தில் பத$_3$த்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிற காஷ்ட$_2$ாபந்நவ்ருத்திபர்யந்தா-காரத்ரயஜ்ஞாநமாகிற வித்$_3$யை தாயாகப்பிறக்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிவிஷயத்வரூப-ஆத்மாத்மீயஸத்தாப்ராப்திரூபமான பிறப்பாகிற ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஜந்மத்தோடே ஶ்வபசாதி$_3$தே$_3$ஹ-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபமான ஜந்மத்துக்கு அடைத்ததாய், ப$_4$ாக$_3$வதாப$_4$ாக$_3$வதஸாத$_4$ாரண்யேந பூர்வ-வர்ணங்களெல்லாவற்றுக்கும் பண்ணும் நீசவ்ருத்திக்கு உடலாய், ப$_4$ாக$_3$வதத்வமுடைய புத்ரத$_3$ாராதி$_3$விஷயங்களிலும், கோஸலகோ$_3$ாகுலசராசரங்கள் போன்ற திர்யக்ஸ்த$_2$ாவரங்களிலும் அவ்யாப்தமாய், யாவத்கர்மஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அநுவர்த்தித்துப் பின்பு நிவர்த்திக்கக்கடவதாயி-ருந்துள்ள தோல்புரையே போமதான நைச்யம்போலே, மாதாபிதாக்கள் செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாதபடி ஸஹஜஸித்$_3$த$_4$மாய்,
II. ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநமாத்ரத்துக்கு அஸாத$_4$ாரணமாய்,
III. 'திருமலையில் நாலுவீதியும் ஆராய்ந்தவிடத்திலும் என்னில் குறைந்தாரில்லை' என்று பெரியதிருமலைநம்பியும், "எம்பெருமான்பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்று பெருமாளும் அருளிச்செய்தபடியே ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதங்களான ஜங்க$_3$மஸ்த$_2$ாவரங்களில் எல்லாவற்றிலும் ஶேஷித்வப$_4$ாவனை முதிர்ந்து அனந்தாழ்வான் கட்டப்போனகத்திலிருந்த எறும்புகளைத் திருமலையேற எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து அபராத$_4$க்ஷாமணம் பண்ணிக் கொண்டாப்போலே, அவ்விஷயங்களில் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அநுவ்ருத்திக்கும் உடலாய்,
IV. "அடியார் அடியார்", "அக்குற்றம் அப்பிறப்பு" என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாப்தமாய்,
V. "நித்யாபி$_4$வாஞ்சி$_2$தபரஸ்பரநீசப$_4$ாவை:" என்கிறபடியே யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவியாய், ஸ்வரூப-நிஷ்ட$_2$மாகையாலே மர்மஸ்பர்ஶியாயிருந்துள்ள நைச்யத்தையுடையராய் என்றபடி.

ஶ்வபசத்வரூபஜாதிஸித்$_3$த$_4$நைச்யம் ப$_4$ாக$_3$வதபூர்வவர்ணநுவர்த்தநஹேதுவாய்க்கொண்டு தோ$_3$ஷரூபமாய், அது "த$_3$க்$_3$த$_4$து$_3$ர்ஜாதிகில்பி$_4$ஷ:" என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திமாஹாத்ம்யத்-தாலே நஷ்டமாய்விடுகையாலே அத்தையிங்கு 'நைச்ய'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகச்சொல்லவொண்ணா-திறே. அப்படியே தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபமான ஜந்மத்தை "அன்று நான்பிறந்திலேன்" என்று தத்வத$_3$ர்ஶிகள்பிறப்பாக ஒண்ணாமையாலே இவ்விடத்தில் அது 'ஜந்ம'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$முமாக மாட்டாதிறே.

'செற்றத்தின்' இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம்:-
செற்றது = ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயஜ்ஞாநமாகிற ப்ராணனுக்கு யோக்$_3$யதையில்லாத அசித்து. "ஸம்ஸாராக்$_3$நிவிதீ$_3$பநவ்யபக$_3$தப்ராணாத்மஸஞ்ஜீவநீம்" என்று ப$_4$க$_3$வஜ்ஜ்ஞாநத்தை ப்ராணனாக

அருளிச்செய்தாரிறே பா4ஷ்யகாரரும். இத்தால் ப்ரணவத்தில் மகாரத்தில் "தது3பகரணம் வைஷ்ணவமிதம்" என்கிறபடியே லக்ஷ்யார்த்த2மான அசித்3வர்க்க3ங்களைச்சொல்லிற்று. அதின் 'வயிற்றில்' என்றது அதினுடைய மத்4யஸ்த2மான என்றபடி. 'சிறுகுட்டி' என்றது, அணுவாய் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாலேபரனுலே ரக்ஷணீயமாய், சைதந்யைகவேஷமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவானது என்றபடி. இத்தால் மகாரத்தினுடைய தா4த்வர்த்த2மும் ரூட்4யர்த்த2மும் சொல்லிற்று. 'பிறந்தால்' என்றது, ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுக்கு நான் அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தன் என்கிற ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தாலே லப்3த4ஸத்தாகமாளுல் என்றபடி. இத்தால் அகாரோகாரங்களும் சொல்லிற்று. 'ஆனுல்'என்று அந்த ஜ்ஞாநதௌ3ர்லப்4யம் சொல்லுகிறது. 'எத்தைத்தின்று 'எங்கே கிடக்கும்' என்றது, இப்படி லப்3த4ஸத்தாகனை புருஷனுக்கு ஸ்வரூபத்தைச் சொன்ன ப்ரணவம் புருஷார்த்தோ2பாயங்களையும் சொல்லாமையாலே, எத்தை புருஷார்த்த2மாகக் கொண்டு எவ்வஸ்துவை உபாயமாக வேண்டிக்கொண்டிருக்கும் என்றபடி. 'கானலோடிய காட்டிலே சிறியது பிறந்தால்' என்றது, "ஸம்ஸாரமருகாந்தாரே து3ர்வ்யாதி4வ்யாக்4ர-பீ4ஷணே। விஷயக்ஷுத்3ரகு3ல்மாட்4யே த்ருஷாபாத3பஶாலிநி ॥ புத்ரதா3ரக்3ருஹக்ஷேத்ரம்ருக3-த்ருஷ்ணும்பு3புஷ்கலே" என்று அருளிச்செய்தபடியே புத்ரக்ஷேத்ராதி3களான ப்ரயோஜநாந்த-ரங்களாகிற கானல் செறிந்த ஸம்ஸாரமாகிற மருகாந்தாரத்திலே இந்த3ளத்திலே தாமரை பூத்தாப்போலே ஓர் ஆத்மவஸ்து பிறக்குமாகில் என்றபடி. புத்ரதா3ராதி3களை கானலாகச் சொல்லுகிறது முந்துற அநுப4வ்யம்போலே தோன்றி, விஶேஷத3ர்ஶநத3ஶையில் அபாயமாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே. இங்கு 'கானலோடிய' என்றது, அநுப4வ்யமான புருஷார்த்த2ம் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இல்லை என்கைக்காகவுமாம். 'அத்தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்றது ஶேஷத்வநிரூபகதயா ஆத்மஸத்தாகாரணபூ4தனுய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள அந்த அகாரார்த்-த2த்தையே போ4க்3யமாகக் கொண்டு அத்தையே தனக்கு ரக்ஷகமாக அண்டைகொண்டு கிடக்கும் என்றபடி. இத்தால் ப்ரணவவிவரணமான மந்த்ரஶேஷார்த்த2ம் சொல்லிற்று. ஆகவித்தால், "ஏஷா ஹ்யஷ்டவிதா4ப4க்திர்யஸ்மிந் ம்லேச்சே2பி வர்த்ததே । தஸ்மை தே3யம் ததோ க்3ராஹ்யம்" என்று ப4க3வத்3ப4க்தர்களான விலக்ஷணரோடே ஸமாக3மம் உண்டாகில், அவர்கள் ஸந்நிதி4யில் தனக்குத் தெரிந்த அர்த்த2ங்களை டம்ப4ாதி3களின்றிக்கே விண்ணப்பம்செய்து தனக்குத் தெரியாத அர்த்த2ங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக்கடவன் என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வர்த்த2ம் அறிந்த மதுரகவிகள், ஆழ்வாருடைய ப4க்த்யதிஶயத்தைக் கண்டு, இவர் ஸகல-ஸம்ஶயங்களையும் தீர்க்கக்கடவ மஹாநுப4ாவராயிருந்தார்; போ3தா4யந்த: பரஸ்பரம் பண்ணு-கைக்கு இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே அதி4காரிகள் இல்லாமையாலே வாய்திறவாமல் இருக்கிறுர்; நமக்கு உண்டான ஜிஜ்ஞாஸையை ப்ரஶ்நமுக2த்தால் அறிவிக்கவே ப்ரத்யுத்தரம் அருளிச்செய்வர் என்று நிஶ்சயித்து, தனக்குத் தெரிந்த ப்ரணவார்த்த2த்தையுட்கொண்டு தெரியாத மந்த்ரஶேஷார்த்த2த்தை ஸாமாந்யேந கேட்டருள, அம்மந்த்ரஶேஷார்த்த2த்தையே உட்கொண்டு ப்ரத்யுத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. ஆகவிப்படி ப்ரஷ்டாவான மதுரகவிகளும், வக்தாவான ஆழ்வாரும் 'பிணம்கிடக்க மணம் புணரலாமோ' என்று உய்யக்கொண்டார் ஸ்வதே3ஹத்தைச் செற்றபிணமாக அருளிச்செய்தபடியே, தே3ஹத்தை 'செற்றது' என்று அநாத3ரித்துச் சொல்லி, அந்த தே3ஹஸம்ப3ந்த4ம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜந்மமாகமாட்டாது என்று அறிவித்துக்கொண்டு ப4க3வத3நர்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையே ஜந்மமாக அருளிச்-செய்கையாலே அவர்களை அடியொற்றிஞர் எல்லார்க்கும் அதுவே ஸித்3த4மாகவேணுமிறே. இப்படி ஜ்ஞாநஜந்மமும், பா4க3வதஶேஷத்வஸ்வரூபநைச்யமும் இவ்விடத்தில் உபபாத3நீய-மாகத் திருவுள்ளமாகில், இவைகளைச் சொல்லும் ப்ரமாணங்கள் பல உண்டாயிருக்க, அதுகளை விட்டு "ஶ்வபசம் வாபி" என்று அத்யந்தநைச்யஹேதுபூ4தமான ஶ்வபசத்வத்தைச்சொல்லுகிற "மத்3ப4க்தம்" இத்யாதி3ஶ்லோகத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்வானென் என்னில்? ;

இங்கு ப்ரக்ருதரான நம்பாடுவான் அவ்வம்ஶத்திலே அவதீர்ணராய், பின் ப4க3வத்3ப4க்தி-மாஹாத்ம்யத்தாலே ஸகலதோ3ஷங்களும் போகப்பெற்று ப4க3வத்3ப4க்தியையே நிரூபகமாக உடையராயிருக்கையாலே அவருடைய வம்ஶத்தை, பா4க3வதஸம்ப3ந்த4ம் உஜ்ஜீவநஹேது-வாகைக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமில்லை என்னுமத்தை உபபாதி3க்கைக்காக அறிவிக்க

வேண்டுகையாலே, நெருப்பு என்றால் வாய் சுடும் என்று அஞ்சுமாப்போலே, கு$_3$ணாநு-ஸந்த$_4$ாநார்த்த$_2$மாகவும் அவருடைய ஜந்மாநுஸந்த$_4$ாநத்தில் கூசி லாக$_4$வாத்$_3$ப$_4$க்த்யாதி$_4$க்யோ-பபாத$_3$கப்ரமாணமுக$_2$த்தாலேயே அத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனை அன்றிக்கே, ஶ்வபசத்வத்தை-யும் கூட ஆதி$_4$க்யோபபாத$_3$கமாகக் கொண்டு அருளிச்செய்தாரன்றிறே. அப்படியாகில் ப்ரக்ருதத்தில் ஜந்மநிகர்ஷத்தைச் சொல்லவேண்டியிருக்க அத்தையே உத்கர்ஷமாக உபபாதி$_3$க்-கையும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தனுக்கு அஜ்ஜந்மநிகர்ஷம் ப$_4$க்தனான பின்பும் கூட அநுவர்த்திக்குமாகில், அப்போது அதுதானே நிரூபகமாம்படி இருக்கையாலே (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே நிரூபகமாம்படி) என்று அவத$_4$ரித்து அருளிச்செய்கையும் சேராதிறே. (ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியே நிரூபகமாம்படி இருப்பார்) என்றது, "தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணாம் விஷ்ணோர்ப$_4$க்தா:" என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியை வர்ணமாகச்சொல்லுகையாலே, அத்தையே நிரூபகமாகவுடையராயிருப்பார் என்றபடி. (ஒரு ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதர்) என்றது, "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே யோகி$_3$நஸ்ஸர்வயோநிஷு" என்கிறபடியே தத்தத்$_3$வர்ணங்களில் அவதீர்ணராய், பின்பு ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே பரமஸாம்யாபந்நர்களான ப$_4$ாக$_3$வதர்களில் அந்யதமரான ப$_4$ாக$_3$வதர் என்றபடி. (உத்தாநை-காத$_3$ஶியினன்று)என்றது, "மாத$_4$வஶ்சதுரோ மாஸாந் ஸர்வபூ$_4$தஹிதாய வை । ஸ்வாபம் யாஸ்யதி ஶேஷாங்கே லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஜக$_3$த்பதி:" என்கிறபடியே ஆஷாட$_4$ஶுக்லைகாத$_3$ஶி துடங்கி நாலுமாஸம் திருக்கண்வளர்த்தி செய்தருளின எம்பெருமான் திருப்பள்ளியுணரும் காலமான கார்த்திகஶுக்ல-ஏகாத$_3$ஶியினன்று என்றபடி. (ராத்ரி) என்றது, த்$_3$வாத$_3$ஶிதிதி$_2$யோடே கூடின ராத்ரியில் என்றபடி. இதுக்கு (போகாநிற்க) என்கிறத்தோடே அந்வயம். இத்தால், "கௌமுத$_3$ஸ்ய து மாஸஸ்ய த்$_3$வாத$_3$ஶ்யாம் ஶுக்லபக்ஷயகே । ஸுப்தே ஜநே க$_3$தே யாமே வீணாம் க்$_3$ருஹ்யோபசக்ரமே" என்கிற வசநத்தோடும், "சிற்றம் சிறுகாலே" என்கிறத்தோடும் விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே) என்றது, "மம ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமே ப$_4$த்ரே சண்ட$_3$ாள: க்ருதநிஶ்சய:। தூ$_3$ராஜ்ஜாக$_3$ரணே க$_3$ாதே மம ப$_4$க்த்யா வ்யவஸ்தி$_2$த:" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸித்$_3$த$_4$ாஶ்ரமம் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான வாமநாஶ்ரம-மான திருக்குறுங்குடியிலே என்றபடி. (நம்பியை) என்றது ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பியை என்றபடி. (பாடிப்பறைகொள்வதாக) என்றது, இந்த ஐதிஹ்யம் கேட்ட பூ$_4$மிப்பிராட்டியார் வைகுந்த வான்போகந்தன்னை இகழ்ந்து விஶ்வாமித்ரவிஷ்ணுசித்த- துளஸீப்$_4$ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் என்று ஆசார்யஹ்ருத$_3$யத்தில் சொல்லுகிறபடியே இந்நம்பாடுவாருடைய கோ$_3$ஷ்டி$_2$யிலே அந்தர்பூ$_4$தரான பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளாய், "நீளாதுங்க$_3$ஸ்தநகி$_3$ரிதட-ஸுப்தமுத்$_3$போ$_3$த்$_4$ய" என்கிறபடியே திருப்பாவை பாடி எம்பெருமானை எழுப்பி கைங்கர்ய-மாகிற பறையைக் கொள்ளுகையாலே அவளுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கும் அடியான மேலையா-ரான இவருடைய பாடலும் பறைகொள்ளுகைக்காக வேணும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே. (விரைந்து வந்து) என்றது. "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி$_2$ம்" என்கிற அலப்$_4$யலாப$_4$ம் தோற்ற விரைந்துவந்து என்றபடி. (அவர் அதுக்கு இசையாதொழிய) என்றது, அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கிற அவர் தான் பாடினதை ப$_2$லஸாத$_4$நமாக்கி அத்தை இவர்க்குக் கொடுக்கைக்கு ஸ்வரூபநாஶப$_4$யத்தாலே இசையாதொழிய என்றபடி. (நான் அது செய்வதில்லை) என்றது ப்ரயோஜநாந்தரப்ரஸங்க$_3$த்தில் முடியும்{= இறக்கும்}படியான ப்ரக்ருதியையுடைய நான் அது செய்வதில்லை என்றபடி. (ஒரு நிலைநின்றபடியாலே) என்றது, "கி$_3$ரயோ வர்ஷத$_4$ாராபி$_4$: ஹந்யமாநா ந விவ்யது$_2$: । அபி$_4$பூ$_4$யமாநா வ்யஸநைர்யத$_2$ாதே$_4$ாக்ஷஜசேதஸ:" என்கிறபடியே, "யஸ்த்வயா ப$_4$ாஷிதம் பூர்வம் மயா ஸத்யம் ச யத் க்ருதம் । ப$_4$க்ஷயஸ்வ யதே$_3$ச்ச$_2$ம் மாம் த$_3$த்$_3$யாம் கீ$_3$தப$_2$லம் ந து" என்றும், "ந யாமஸ்ய ப$_2$லம் த$_3$த்$_3$யாம் ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்தவேப்ஸிதம் । பிப$_3$ஸ்வ ஶோணிதம் மஹ்யம் யத்த்வயா பூர்வப$_4$ாஷிதம்" என்றும் ப்ராணபர்யந்தமான ஆபத்திலும் அநந்யப்ரயோஜநத்வமாகிற தன்னிலை குலையாதே ஒரு நிலையாக நிற்கையாலே என்றபடி.

"த்வம் வை கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவேந" என்கிறவிதுக்கு பூர்வார்த்த$_4$ம், "தஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய தே$_3$ாஷேண ப்ராப்தோஹம் ராக்ஷஸீம் தநும்" என்று. "ஏவமுக்த்வா து சண்ட$_3$ாளம்" என்கிறவிதுக்கு முன் ஶேஷம், "ஏகம் கீ$_3$தஸ்ய மே தே$_3$ஹி யத்த்வயா விஷ்ணுஸம்ஸதி$_3$ । நிக்$_3$ரஹாத்தாரயாஸ்மாத்$_3$வை தேந கீ$_3$தப$_2$லேந மாம்" என்று. (அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்)என்றது, "அபி வத்$_4$யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதி-

ப்ரயச்ச$_2$ந்தி” என்றும் “அரி:ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா” என்றும் சொல்லுகிற ரஹஸ்யார்த்த$_2$மறிந்திருக்கிற அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர் என்றபடி. “யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம்” என்கிற-தற்கு உத்தரார்த்த$_4$ம், “ப$_2$லேந தஸ்ய ப$_4$த்$_3$ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி$_3$ஷாத்” என்று. (பின்பு) என்றது, பலவகையாலும் எம்பெருமானைப்பாடியுகப்பிக்க அவன் உகந்தவளவிலே தத$_3$நுப$_4$வஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுக்கு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணுமளவில் அதின் காஷ்டை$_2$யாக, “ஸ்வஸ்தி ப்ராஜாப்$_4$ய: பரிபாலயந்தாம் ந்யாய்யேந மார்க்கே$_3$ண மஹீம் மஹீஶா:। கோ$_3$ப்$_3$ராஹ்மணேப்$_4$ய: ஶுப$_4$மஸ்து நித்யம் லோகாஸ்ஸமஸ்தாஸ்ஸுகி$_2$நோ ப$_4$வந்து” என்றுப்-போலே அவனுடைய விபூ$_4$திக்கு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணுகிறளவிலே என்றபடி. (கைஶிக-மாகிற பண்ணின் ப$_2$லத்தில்) என்றது, கைஶிகம் என்று பேரையுடைய பண்ணிலே ஏறிட்டுப் பாடின பாட்டினுடைய ப்$_3$ராஹ்மணமங்க$_3$ளாபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$யாகிற ப$_2$லத்தை என்றபடி. (கொடுத்து) என்றது “ப$_2$லேந தஸ்ய ப$_4$த்ரம் தே” என்று அபே$_4$தா$_3$ர்த்தே$_2$த்ருதீயையாய் அந்த பாட்டின் ப$_2$லமான மங்க$_3$ளமானது உனக்கு உண்டாகட்டும் என்று சொல்லிக்கொடுத்து என்றபடி. ஆக இப்படி தான் கு$_3$ணாநுப$_4$வஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவஶாத்தாகப் பண்ணின மங்க$_3$ளாஶாஸநத்தைக் கொண்டு இவனுடைய மநோரத$_2$த்தைத் தலைக்கட்டுகையாலே, “அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்க்கு அநந்யப்ரயோஜநத்வவிரோத$_4$மில்லை” என்று கண்டுகொள்வது. (கர்மதோ$_3$ஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தை) என்றது, “தஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய தோ$_3$ஷேண ப்ராப்தோஹம் ராக்ஷஸீம் தநும்” என்றத்தைப்பற்ற. (ராக்ஷஸவேஷத்தைக் கழித்து) என்று அநிஷ்டநிவர்த்தநம் சொல்லு-கிறது. (முன்புபோலே ப்$_3$ராஹ்மணனாய்) என்று நஷ்டேஷ்டலாப$_4$ம் சொல்லுகிறது. (அதுக்கு மேலே ப$_4$ாக$_3$வதனுமாய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி) என்று அபூர்வேஷ்டலாப$_4$ங்களைச்சொல்லுகிறது. (அதுக்குமேலே) என்றது, “ராக்ஷஸீம் தநும்”, “த்வம் வை கீ$_3$தப்ரப$_4$ாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி” என்று அந்த ரக்ஷஸ்ஸு ஶரணாக$_3$திக்கு ப$_2$லமாகக்கோலின ரக்ஷஸ்ஸ்வரூபாநிஷ்டநிவ்ருத்தி-உபலக்ஷிதப்$_3$ராஹ்மணத்வப்ராப்திக்குமேல் என்றபடி. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே) என்றது, உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்னுமளவாகச்சொல்லு-கிற கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலே என்றபடி. “ஏவம் தத்ர வரம் க்$_3$ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்$_3$ரஹ்ம-ஸம்ஸ்தி$_2$த:। ஜாதஸ்து விபுலே வம்ஶே யதா$_2$ ஶரதி$_3$ சந்த்$_3$ரமா:” என்று இப்படி நம்பாடுவான் பக்கலிலே வரம்பெற்றபோதே ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸனும் அந்த ஶரீரத்தைவிட்டுப் பெரியவம்ஶத்திலே ஶரத்காலத்தில் சந்த்$_3$ரனைப்போலே விமலஜ்ஞாநனாய்க்கொண்டு பிறந்து, ப்$_3$ரஹ்மபூ$_4$தனான நம்மை ஆஶ்ரயித்து நமக்குக் குற்றேவல் செய்திருந்தான் என்று கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்தினுடைய அந்தத்தில் சொல்லிற்றிறே. ரக்ஷஸ்ஸு அர்த்தி$_2$யாதிருக்க அத்தை ப$_4$ாக$_3$வதனாய் உஜ்ஜீவிக்கும் படி பண்ணினது நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே என்று கண்டுகொள்வது.

(அவற்றால் அபக்ருஷ்டரான) என்றது, ப$_4$க$_3$வதாஶ்ரயணத்துக்கு முன்பு அவற்றால் அபக்ருஷ்டரான என்றபடி. பின்பு அவர்களுக்கு ஒருபடியாலும் அபகர்ஷமில்லையிறே. (வித்$_3$யா-தி$_4$கனுமாய்) என்றது, த$_4$ர்மஸந்தே$_3$ஹம் கேட்ட ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து வித்$_3$யாதி$_4$கனுமாய் என்றபடி. ‘உம்’மையாலே ஶமத$_3$மாத்$_3$யாத்மகு$_3$ணாத்$_3$யாதி$_4$க்யம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. (ஸ்வவர்ணாநுரூபவ்ருத்தமன்றிக்கே) என்றது, ப்$_3$ராஹ்மணத்வாபேக்ஷயா நிக்ருஷ்டமா-யிருந்துள்ள வர்ணத்தை உடையனாயிருந்தானேயாகிலும், “த$_3$ஶஸூநிஸமஶ்சக்ரீ த$_3$ஶசக்ரிஸமோ த்$_4$வஜீ । த$_3$ஶத்$_4$வஜிஸமா வேஶ்யா த$_3$ஶவேஶ்யாஸமோ ந்ருப:” என்று ஸூநியாவான் மாம்ஸவிக்ரயியான ஆட்டுவாணியன்; அவனில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடையவன் ஜந்துஹிம்ஸாகாரணங்களான ம்ருத்பேஷணாSSமதா$_3$ஹநங்களைத் தொழிலாகவுடைய குலாலன்; அவனில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடையவன் பசும்பாளையை சே$_2$தி$_3$க்கையையும், ஸுராவிக்ரயணத்தையும் தொழிலாகவுடைய சாணான்; அவனிலும் பத்துமடங்கான பாபத்தை-யுடையவள் க$_3$ர்ப்ப$_4$த்தை ஹத்திபண்ணிக் கரைக்கையையும், ஸ்வதே$_3$ஹவிக்ரயத்தையும் தொழிலாகவுடைய வேஶ்யை; அவளில் பத்துமடங்கான பாபத்தையுடைவன் தான்பண்ணும் ஶாஸநத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளால் ஸ்வப்ரக்ருதிகள் மூலையடியே நடக்குமதெல்லாம் தன்னதாக விளையும்படியிருக்கிற ராஜ்யபரிபாலநத்தைத் தொழிலாகவுடையனான க்ஷத்ரியன் என்று சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தபாபஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள அந்த வர்ணாநுரூப-வ்ருத்தமின்றிக்கே என்றபடி. {சக்ரம் என்பது ஸேனையின் ஒரு பகுதி. அதை நடத்திச்செல்பவன்

சக்ரீ எனப்படுவான். பல சக்ரங்களைத் தன்னுளடக்கிய ஸேனைப்பகுதியை நடத்திச்செல்பவன் த்$_4$வஜீ எனப்படுவான். எனவே சக்ரியைக்காட்டிலும் த்வஜிக்குப் பத்துமடங்கு பாபம் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி இவ்வாறு பொருள் கொள்ளவில்லை. இவர் காட்டிய அர்த்த$_2$த்துக்கு மூலம் மநுஸ்ம்ருதியில் உள்ளது. "பஞ்சஸூநா க்$_3$ருஹஸ்த$_2$ஸ்ய சுல்லீபேஷண்யுபஸ்கர: । க$_2$ண்ட$_3$நீ சோத$_3$கும்ப$_4$ஶ்ச ப$_3$த்$_4$யதே யாஸ்து வாஹயந்" (மநு.3-68). உத$_3$கும்ப$_4$த்தை உபயோகிப்பவனுக்கே பாபம் ஸம்ப$_4$விக்குமானால் அதைச்செய்பவனுக்கு பாபம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம்}.

(ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணாதனாய்) என்றது, "நித்யநைமித்திகாஜஸ்ரயாஜ்ஞாய்யா: பரமா: க்ரியா: । ஸர்வாஸ்ஸாத்வதமாஸ்த$_2$ாய விதி$_4$ம் சக்ரே ஸமாஹித:" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸாத்வததந்த்ரோக்தப்ரகாரத்திலே வழுவாதபடி நித்யநைமித்திகாதி$_3$களில் நிஷ்டை$_2$யை-உடையனாய் என்றபடி. ஸாத்வததந்த்ரம், பாஞ்சராத்ரத்தில் ஸம்ஹிதாவிஶேஷம். (ப$_4$க$_3$வ-த$_3$ாராத$_4$நதத்பரனாய்க்கொண்டு) என்றது, "ஸாத்வதம் விதி$_4$மாஸ்த$_2$ாய நாராயணமுகே$_2$ாத்$_3$-க$_3$தம் । பூஜயாமாஸ தே$_3$வேஶம் ஶங்க$_2$சக்ரக$_3$த$_3$ாத$_4$ரம்" என்கிறபடியே அக்$_3$நீந்த்$_3$ராத்$_3$யந்தர்-யாமியாய் நிற்கும் எம்பெருமானை ஆராதி$_4$க்கையன்றிக்கே, "ஸாக்ஷாத$_3$ப்யவிரோத$_4$ம் ஜைமிநி:" என்கிறபடியே நித்யநைமித்திகங்களில் வரும் அக்$_3$நீந்த்$_3$ராதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களையும் ஸாக்ஷாத்$_3$-ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசகங்களாகக்கொண்டு அஸாத$_4$ாரணதி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டனான எம்பெருமானுடைய ஆராத$_4$நத்திலேயே நிரதனாய்க்கொண்டு என்றபடி. (வ்ருத்தாதி$_4$கனுமாய்) என்றது, எம்பெருமானை அக்$_3$நீந்த்$_3$ராத்$_3$யந்தர்யாமியாக யஜ்ஞத்தாலே ஆராதி$_4$க்கத் தொடங்கி அந்த தே$_3$வதைகளோடே பிணங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து வ்ருத்தத்தாலே அதி$_4$கனுமாய் என்றபடி. (வ்ருத்தாதி$_4$கனுமாய்) என்கிற 'உம்'மையால் காஷ்ட$_2$ாபந்நப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தியில்லாமையாலே தை$_3$ஹிகஜந்மமாத்ரத்தால் உத்க்ருஷ்டரான ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து இவனுக்குண்டான ஜ்ஞாநஜந்மாதி$_4$க்யம் ஸமுச்சயிக்கப்படுகிறது. இது மேலே வ்யக்தம்.

(ஏஷச்சே$_2$த்ஸ்யதி ஸம்ஶயம்) என்கிறதுக்குமேல், 'இதி நிஶ்சித்ய' என்று கூட்டிக்கொள்ளவும். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்று அறுதியிட்டு) என்று. (இவனைச்சென்றுகிட்டி) என்றது,"ஸஹஸா ஆயாந்தம்" என்று பத$_3$ச்சே$_2$த$_3$ம் பண்ணுமளவில், "தம் தே$_3$ஶம் ப்ராப்தவாந் வஸு:" என்று இவர்களிருக்கும் தே$_3$ஶத்தேற வந்தவனுக்குப் போகைக்கு யோக்$_3$யதை உண்டு, இத்தனையொழிய மறுபடி வருகைக்கு யோக்$_3$யதையில்லாமையாலே ப$_3$ாதி$_4$தமாய் விடுகை-யாலே, "ஸஹஸாயாந்தம்" என்றே பத$_3$ச்சே$_2$த$_3$மாக வேண்டுகையாலே, அப்படி ஶீக்$_4$ரமாக ஸ்வாபேக்ஷிதஸ்த$_2$லத்தேறச் செல்லுமவனைச் சென்று கிட்டாதபோது, இவர்கள் பண்ணும் ப்ரஶ்நம் ஸம்ப$_4$வியாது என்று கருத்தாலே. (செய்யவடுப்பதென் என்று கேட்க) என்றது, எந்த புரோட$_3$ாஶம் கொண்டு யாக$_3$ம் செய்யவடுப்பது என்று ஸாமாந்யமாகக்கேட்க என்றபடி. (ஆக சென்று கிட்டிக்கேட்க) என்கிறதுகளாலே ரிஷிகளுடைய ஜிஜ்ஞாஸூத்வாநுகு$_3$ணமான பரிப்ரஶ்நஸேவைகள் சொல்லப்பட்டது. (அவன்) என்றது, ஸத$_3$ா தே$_3$வலோகஸஞ்சாரி-யாகையாலே தே$_3$வபக்ஷபாதியான அவன் என்றபடி. (உந்தாமுடைய மதங்களைச்சொல்லுங்கள்) என்றது, இவர்கள் ஸாமாந்யமாகக்கேட்கையாலே இதினுடைய விஶேஷம் தெரியாத நாம் ஶாஸ்த்ரங்களாலே ஒருபடி அறுதியிட்டுச்சொல்லில் அத்தால் தேவர்களுடைய பக்ஷத்துக்கு ஹாநிவரில் செய்வதென் என்று பார்த்து, தே$_3$வர்களுடைய பக்ஷம் இது என்று அறிந்து கொண்டு அத்தை ஸ்த$_2$ாபிக்கக்கடவோம் என்று நிஶ்சயித்துக்கொண்டு, (உந்தாமுடைய மதங்களைச்சொல்லுங்கள்) என்று ப்ரேரிக்க என்றபடி. (த$_4$ாந்யை:) என்றது, அஜஸம்ஜ்ஞக-த$_4$ாந்யங்களாலே என்றபடி. "அஜஸம்ஜ்ஞாநி பீ$_3$ஜாநி ப$_4$ாக$_3$ஸ்தம் ஹர்த்துமர்ஹத$_2$ । நைஷ து$_4$ர்மஸ்தி$_2$தா தே$_3$வா யத்ர வத்$_4$யேத வை பஶு:" என்றும், "அஹம் ந பாரயே ஹிம்ஸாம் தீ$_3$க்ஷயாம்யைகாந்திகோ ஹரிம் । பீ$_3$ஜைர்யஜ்ஞேஷு யஷ்டவ்யம் இதி வை வைதி$_3$கஶ்ருதி:" என்றும் சொல்லிற்றிறே. (பஶுபி$_4$:) என்றது, அஜஸம்ஜ்ஞகபஶுக்களாலே என்றபடி. (வத$_3$ஸ்வ) என்கிறதுக்கு, கர்த்தவ்யம் என்று கர்மவாசகபத$_3$ம் அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்ளவும். (ரிஷிகள் சொல்ல) என்றது, தே$_3$வதைகளை அபேக்ஷித்து ரிஷிகள் து$_3$ர்ப$_3$லர்களாகையாலே, தங்களுடைய ஆஸேத$_4$கத்வம் தோற்ற அவர்களே வாதி$_3$களாய்நின்றுசொல்ல என்றபடி. {ஆஸேத$_4$கத்வம் =

கட்டுப்பட்டிருக்கை}. (ச$_2$ாகே$_3$நாஜேந) என்கிறவிடத்தில் (ச$_2$ாக$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் (அஜ)ஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய த$_4$ாந்யார்த்த$_2$கத்வவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$மாக. (ச$_2$ாகே$_3$நாஜேந யஷ்டவ்யம்) என்றது, ச$_2$ாக$_3$ரூபமான யாதொரு 'அஜ'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமுண்டு, அத்தாலே யஜிக்கவேணும் என்றபடி. (ச$_2$ாக$_3$ம்) = ஆடு. இத்தால் த$_4$ாந்யரூபமான யாதொரு அஜஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$முண்டு அத்தாலே யஜிக்கலாகாது என்று ரிஷிகளுடைய பக்ஷத்தை அர்த்த$_2$ாத் நிஷேதி$_4$த்தான் என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம். "விமாநஸ்த$_2$ம் தே$_3$வபக்ஷார்த்த$_2$வாதி$_3$நம்" என்று தே$_3$வபக்ஷத்தை அவலம்பி$_3$த்துச் சொல்லுமவனை "விமாநஸ்த$_2$ம்" என்று விஶேஷிக்கையாலே அவன் ந்யாய்யமான ரிஷிகள்பக்ஷத்தை அநாத$_3$ரித்து தே$_3$வபக்ஷத்தை அவலம்பி$_3$த்தது, நாம் ரிஷிகள் போலே பூ$_4$ஸ்தனன்றிக்கே, விமாநஸ்த$_2$னாய் தே$_3$வதைகளோடு ஒரு கோவையாய் இருக்குமவர்களன்றோ என்கிற அபி$_4$மாநத்தாலே என்கை ஸூசிதம். "ஸுரபக்ஷோ க்$_3$ருஹீத:" என்கிறவிடத்தில் தே$_3$வாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களை அநாத$_3$ரித்தது, அம்ருதமத$_2$நகாலத்தில் ஸமுத்$_3$ரத்தில் நின்றும் உண்டான ஸுரையை பரிக்$_3$ரஹித்து பாநம்பண்ணினபடியாலே. அவர்களுக்கு நாமமாய் வந்த 'ஸுர'ஶப்$_3$த$_3$த்தையிட்டு நிர்தே$_3$ஶித்தது, ப$_4$க$_3$வதா$_3$ராத$_4$நம் பண்ணுமவர்களுக்கும்கூட பஶுவாலே யஜிக்கவேணும் என்கிற தே$_3$வபக்ஷம் மத்$_3$யலோலுபர்களான தே$_3$வதைகளுடைய மாம்ஸலோப$_4$ப்ரயுக்தம் என்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக. (தே$_3$வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ) என்றது, த்$_3$யுஸ்த$_2$த்வாபி$_4$மாநத்தாலே தே$_3$வபக்ஷபாதியாய் வார்த்தைசொன்ன நீ என்றபடி. (த்$_3$யௌவில்நின்றும் அத$_4$:பாதியாய்) என்றது, அப்படி அபி$_4$மாநஹேதுவான அந்த த்$_3$யௌவில்நின்றும் ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு சண்ட$_3$ாளத்வம்போலே அதுக்கு ப்ரதிகோடியான அத$_4$:ப்ரதே$_3$ஶத்திலே விழக்கடவாய் என்றபடி. (இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக$_3$மநமும் மாறி) என்றது, ஒருக்காலும் நிவ்ருத்தியின்றிக்கேயிருக்கிற ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$வமாநத்தை இப்போது பண்ணுகையாலே, மேல் ஒருக்காலும் மீட்சியின்றிக்கே இப்போது துடங்கி உன்னுடைய ஆகாஶக$_3$மநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவாய் என்றபடி. இங்கு 'பாதாள'ஶப்$_3$த$_3$ம் அதோ$_4$க$_3$தியான நரகத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (என்று சொல்லி ஶபிக்க) என்றது, இன்று {இன்னர்} சொன்னது வேத$_3$ஸூத்ராநுகு$_3$ணம், இன்னர் சொன்னது தத்$_3$விருத்$_3$த$_4$ம் என்று ஸகலஜநங்களுக்கும் வெட்டவெளிச்சமாம்படியாகப் பொதுவாகச் சொல்லி ஶபிக்க என்றபடி. (தஸ்மிந் முஹூர்த்தே) என்றது, தஸ்மிந் க்ஷணே என்றபடி. "ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாளதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே. (அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனானவன்) என்றது அந்த வித்$_3$யாதி$_4$க்யமடியாக வந்த வ்ருத்தாதி$_4$க்யத்தையும், ஜந்மாதி$_4$க்யத்தையும் உடையனாகையாலேஅந்த ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து ஜந்ம-வ்ருத்த-ஜ்ஞாநங்கள் மூன்றாலும் உத்க்ருஷ்டனானவன் என்றபடி. (அவர்கள்திறத்தில் அபசாரத்தாலே) என்றது, "மஹாபசாரோ தே$_3$வஸ்ய ப$_4$க்தாநாம் பு$_4$வி ஶார்ங்கி$_3$ண: । த$_4$ர்மரக்ஷாநியுக்தாநாம் ஸமயஸ்ய வ்யதிக்ரம:" என்று ப$_4$ாரத்$_3$வாஜஸ்ம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே ப$_4$ாக$_3$வதருடைய ஸமயம் வேத$_3$ஶாஸ்த்ரவிருத்$_3$த$_4$மாயிருந்ததேயாகிலும் அத்தை அதிக்ரமிக்கை மஹாபசாரமாயிருக்க வேத$_3$ஸூத்ரங்களுக்கு அநுரூபமான ரிஷிகளுடைய ஸமயத்தை அதிக்ரமித்துச் சொன்னமையாகிற ஸமயவ்யதிக்ரமரூபமஹாபசாரத்தாலே என்றபடி. இது இப்படி அதிக்ரமிக்கைக்கு ஹேதுவான அநாத$_3$ரணத்துக்கு மூலமான ரிஷிகளுடைய ஜந்மநிரூபணாதி$_3$களுக்கும் உபலக்ஷணம். (அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்த-ஜ்ஞாநங்களால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் என்றபடி. "ஸர்வேஷாமேவ வர்ணாநாம் ப்$_3$ராஹ்மண: ப்ரத$_2$மோ கு$_3$ரு:" என்கிற படியே ப்ரத$_2$மவர்ணிகளான ரிஷிகள் க்ஷத்ரியனான வஸுவை அபேக்ஷித்து ஜந்மத: ஶ்ரேயஸ்விகளாகியிருக்க, அவனுக்கு ரிஷிகளை அபேக்ஷித்து ஜந்மத: ஶ்ரைஷ்ட்$_2$யம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தபடி என்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மாதி$_4$க்யம்) இத்யாதி$_3$யாலே. (ஜந்மாதி$_4$க்யம்) என்றது, தை$_3$ஹிகஜந்மாதி$_4$க்யம் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_4$க்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே) என்றது, ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களுடையவும் தத$_3$தீ$_4$நமான விலக்ஷணஜந்மத்தினுடையவும் ஆதி$_4$க்யம் இவனுக்கு உண்டாகையாலே என்றபடி. (அவர்களில்) என்றது, "த்ரிபீ$_4$ருணவா ஜாயதே ப்$_3$ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்$_4$யோ யஜ்ஞேந தே$_3$வேப்$_4$ய : ப்ரஜயா பித்ருப்$_4$ய:" என்கிறபடியே தே$_3$வதாந்தரங்களுக்கும் ருணிகளாய்; அந்த மோக்ஷப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க-ருணாபகரணப்ரவ்ருத்தராய், ப்$_3$ரஹ்மவிஶேஷணதயா தே$_3$வதாந்தரங்களை யாக$_3$ாதி$_3$களால் ஆராதி$_4$க்கத்துடங்கி, மாம்ஸத்தையொழிய த்ருப்தி பிறவாதபடி ரஜஸ்தமாபி$_4$பூ$_4$தராயிருந்துள்ள அந்த தே$_3$வதாந்தரங்களோடே பி{?இ}ணங்கிக்

கொண்டிருக்-கையாலே அவர்களுக்கு, "ஸ தே$_3$வ-பூ$_4$தாத்மந்ருணும் பித்ரூணும் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் । ஸர்வாத்மநா ய: ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககு$_3$ரும் ப்ரபந்ந:" என்று தே$_3$வதாந்தர-ருணித்வவிநாஶகமாகவும், "நத்$_3$யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத$_2$ார்ணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்தத$_2$ா" என்று தை$_3$ஹிக-ஜந்மாயத்தஜாத்யாதி$_3$நிவர்த்தநபூர்வகஸர்வோத்க்ருஷ்டஜாத்யாத்$_3$யுத்பாத$_3$கமாகவும் சொல்லப்-பட்ட ஸர்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபத்தியில்லை என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, தே$_3$ஹ-ஸம்ப$_3$ந்தெ$_4$ளபாதி$_4$கப்$_3$ராஹ்மணத்வஜாதிக்கு ஒழிவின்றிக்கே இருக்கிற அந்த ருஷிகளைக் காட்டில் என்றபடி.

(இவனுக்கு) என்றது , ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணுதனாய், அஸாத$_4$ாரணதி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹ-விஶிஷ்டதயா எம்பெருமானை ஆராதி$_4$க்கையாலே ஸர்வாத்மநா ப$_4$க$_3$வத்ப்ரபந்நனாய், அத்தாலே பூர்வவர்ணாதி$_3$கள் போய், "தே வர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணும் விஷ்ணோர்ப$_4$க்தா: பஞ்சகாலப்ரபந்நா:" என்கிறபடியே விஷ்ணுப$_4$க்தத்வமாகிற ஸர்வோத்க்ருஷ்டவர்ணத்தையும், பஞ்சகாலப்ரபந்நத்வமாகிற தத$_2$ாவித$_4$-ஆஶ்ரமத்தையும் உடையனான இவனுக்கு என்றபடி. தே$_3$ஹஜந்மத்தைப்பற்ற ஜ்ஞாநஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம் என்கிறது எத்தாலே என்ன அருளிச்-செய்கிருர் (ஜந்மமும்) இத்யாதி$_3$நா. (ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதி$_3$களும் ஒருதலையானல்) என்றது, தே$_3$ஹெளபாதி$_4$கமான ஜந்மம் ஒருதலையும், ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் ஒருதலையுமானல் என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் ப்ரப$_3$லங்களாயிறேயிருப்பது) என்றது, உத்க்ருஷ்டஜ்ஞாநாதி$_3$கள், ஸ்வாஶ்ரயம் ஜந்மாதி$_3$களால் எத்தனை நிகர்ஷாஶ்ரயமாயிருந்தபோதிலும், அந்த நிகர்ஷங்களையெல்லாம் போக்கி ஸர்வோத்கர்ஷங்களையும் கொண்டு நிறைக்குமதாயிருக்கையாலே ஹேயமான தே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தால் வந்ததாகையாலே தானான தன்மையாலும் நிகர்ஷரூபமாய், உபாயாபாயரூபங்களான நிஷித்$_3$த$_4$ங்களுக்கு ஹேதுவாகையாலே நிகர்ஷங்களையும் கொண்டு நிறைக்குமதாயிருந்துள்ள தை$_3$ஹிகஜந்மத்தைப்பற்ற ப்ரப$_3$லங்களாயிறே ப்ரமாணோபபத்தி-ஸித்$_3$த$_4$மாயிருப்பது என்றபடி. ப்ரமாணோபபத்திகளை மேலே வரக்கண்டுகொள்வது. இந்த உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தில், ஸாத்வததந்த்ரநிஷ்ணுதனாகையாலே ப$_4$ாக$_3$வதத்வபூர்த்தியை-யுடையனான வஸு ப$_4$ாக$_3$வதத்வபூர்த்தியின்றிக்கே அக்$_3$நீந்த்$_3$ராத்$_3$யந்தர்யாம்யாராத$_4$நபரராய், கேவலஸத்காரயோக்$_3$யராயிருந்துள்ள ருஷிகள்விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே அத$_4$:பதிதனானன் என்கையாலே, ப்$_3$ரஹ்மஹத்தி வருகைக்கு ஹந்யமாநனுக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநங்கள் ஒழிந்தாலும் ப்$_3$ராஹ்மணவம்ஶத்தில் ஜந்மமாத்ரம் அமைகிறுப்போலே, ஸ்வரூபநாஶஹேதுவான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்துக்கும் அவ்விஷயத்தில், "தே$_3$வதாந்தரஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ப$_4$க்திக்ருஷ்ணுக்$_2$ய-ஹேதுஷு । ஸாம்யக்ருத்பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீதி பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்" என்கிற பாரமைகாந்த்ய-மும், "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தே$_3$வதாவிஷயாந்தரை:।ப$_4$க்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாத$_4$ந:" என்கிற ஐகாந்த்யமுமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் "விஷ்ணூபாயோ ஹ்யந்யப$_2$லஸ்ஸோத$_4$ம:பரிகீர்த்தித: । அந்யோபாயோ விஷ்ணுப$_2$லோ மத்$_4$யம: பரிகீர்த்தித:" என்கிற அத$_4$மமத்$_4$யமாதி$_4$காரமாத்ரம் போரும் என்னுமிடமும் ஆர்த்தி$_2$கமாகச்சொல்லப்பட்டது.

மூலத்தில் [இதுதனக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை] என்று துடங்கி, [இவ்வர்த்த$_2$ம் கைஶிக-வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்] என்னுமளவாக ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஸ்வரூபநாஶகமாமளவில், அந்த அபசாரத்துக்கு விஷயபூ$_4$தரானவர்களை அபேக்ஷித்து, அதுக்கு கர்த்தாக்களானவர்களுக்கு உண்டான ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$யுத்கர்ஷங்களாலே, அவ்வபசாரத்தினுடைய ப$_2$லப்ரதிப$_3$ந்த$_4$ஸங்கோசங்களும் அவற்றினுடைய அபகர்ஷங்களாலே அவ்வபசாரத்துக்கு ப$_2$லாதி$_4$க்ய-தத்ஸஹகாரங்களுமின்றிக்கே, விஷயபூ$_4$தர் ஜந்மாதி$_3$க-ளெல்லாவற்றுலுமாக ஒரொன்றுலேயாதல் உத்க்ருஷ்டராகிலுமாம் அபக்ருஷ்டராகிலுமாம் அவர்கள் ப$_4$ாக$_3$வதராகில் அவ்விஷயத்தில் ஜந்மாதி$_3$கள் எல்லாவற்றுலுமாதல் ஒரொன்றுலே-யாதல் உத்க்ருஷ்டராகிலும், அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், அபசாரப்படுமவரெல்லார்க்கும் அந்த

2 0 7 . ஆனாலும் "வர்ணாநாம் ப்$_3$ராஹ்மணோ கு$_3$ரு:" என்று ஶ்ரேஷ்ட$_2$வர்ணமான ப்$_3$ராஹ்மண்யமேயன்றோ உபாதே$_3$யமென்ன, அதுவும் அபசாரஹேதுவாமாகில் த்யாஜ்யமாய்விடுமென்கிறார் [ப்$_3$ராஹ்மண்யம்] இத்யாதி$_3$யால்.

---

2 0 7 . இப்படி ஜந்மாதி$_3$களால் வருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லை என்று சொல்லலாமோ, ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்$_3$ராஹ்மண்யத்தை அத்யாத$_3$ரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் [ப்$_3$ராஹ்மண்யம்] என்றுதுடங்கி. [விலைச்செல்லுகை]யாவது விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை; [வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$-ஹேதுவாகை]யாவது – "ஸர்வே வேத$_3$ா யத்பத$_3$மாமநந்தி" என்றும், "வேதை$_3$ஶ்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்$_3$ய:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆராத$_4$நஸ்வரூபத்தையும், ஆராத்$_4$ய-ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தரப$_4$ாக$_3$ங்களாலே ப்ரதிபாதி$_3$யாநின்றுகொண்டு ப$_4$க$_3$வதே$_3$க-

---

207.உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஜந்மாதி$_3$களால்) இத்யாதி$_3$. (பசை) = ரஸம். (விலைச்செல்-லுகை) = மஹார்க்க$_4$தை; அதாவது, ஆத$_3$ரணீயதை. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விருப்பத்துக்கு) இத்யாதி$_3$நா. ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுத்வோக்தியால் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம் வேத$_3$த்துக்கு ஸாராத$_4$நப$_4$க$_3$வத்-

---

ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம்தானே நிரபேக்ஷஸ்வரூபநாஶஹேதுவாக வைநதேயர், பிள்ளைப்பிள்ளை-யாழ்வான், உபரிசரவஸுக்களுடைய வ்ருத்தாந்தத்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலேயும்,

அந்த ப$_4$ாக$_3$வதஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உஜ்ஜீவநஹேதுவாமளவில், அநுயோகி$_3$யினுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ா-நங்களாலும், ப்ரதியோகி$_3$யினுடைய ப$_4$ாக$_3$வதத்வாநுபயுக்தஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷங்களாலும் வரும் ஸஹகாரமும், தத$_3$ப$_4$ாவத்தில் வரும் ந்யூநதையுமில்லாமையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் உண்டாகிலுமாம், இல்லையாகிலும், ஸம்ஸாரிசேதநர் எல்லார்க்கும் ஜந்மாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்ட-ராகிலுமாம், அபக்ருஷ்டராகிலுமாம், ப$_4$ாக$_3$வதலக்ஷணமுடையராயிருப்பார் ஒருவருடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே உஜ்ஜீவநத்துக்கு நிரபேக்ஷஹேது என்னுமிடம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தஸித்$_3$த$_4$-மாகையாலே,

ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் உஜ்ஜீவநமாகிற இஷ்டப்ராப்திக்கு உடலன்றிக்கே ஒழிந்தாப்போலே, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரமாகிற அநிஷ்டநிப$_3$ர்ஹணத்துக்கும் உடலல்லாமையாலே, ஸர்வாதி$_4$காரி-களுக்கும் தங்களிடத்தில் ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷத்தையும் எதிர்த்தலையில் வைத்து அதினுடைய அபகர்ஷத்தையும் கண்டு ஏறுமாயாதே ஸர்வப$_4$ாக$_3$வதவிஷயத்திலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அபசாரம் வாராதபடி தன் முன்னடிபார்த்து நடக்கவேணும் என்னுமதுவும், ப்ராமாதி$_3$கமாக வரில் வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலே அப்போதே க்ஷமைகொண்டு நிவர்த்திப்பித்துக்கொள்ள வேணும் என்னுமளவும், அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் அஸந்நிஹிதராகில் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வ்ருத்தாந்தத்தாலே மாநஸமாத்ரத்துக்கு அத்யந்தம் அநுதப்தனாய், ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$யில் ப்ரார்த்தி$_2$த்து க்ஷமைகொள்ளக்கடவன் என்னுமளவும், ப்ராமாதி$_3$கமாக வாசிககாயிகங்கள் நேரிட்டு க்ஷமையும்கொள்ளாவிடில் உபரிசரவஸுவைப்போலே நஶித்தேபோய்விடுவர்கள் என்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு வாசிககாயிகாபசாரங்கள் ப்ராமாதி$_3$கமாக நேர்ந்து பின்பு அநுதாபமும் உண்டாய், அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர்களும் அஸந்நிஹிதர்களாகில் அந்த ஜந்மத்திலாவது, ஜந்மாந்தரத்திலாவது அந்த ப$_4$ாக$_3$வதரைக்கிட்டி க்ஷமைகொண்டபின்பு ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தியுண்டாம்; அந்த ப$_4$ாக$_3$வதர் பரமபத$_3$த்துக்கு எழுந்தருளிவிட்டால் அத்யந்தம் அநுதாபத்தாலே பலகாலும் அவரைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தி$_2$த்துக்கொண்டிருந்தால் அவர் ஸர்வஜ்ஞரா-யிருக்கையாலே பொறுத்தருள்வர் என்று விவேகம் கண்டுகொள்வது. (206)

207. ப்$_3$ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவென்று; அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே!

"வேதே$_3$ கிஞ்சித$_3$தீ$_4$யாநோ ப்$_3$ராஹ்மண:" என்று யத$_2$ாஶக்தி வேத$_3$ாத்$_4$யயநம் பண்ண உண்டாம் ப்$_3$ராஹ்மண்யம் விஶிஷ்டாங்கீ$_3$கார்யமாய் விலைச்செல்லுவது "ஸ்வாத்$_4$யாயோऽத்$_4$யேதவ்ய:" என்று விதி$_4$ஸித்$_3$த$_4$மான அத்$_4$யயநாத்$_4$யாபநாநுஷ்ட$_2$ாநமுக$_2$த்தாலே "ப்$_3$ராஹ்மணோ வித்$_3$வாநபி$_4$ஜயதி தஸ்மாத் ப்$_3$ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்கிற விலக்ஷணப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திரூபமஹாலாப$_4$ஹேது என்றுயிற்று; ஸ்வரூபாநுரூபப$_2$லஹேதுவான அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹஹேதுவான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தை விளைத்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இழந்துவிடுகைக்குறுப்பாகில், அநர்த்த$_2$பீ$_4$ருக்களுக்கு தே$_3$ாஷவத் த்யாஜ்யமாமிறே என்கிறுர். (207)

பரமாயிருக்கிற வேத$_3$த்தை, "ஸ்வாத்$_4$யாயோऽத்$_4$யேதவ்ய:" என்கிற விதி$_4$பரதந்த்ரனுய் அத்$_4$யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதி$_3$களாலே தத$_3$ர்த்த$_2$நிர்ணயம்செய்து, ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸநா- தி$_3$களிலேயிழிந்து ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாகை; [அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பாகில்] என்றது - அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு, "மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந் ஸத்$_3$யஶ்சண்ட$_3$ாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வ- த$_3$த்யந்தநிக்$_3$ரஹஹேதுவான ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்தைப்பண்ணி ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்கு அசலாய்ப் போகைக்குறுப்பாகில் என்றபடி. [த்யாஜ்யமாமிறே] என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$தோற்ற அருளிச்செய்தது, யாதொன்று ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$த்துக்குறுப்பு, அது உபாதே$_3$யம், யாதொன்று தத$_3$லாப$_4$த்துக்குறுப்பு, அது த்யாஜ்யமாய் அற்றபின்பு, இதுவும் இழவுக்குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிஶ்சயத்தாலே. (207)

ப்ரதிபாத$_3$கத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வே வேத$_3$ா:) இத்யாதி$_3$நா. 'அத்$_4$யயந'ஶப்$_3$த$_3$ம் புஸ்தகநிரீக்ஷணவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வாத்$_4$யாயோ- ऽத்$_4$யேதவ்ய:) இத்யாதி$_3$. (விதி$_4$பரதந்த்ரனுய்) என்றது, ஸ்வாத்$_4$யேயஸம்ஸ்கார-அத்யயந- விஷயகநியமவிதி$_4$வஶ்யனுய் என்றபடி. மூலத்திலே [ஆதி$_3$]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அர்த்த$_2$ஜ்ஞாநமும், தத்பூர்வகாநுஷ்ட$_2$ாநமும் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (மீமாம்ஸாதி$_3$) இத்யாதி$_3$. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் உபப்$_3$ரும்ஹணபரம். (உபாஸநாதி$_3$) இதி (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரபத$_3$நபரம். "ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந்" என்கிறவிடத்திலே 'ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரே ஸித்$_3$த$_4$ம் ஸாத்$_4$யாய உபயுஜ்யதே' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஶ்ரோத்ரியத்வம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தநிந்த$_3$ாஹேது என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது. "ஶ்ரோத்ரியஶ்ச$_2$ந்தே$_3$ாதீ$_4$தே" (அஷ்டா. 5-2-84) என்கிற அநுஶாஸநத்தாலே 'ஶ்ரோத்ரிய'ஶப்$_3$த$_3$ம் வேதா$_3$த்$_4$யேத்ருவாசகம்; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம்) இத்யாதி$_3$. [இறே]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (த்யாஜ்யமாமிறே என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ தோற்ற) இத்யாதி$_3$. (207)

---

207. (இப்படி) என்று, கீழ் "பஶுர்மநுஷ்ய:" என்கிற ஶ்லோகோத$_3$ாஹரணத்தாலே, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷம் பஶுபக்ஷிஸந்த$_3$ஷ்டனுன மநுஷ்யனுக்கும் பரமபுருஷார்த்த$_2$ப்ராப்திரூப- ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்கு வேண்டா என்று சொன்னத்தையும், கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்தால், அந்யரை உத்தரிப்பிக்கைக்கும் அது வேண்டா என்று சொன்னத்தையும், வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தாலும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தவார்த்தையாலும், ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரரூபமான அநிஷ்டநிவர்த்தநத்துக்கும் அது உடலன்று என்னுமத்தையும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்தால்,

அது ராஜபுத்ராபராத4ந்யாயத்தாலே ப4ாக3வதாபசாரப2லத்தினுடைய கிஞ்சித3ம்ஸஸங்கோசத்-துக்கும் உடலன்று என்று சொன்னத்தையும், [ப்ரபத்திக்கு தே3ஸநியமமும் காலநியமமும்] இத்யாதி3வாக்யத்தில் எம்பெருமானைப்பற்றி உஜ்ஜீவிக்குமவர்களுக்கு இது அதி4காரி-விஸேஷணமாகவும் கூட அபேக்ஷிதமன்று என்று சொன்னத்தையும், கைஸிகவ்ருத்தாந்தாந்தர்-பூ4தமான ப்3ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தாலும், பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் வ்ருத்தாந்தத்தாலும் அந்த ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் ப்ரத்யுத அநர்த்த2ஹேதுவாம் என்று சொன்னத்தையும் பராமர்ஸிக்கிறது.

(ஆதி3)ஸப்3த3க்3ராஹ்யம் ஜ்ஞாநாதி3. (பசை) = ஆர்த்3ரதா. அதாவது மோக்ஷோபயோகித்3வம். (அத்யாத3ரம் பண்ணிச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே) என்றது, "ஸமஸ்ததே3வதாரூபோ ப்3ராஹ்மண: பரிகீர்த்தித:" என்றும், "வேத3ாதீ4நாஸ்ஸதா3யஜ்ஞா யஜ்ஞாதீ4நாஸ்ச தே3வதா: । தே3வதா ப்3ராஹ்மணதீ4நாஸ்தஸ்மாத்3விப்ரா ஹி தே3வதா:" என்றும் "த்3விஜாஸ்ச நாவமந்தவ்யாஸ்த்ரை-லோக்யே {?த்யாம்} ப3த பூஜிதா:। தே3வவத்பூஜநீயாஸ்ச தா3நமாநார்ச்சநாதி3பி4: ॥ யஸ்யாஸ்யேந ஸதா3ஸ்நந்தி ஹவ்யாநி த்ரிதி3வெளகஸ: । கவ்யாநி சைவ பிதர: கிம்பூ4தம் அதி4கம் தத: ॥ யே பூஜிதாஸ்ஸுரைஸ்ஸர்வைர்மநுஷ்யைஸ்சாபி ப4ாரத । தபோவ்ரதத4நா யே ச கஸ்தாந் ஜக3தி நார்ச்சயேத் ॥ பூர்வம் பீதஸ்ஸமுத்3ரோயைர்விந்த்3யோச்சத்வம் ச வாரிதம் । யைஸ்சாபி தே3வதாஸ்ஸ்ருஷ்டா: கோ ந பூஜயதி த்3விஜாந் ॥ ப்3ராஹ்மணே பூஜிதே நித்யம் பூஜிதோஸ்மி ந ஸம்ஸய: । ஆக்ருஷ்டே சாஹமாக்ருஷ்டோ ப4வாமி ப4ரதர்ஷப4 ॥ தை3வாதீ4நம் ஜக3த்ஸர்வம் மந்த்ராதீ4நம் து தை3வதம் । தந்மந்த்ரம் ப்3ராஹ்மணதீ4நம் ப்3ராஹ்மண மம தை3வதம் ॥ நாத்4யாபநாத்3யாஜநாத்3வா க3ர்ஹிதாத்3வா ப்ரதிக்3ரஹாத் । தே3ாஷா ப4வந்தி விப்ராணம் ஜ்வலநார்க்கஸமா ஹி தே ॥ யாந் ஸமாஸ்ரித்ய திஷ்ட2ந்தி தே3வா லோகாஸ்ச ஸர்வதா3 । ப்3ரஹ்ம சைவ த4நம் யேஷாம் கோ ஹிம்ஸ்யாத் தாந் ஜிஜீவிஷு: ॥ ப்3ராஹ்மணநாம் பரீவாத3ம் ய: குர்யாத் புருஷாத4ம: । ஸஹஸைவ ஸுநாம் யோநிமுபைதி ப்3ரஹ்மதூ3ஷக:॥ அவித்3யோ வா ஸுவித்3யோ வா ப்3ராஹ்மணோ தை3வதம் மஹத் । ப்ரணீதஸ்சாப்ரணீதஸ்ச யத2ாக்3நிர்-தை3வதம் மஹத்" என்று, ப்3ராஹ்மணர்கள் ஸர்வதே3வஸ்வரூபிகள் என்றும் தே3வதைகளுக்கும் தே3வதைகள் என்றும், ஸர்வராலும் தே3வவத்பூஜ்யர்கள் என்றும், அவர்களில் மேற்பட்டாரில்லை என்றும், அவர்கள்விஷயத்தில் பண்ணும் உபசாராபசாரங்கள் ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் பண்ணதாம் என்றும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் கூட அவர்கள் பூஜ்யர் என்றும் அக்ருத்யகரணதி3கள் உண்டேயாகிலும் அது அவர்களுக்கு தே3ாஷமன்று என்றும், அவர்கள்திறத்தில் அபசாரப்படில் ஸ்வரூபநாஸம் ப2லிக்கும் என்றும், அவர்களை நிந்தி3க்கில் நாயாய்ப்பிறப்பன் என்றும், ஜ்ஞாநிகளாகிலுமாம், ஜ்ஞாநமில்லையாகிலுமாம், அவர்கள் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பூஜ்யர் என்றும் ஸாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் ப்3ராஹ்மண்யத்தை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆத3ரித்துச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்றபடி.

(என்ன) என்றது, "என்று கேவலப்3ராஹ்மண்யாதி4க்யவாதி3யான விஜிகீ3ஷுவானவன் ப்ரஸ்நம்பண்ண" என்றபடி. மூலத்தில் [ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது] என்கிற-விடத்தில் ப்3ராஹ்மண்யம் கோ3த்வ-அஸ்வத்வாதி3கள்போலே ப்3ராஹ்மணமாத்ராஸாத4ாரண-மாகக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமையாலே, ஸம்ஸ்தா2நவிஸேஷம் என்னவொண்ணாது. அஸச்சூ2த்3ராதி3களிடங்களில் அதிவ்யாப்தமாகையாலே, ஸிக2ாயஜ்ஞோபவீதாதி3வேஷம் ப்3ராஹ்மண்யம் என்னவொண்ணாது. ப்3ராஹ்மணத்வேந வ்யவஹ்ரியமாணபுருஷஜாதத்வம் ஹரிதவிஸ்வாமித்ராதி3களிடங்களிலே அவ்யாப்தமாகையாலே அதுவும் ப்3ராஹ்மண்யம் என்ன-வொண்ணாது. பின்னை ப்3ராஹ்மண்யமாவது எது என்னில்:- கர்மவிஸேஷமடியாக ரஜஸ்-தமஸ்ஸுக்களை அபி4ப4வித்துக்கொண்டு அபி4வ்ருத்3த4மான ஸத்வகு3ணத்தையுடைய ஸரீர-விஸேஷஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப4க3வத்கைங்கர்யரூபங்களான யஜந-யாஜநாதி3ஷட்3விதி4கர்மாநுஷ்ட2ாநத்துக்கும் அவஸ்யாபேக்ஷிதங்களான ஆத்மகு3ணங்கள் எல்லாவற்றையும், "ஸமோ த3மஸ்தபஸ்ஸெளசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச । ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாந-மாஸ்திக்யம் ப்3ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வப4ாவஜம்" என்று சொல்லுகிறபடியே, அநாயாஸேந உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்3யனாயிருக்கை. ஈத்3ருஸமான ப்3ராஹ்மண்யம்

ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாய் ப$_2$லாநுமேயமுமாயிருக்கையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடியிருக்கும். இது ப$_2$லாநுமேயமாகையாலிறே, "தஸ்யோத்பத்திர்நிரூப்யதாம்" என்று சொல்லுகிறது. (விலைச்செல்லுகிறது) என்றது, விலைச்செல்லுகைக்கு உடலான ஆத$_3$ரணீயதையைச் சொல்லுகிறது. வஸ்துவினுடைய ஆத$_3$ரணீயத்வத்தாலிறே மேல்மேலான விலை அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மாகிறது. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (விலைச்செல்லுகையாவது) என்று துடங்கி. (ஆராத$_4$நஸ்வரூபத்தையும்) என்றது, ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாஸித்$_3$த$_4$ங்களான ஆராத$_4$நங்களினுடைய கேவலபரார்த்த$_2$கைங்கர்யத்வரூபஸ்வரூபத்தையும் என்றபடி. (ஆராத்$_4$யஸ்வரூபத்தையும்) என்றது, ஶேஷியாகையாலே ஆராத$_4$நத்துக்கு வகுத்த விஷயமாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வர-னுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வ-முக்தப்ராப்யத்வாதி$_3$ரூபஸ்வரூபத்தையும் என்றபடி. (பூர்வோத்தர-ப$_4$ாக$_3$ங்களாலே) என்றது, க்ரமேண பூர்வப$_4$ாகோ$_3$த்தரப$_4$ாக$_3$ங்களாலே என்றபடி. (ப$_4$க$_3$வதே$_3$க-பரமாயிருக்கிற) என்றது, ப$_4$க$_3$வதேகபரமதாத்பர்யகமாயிருக்கிற என்றபடி. (ஸ்வாத்$_4$யாய:) = வேத$_3$:. (விதி$_4$பரதந்த்ரனாய்) என்றது, ஸம்ப்ரத$_3$ாயஹாநிவாராதபடி கு$_3$ருமுக$_2$மாகவந்த வேத$_3$த்தை அத்$_4$யயநம் பண்ணுகையிலே ராக$_3$ப்ராப்தியில்லையேயாகிலும், அச்சமுறுத்திப் பாலூட்டுவாரைப்போலே, ஆசார்யமுகே$_2$ந அத்$_4$யயநம் பண்ணவேணும் என்கிற நியமாதி-க்ரமம் பண்ணில் அபி$_4$மதார்த்த$_2$ாஸித்$_3$தி$_4$ரூப-அநிஷ்டப்ரஸங்க$_3$ம் தோற்ற விதி$_4$க்கிற விதி$_4$பரதந்த்ரனாகவாகிலும் என்றபடி. மூலத்தில் [வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே] என்கிறவிடத்தில் [ஆதி$_3$]ஶப்$_3$த$_3$ம் வேத$_3$ார்த்த$_2$நிர்ணயதத$_3$நுஷ்ட$_2$ாநங்களைச்சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மீமாம்ஸாதி$_3$களாலே)இத்யாதி$_3$யாலே. (மீமாம்ஸா-தி$_3$களாலே) என்றது, பூர்வோத்தரமீமாம்ஸாதி$_3$களாலே என்றபடி. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸ்ம்ருதி-இதிஹாஸ-புராண-பாஞ்சராத்ர-வேத$_3$வித$_3$ாசாரவசநங்களைச்சொல்லுகிறது. (ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸநா-தி$_3$களிலே) என்றது, ஸத்$_3$வித்$_3$யா-த$_3$ஹரவித்$_3$யாதி$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலே அந்த வேதோ$_3$த்தரப$_4$ாக$_3$-விஹிதங்களாய், தனித்தனியே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப$_4$க$_3$வந்முகோ$_2$ல்லாஸவிஶேஷாத$_4$ாய-கங்களாய், தனித்தனியே முக்திவ்யாஜபூ$_4$தங்களாய், ப்ரத$_2$மத$_3$ஶையில் கு$_3$ணநுப$_4$வரூபங்களாய், ப$_4$க்திரூபத்வாபத்தித$_3$ஶையில் ப்ராப்யருசிரூப-உபேயாதி$_4$காரங்களாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநாத்ம-கங்களாயிருந்துள்ள ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸநாதி$_3$களிலே என்றபடி. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம், ஸ்வரூப-யாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநரூபமாய், முக்திவ்யாஜதயா ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாய், ஸித்$_3$தோ$_4$பாயாதி$_4$கார-ரூபமாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப$_4$க$_3$வந்முகோ$_2$ல்லாஸவிஶேஷாத$_4$ாயகமாய், ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$-கு$_3$ணநுப$_4$வரூபமாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தியையும், பூர்வப$_4$ாக$_3$விஹிதங்களான ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா-கைங்கர்யங்களையும், ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்தையும் சொல்லுகிறது. மூலத்தில் [ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$] ஶப்$_3$த$_3$ம் கு$_3$ணநுப$_4$வகைங்கர்யபர்யந்தப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$பரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறார் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு) என்று. (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயங்களாயிருந்துள்ள கு$_3$ணநுப$_4$வகைங்கர்யங்களை என்றபடி. (பெறுகைக்கு உறுப்பாகை) என்றது, இப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயோபாஸநாதி$_3$களுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களான ஶமத$_3$மாதி$_3$களெல்லாம், "ப்$_3$ராஹ்மம் கர்மம் ஸ்வப$_4$ாவஜம்" என்கிற படியே, ப்$_3$ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வாப$_4$ாவிகமாயிருக்கையாலே, அம்முக$_2$த்தாலே அந்த ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப்பெறுகைக்கு அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம் ப்ரயோஜகமாயிருக்கை என்றபடி. ஆக இவ்வளவால், ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்$_3$ராஹ்மண்யத்தை ஆத$_3$ரிக்கைக்கு மூலம் அதினுடைய ஶமத$_3$மாதி$_3$த்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ரயோஜகத்வம் என்றதாயிற்று. இப்படி ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ர-யோஜநமான இத்தை நிஷ்ப்ரயோஜநமாகச்சொல்லுவதென் என்கிற ஶங்கையிலே இதுதன்னை இகழச்சொல்லுகைக்கு மூலம் இதினுடைய அநர்த்த$_2$ஹேதுதாப்ரயுக்தத்யாஜ்யத்வம் என்று சொல்லுகிறது மேல்.

(அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு) என்றது, அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்ய-மூலபூ$_4$தமான தே$_3$ஹவிஶேஷம், ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷாயத்தஸத்த்வம் போலே நிஷ்க்ருஷ்ட-மன்றிக்கே, கர்மாயத்தமாய், காத$_3$ாசித்கரஜஸ்தமோபி$_4$ப$_4$வத்தையுடையதாயிருந்துள்ள ஸத்த்வ-கு$_3$ணத்தையுடையதாயிருக்கையாலே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் கலங்கினபோது ஶாஸ்த்ரங்களால் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேது என்று ஆத$_3$ரிக்கப்படுகிற அந்த ப்$_3$ராஹ்மண்யம்தானே, "ஆட்$_4$யோபி$_4$-ஜநவாநஸ்மி கோஹ்யஸ்தி ஸத்$_3$ருஶோ மம" என்கிறபடியே உண்டாம் அஹங்காரத்துக்கும்

ஹேதுவாய்க்கொண்டு என்றபடி. மூலத்தில் [இழவுக்கு உறுப்பாகில்] என்கிறவிடத்தில் ப்3ராஹ்மண்யமூலகமான அஹங்காரம் ஸ்வரூபேண முடிக்கையாலே வரும் இழவை [இழவு] என்கிற பத3த்தாலே சொல்லில், ப4ாக3வதவிரோத4த்தை விளைத்துமுடிக்கையால் வரும் இழவுக்கு அந்த ப்3ராஹ்மண்யம் ஹேதுவாகையாலே வந்த அதினுடைய தே3ாஷம் அநுக்தமாய் விடுமாகையாலே, அந்த அஹங்காரம், ப4ாக3வதவிரோத4த்3வாரா முடிக்கையாலே வரும் இழவையே [இழவு] என்கிற பத3ார்த்த2மாகக்கொள்ளில், 'அதி4கம் து ப்ரவிஷ்டம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வாநர்த்த2ங்களும் அதுக்குள்ளே உண்டாய்விடுமாகையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மண்யத்தினுடைய த்யாஜ்யதாமூலதே3ாஷமெல்லாம் த3ர்ஶிதமாய்விடும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (மத்3ப4க்தாந்) இத்யாதி3யாலே. "நாத்4யாபநாத்3யாஜ-நாத்3வா கு3ர்கிதாத்3வா ப்ரதிக்3ரஹாத் । தே3ாஷா ப4வந்தி விப்ராணும் ஜ்வலநார்க்கஸமாஹிதே" என்று ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4ங்களைச் செய்யிலும் ப்3ராஹ்மணனுக்கு தே3ாஷமில்லை என்று சொல்லியிருக்க, காத3ாசித்கமாகக் கலங்கிப்பண்ணும் ப4ாக3வதாபசாரம் அவர்களுக்கு இழவுக்கு உறுப்பாம் என்கை உசிதமோ? என்கிற ஶங்கையிலே ப்ரமாணமுக2த்தாலே அந்த ப்3ராஹ்மண்யம் ப4ாக3வதாபசாரத்3வாரா ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாம் என்னுமத்தை இசைவிக்கிறுர் (மத்3ப4க்தாந்) இத்யாதி3யாலே. (ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த3ந்) என்றது, ஶ்ரோத்ரியனேயாகிலும் நிந்தி3ப்பானுகில் என்றபடி. "சாதி அந்தணர்களேலும்" என்று சொல்லிற்றிறே. இத்தால், ஶ்ரோத்ரியனுயிருந்துவைத்து நிந்தி3ப்பாராகில் அவர்கள் சண்ட3ாளராவர்கள் என்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மாகிறது. இத்தால், கீழ் "தமர்களில் தலைவராய" என்கிற ப்ரமாணப்ரத3ர்ஶநஸஹிதமாகச் சொல்லப்பட்ட ப4ாக3வதாபசாராதி4காரி-நியமாப4ாவம் ஸ்மாரிதம். (அத்யந்தநிக்3ரஹஹேதுவான) என்றது, அஹங்காரத்தால் அத்3வாரக-மாக வரும் ப4க3வந்நிக்3ரஹத்தை அபேக்ஷித்து அத்யந்தக்ரூரமான ப4க3வந்நிக்3ரஹத்துக்கு ஹேதுவான என்றபடி. (ப4ாக3வதாபசாரத்தைப்பண்ணி) என்றது, கர்மவிஶேஷமடியாக காத3ா-சித்கமாகக் கிளர்ந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உண்டான அஹங்காரம் பண்ணுவிக்க ப4ாக3வதாபசாரத்தைப்பண்ணி என்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே, ப்3ராஹ்மண்யம் நியமேந ப4ாக3வதாபசாரத்துக்கே ஹேது என்னில், அத்தை ப4க3வல்லாப4ஹேது என்று ஶாஸ்த்ரம் ஆத3ரிக்கக் கூடாதிறே.

(ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக்கு உறுப்பாகில்) என்றது, பின்பு அந்த அஹங்காரம் க்ஷணகாலத்திலே மாறினுலும் அப்போது பண்ணின அபசாரந்தானே காலதத்வமுள்ளதனையும் ப4க3வத்3விஷயத்தையும் இழப்பிக்குமதாகையாலே, காலதத்வமுள்ளதனையும் ப4க3வத்3கு3ணு-நுப4வகைங்கர்யங்களின்றிக்கேயொழிகைமாத்ரமன்றிக்கே ப4க3வத3பி4மதிவிஶேஷவிஷயத்வ-ரூபஸ்வரூபஸத்தையும் நஷ்டமாய், சண்ட3ாளரைப்போலே ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு தூ3ரஸ்த2னுய்ப் போகைக்கு உறுப்பாகில் என்றபடி. (ஆகில்) என்று யத்3யாலிங்கி3தமாக அருளிச்செய்கையாலே இழவுக்குறுப்பாக ஸம்ப4ாவனையுண்டித்தனைபோக்கி, ப்ராயேண இழவுக்குறுப்பாகாது என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஆகில் ஸம்ப4ாவநாமாத்ரத்தால் த்யாஜ்யமாமோ என்னில், உண்ணப்புக்க சோற்றில் விஷமிஶ்ரதாஸம்ப4ாவனையுண்டாகில் த்யாஜ்யமாகக் கடவதிறே. அப்படியே ப்3ராஹ்மண்யத்துக்கும் அநர்த்த2ஹேதுதாஸம்ப4ாவனையாலே த்யாஜ்யதை சொல்லக்குறையில்லையிறே. இங்கு ஸத்வப்ரசுரமான ப்3ராஹ்மண்யமே ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யம் என்கையாலே க்ஷத்ரியத்வாதி3களும் அப்படியே த்யாஜ்யங்கள் என்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4ம் என்று கண்டுகொள்வது. (ப4க3வல்லாப4த்துக்கு உறுப்பு) என்றது, ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களுக்கே த்3ருஷ்டத்3வாரா ப்ரயோஜகம் என்றபடி. (தத3லாப4த்துக்கு உறுப்பு) என்றது, அந்த ப4க3வத்3விஷயாநுப4வகைங்கர்யங்களை இழக்கைக்கு த்3ருஷ்டத்3வாராவாகிலுமாம், அத்3ருஷ்டத்3வாராவாகிலுமாம் ஒருபடியாலே ப்ரயோஜகமாகிறது என்றபடி. (த்யாஜ்யமாய்த்தபின்பு) என்றது, "தவ ஶேஷத்வவிப4வாத்3ப3ஹிர்பூ4தம் நாத2 க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஶதத4ா விநாஶம் தத்ஸத்யம்" இத்யாதி3களாலே த்யாஜ்யமாக நிஶ்சிதமான பின்பு என்றபடி. (இதுவும் இழவுக்கு உறுப்பானபோதே) என்றது, த்ரிகு3ணதே3ஹஸம்ப3ந்-தௌ4பாதி4கமான இந்த ப்3ராஹ்மண்யமும் ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வப4ாவத்தாலே இழவுக்கு உறுப்பானபோது என்றபடி. இப்படி அஹங்காரஹேதுக்களெல்லாம் த்யாஜ்யமென்கையாலே,

இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் இழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் பேற்றுக்குறுப்பாமோ என்ன, இரண்டுமிரண்டுக்குமுறுப்பல்ல என்கிறுர் மேல் [ஜந்மவ்ருத்தம்] இத்யாதி$_3$யால்.

208. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்.

உத்தமாத$_4$மஜந்ம-வ்ருத்தங்களுடைய ஸ்வப$_4$ாவஸித்$_3$த$_4$மான உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ாலாப$_4$மாகிற பேறிழவுகளுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமுடையாரடங்க பேறிழவுகளுடையவர் என்னக்கூடாது. இரண்டு வகையிலும் சிலரிழப்பாரும் சிலர்பெறுவாருமாயிருக்கையால்; தது$_3$த்கர்ஷா-பகர்ஷமே தது$_3$ப$_4$யஹேதுவாகில், உத்க்ருஷ்டரெல்லாரும் பெறுதல், அபக்ருஷ்டரெல்லாரும் இழத்தல் செய்யவேணும். ஆகையால் அவையவற்றுக்கு ப்ரயோஜகமல்ல. (208)

---

208. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள் இழவுக்குறுப்பாகில், அபக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள்தான் பேற்றுக்குடலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] என்று துடங்கி. அதாவது – ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும், பேற்றுக்குமிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை. அன்றிக்கே [இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$நியமமில்லை] என்பது [இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே] என்பதாகாநின்றீர், இங்ஙன் சொல்லலாமோ, வேத$_3$ாத்$_4$யயநாதி$_3$முக$_3$த்தாலே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவாகையாலே ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்$_4$யயநாதி$_3$களுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] என்று துடங்கி. அதாவது ஜந்மவ்ருத்தங்க-ளினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$லாப$_4$ங்கள்; [ப்ரயோஜக]மாவது

---

208. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$கள்) இத்யாதி$_3$. உத்கர்ஷத்திலும் அபகர்ஷத்திலும் ஜந்மவ்ருத்தங்கள் விஶேஷேண அந்வயிக்கையாலே, தத்$_3$வதே$_3$வ உத்கர்ஷாப-கர்ஷங்களும் பேற்றிலும் இழவிலும் விஶேஷேண அந்வயிக்கிறது என்கை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராய-யத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும்) இத்யாதி$_3$. அஸம்ப$_4$வஸ்த$_2$லத்திலே க்ரமாந்வயத்தை த்யஜித்தாலும் அது ஸம்ப$_4$வித்தவிடத்தில் தத்த்யாக$_3$ம் அநுசிதம். [ப்ரயோஜகம் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்] என்று உத்தரத்ர க்ரமாந்வயம் ஆவஶ்யகமாகையாலே தத்$_3$வதே$_3$வ இங்கும் க்ரமாந்வயம் உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே யோஜநாந்தரத்தை விவக்ஷித்து தத$_3$நுகு$_3$ணமாக அவதாரிகை (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. பூர்வயோஜனையிலே [அப்ரயோஜகம்] என்றது ஜாத்யேகவசநாந்தம். இந்த யோஜனையிலே ஆவ்ருத்த்யா ப்ரத்யேகாந்வயமாகையாலே ஏகவசநம் யத$_2$ாஶ்ருதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று) என்று. [பேறிழவு] என்கிற லாப$_4$ாலாப$_4$ங்களுக்கு கர்மாகாங்க்ஷையில் கீழே [ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேது] என்று லாப$_4$கர்மத்வேந நிர்தி$_3$ஷ்டனான ப$_4$க$_3$வானே

ஶௌத்$_3$ரத்வாதி$_3$களும் நமக்கு ப்$_3$ராஹ்மண்யாத்$_3$யஹங்காரஹேதுக்களில்லை என்கிற அஹங்கார-ஹேதுவாகையாலே அதுகளும் த்யாஜ்யங்கள் என்கை ஸித்$_3$த$_4$ம். ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்களாலே உத்க்ருஷ்டஜநாவமாநஹேதுவான அஹங்காரமுண்டாம்போது ஏதேனும் ஒரு வ்யாஜமாத்ரமிறே அபேக்ஷிதம். ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷாயத்தநிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமில்லாதாரெல்லார்க்கும் இவ்வஹங்காரயோக்$_3$யதையுண்டிறே. (207)

– ப$_2$லிப்பிக்குமது ; உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சிலர் இழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலும் அப்படியே இரண்டு வகையுமுண்டாகக்காண்கையாலும், இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக–மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மிறே!. (208)

கர்மகாரகமாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பேறிழவுகளாவன) இத்யாதி$_3$. இத்தால் வக்ஷ்யமாணரீத்யா ஸௌகர்யதௌஷ்கர்யத்$_3$வாரா மோக்ஷத்வாநுஸந்த$_4$நலாப$_4$தத$_3$லாப$_4$ங்–களுக்கு ப்ரயோஜகங்களாகையாலே அபகர்ஷோத்கர்ஷங்களுக்கு ஸாமாந்யேந லாப$_4$ாலாப$_4$ாப்ரயோஜ–கத்வகத$_2$நம் அநுசிதம் என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை. ப்ரயோஜயதி = நிஷ்பாத$_3$யதி இதி ப்ரயோஜகம் என்று ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம் (ப$_2$லிப்பிக்குமது) என்று. "ப$_2$ல = நிஷ்பத்தௌ" என்றிறே த$_4$ாது. ஜநகம் ஜந்யவ்யாபகமாகையாலே வ்யாபகம் என்றபடி. வ்யாப்யப$_4$ாவபே$_3$ாத$_4$நார்த்த$_2$ம் வ்யபி$_4$சார–ப்ரத்யக்ஷத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்) இத்யாதி$_3$நா. (208)

---

208. இப்படி ஸர்வவர்ணஸாத$_4$ாரணமான அஹங்காரத்$_3$வாரா ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரயோக்$_3$யதையே ஹேதுவாக ப்$_3$ராஹ்மண்யம் த்யாஜ்யம் என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தறியாதான் ஒரு கேவலபக்ருஷ்டவர்ணி ஸ்வோத்கர்ஷத்துக்கு அவகாஶம் உண்டாகில் பார்ப்போம் என்று நினைத்து ஜிஜ்ஞாஸுச$_2$ாயையாலே பண்ணும் ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஶங்காப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி$_3$யாலே. (இப்படி) என்றது, கீழ் (இழவுக்கு உறுப்பாகில்) என்கிறவிடத்தில் 'யதி$_3$'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்திலும் அவ்விடத்துக்கு ப்ரமாணமாக அபி$_4$ப்ரேதமான வசநத்தில் கைமுதிகந்யாயத்திலும் கண் வையாதபடி தான் க்$_3$ரஹித்த அர்த்த$_2$த்தின்படியே என்றபடி. அதாவது "மத்$_3$ப$_4$க்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்த$_3$ந்" என்கிற வசநத்தில் ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே ஶ்ரோத்ரியத்வமே ஸ்வரூபஸத்தையாய்க்கொண்டு ப$_4$ாக$_3$வதநிந்த$_3$ாஹேதுவாகச்சொல்லப்படுகையாலே அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வஹேதுவான ப்$_3$ராஹ்மண்யம் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரத்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை இழக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யம் என்னுமர்த்த$_2$ம், [அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமிறே] என்கிற வாக்யத்தால் சொல்லப்பட்டது என்று தாம் க்$_3$ரஹித்த ஸ்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$–மான அர்த்த$_2$த்தின்படியே என்கை.

வாஸ்தவார்த்த$_2$ம் அங்ஙனன்றிறே. "மத்$_3$ப$_4$க்தாந்" இத்யாதி$_3$வசநத்தோடு ஏகார்த்த$_2$மான "அமர ஓர் அங்கமாறும்" என்கிற பாட்டிலே "அந்தணர்களேலும்" என்று 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் காண்கையாலே இவ்வசநத்திலும் 'ஶ்ரோத்ரிய'ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே இவ்வபிஶப்$_3$த$_3$ம்தான் ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு சண்ட$_3$ாளத்வத்தோடு உண்டான விரோத$_4$த்தை ஸ்வரஸமாகச் சொல்லுகையாலே அந்த 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே கூடின ஶ்ரோத்ரியஶப்$_3$த$_3$க$_4$டித–மான அவ்வசநம், ஶ்ரோத்ரியத்வாதி$_3$விரோதி$_4$பூ$_4$யஸ்தையுள்ள விடத்திலும் ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் அவற்றால் வரும் ப்ரதிஹதியொன்றுமின்றிக்கே அஸங்கோசேந ஸ்வப$_2$லங்களைக்கொடுக்கும் என்னுமர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வாதி$_3$விரோத$_4$மில்லாதவிடத்–திலும் அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் அஸங்கோசேந ஸ்வப$_2$லஜநகமாம் என்னுமர்த்த$_2$த்தை கைமுதிகந்யாயத்தாலே சொல்லிக்கொண்டு, ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரம் ஶ்ரோத்ரியாஶ்ரோத்ரிய–ஸாத$_4$ாரண்யேந ஸர்வவிஷயத்திலும் அப்ரதிஹதஶக்திகமாய்க்கொண்டு ஸங்கோசமின்றிக்கே ப$_2$லிக்குமதாயிருக்கையாலே அதுக்கு அதி$_4$காரிநியமமில்லை என்னுமத்தை தாத்பர்யமாக பர்யவஸாநகத்யா ப்ரதிபாதி$_3$க்கை அவ்வசநத்தில் ப$_4$ாக$_3$வதநிந்தை$_3$யாலே சண்ட$_3$ாளத்வத்தை அடையுமவனை 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதஶ்ரோத்ரியஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷித்ததுக்கு ப$_2$லமாகையாலேயும்,

ஶ்ரோத்ரியத்வம், "ஸர்வேஸ்மை தே$_3$வா ப$_3$லிமாவஹந்தி", "ந க$_2$லு ப$_4$ாக$_3$வதா யமவிஷயம்

கு3ச்ச2ந்தி", "யதீநாம் ஶதமேகேந மந்த்ரராஜாத்4யாபகேந நோ ஸமம்", "விந்த3தே ப்ராஜாபத்யம் ராயஸ்போஷம் கௌ3பத்யம் ததோம்ருதத்வமஶ்நுதே ததோம்ருதத்வமஶ்நுதே", "ஸந்த4ாம் ச யாம் ஸந்த3தே4 ப்3ரஹ்மணைஷ ரமதே தஸ்மிந்நுத ஜீர்ணே ஶயாநே" இத்யாதி3ஶ்ருதிகளாலே ப4ாக3வதவைப4வஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அத்தை ப4ாக3வததோ3ாஷஜ்ஞாநகார்ய-மான நிந்த3ாஹேது என்கை விருத்3த4மாகையாலேயும்,

ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கியுண்டாமஹங்காரத்துக்கு நாம் ஶ்ரோத்ரியர்களன்றோ என்று ஶ்ரோத்ரியத்வம் அவலம்ப3மாகிருப்போலே, நாம் அஹங்காரஹேதுவான ஶ்ரோத்ரியத்வாதி3கள் இல்லாதவிலக்ஷணர்களன்றோ, நாம் பரமப4ாக3வதர்களன்றோ, "பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஶூத்3ரஸ்ய" என்று நாம் ஶுஶ்ருஷை ஜந்மஸித்3த4மாகப்பெற்றவர்களன்றோ, "ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி" என்று நாம் பாரதந்த்ர்யம் ஜந்மஸித்3த4மாகப்பெற்றவர்களன்றோ, "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து" என்று நாம் ஸர்வவர்ணபேக்ஷயா நைச்யம் ஜந்மஸித்3த4மாகப் பெற்றவர்களன்றோ என்று இத்யாதி3ப்ரகாரத்தாலேயே ஶ்ரோத்ரியத்வமும் ப4ாக3வதத்வமும் ஶூத்3ரத்வமும், ஸ்த்ரீத்வமும், ஶ்வபசத்வமும் எல்லாம் அஹங்காராவலம்ப3மாகக்காண்கையாலே, தாவந்மாத்ரத்தாலே அதெல்லாம் அஹங்காரஹேதுக்கள் என்கை அநுபபந்நமாகையாலேயும், அப்படிச்சொல்லில் ப4ாக3வதத்வம் உட்பட த்யாஜ்யமாக ப்ரஸங்கிக்கையாலேயும்,

விஷம் தலைமண்டைகொண்டவன், திக்தபத3ார்த்த2த்தை மது4ரமாகவும், மது4ரபத3ார்த்த2த்தை திக்தமாகவும் நிந்த3ாஶ்லாகை4களைப் பண்ணில் அதுக்கு ஹேது பத3ார்த்த2தோ3ாஷமும், இந்த்3ரியதோ3ாஷமும், அதி4காரிதோ3ாஷமுமின்றிக்கே, விஷமே ஹேது என்னுமிடம் அந்யத்ர வ்யபி4சாரஸஹசாரங்களாலே நிர்ணீதமாகிருப்போலே, நாத2முனிகள் துடங்கி அஸ்மத3ாசார்ய-பர்யந்தமாக எல்லாரும் ஶ்ரோத்ரியராயிருந்துவைத்தே ப4ாக3வதஶேஷத்வத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலேயும், அஶ்ரோத்ரியராயிருந்து பலரும் நிந்தை3 பண்ணக்காண்கையாலேயும், நிந்தை3க்கு ஹேதுஶ்ரோத்ரியத்வதோ3ாஷமன்று என்னுமிடமும்,

ப4ாக3வதநிந்தை3பண்ணுமெல்லாரிடத்திலும் அக்ருத்யகரணாதி3களாலே நியமேந அநுமிதங்க-ளாயிருந்துள்ள ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களினுடைய அபி4வ்ருத்3தி4யே அந்த ப4ாக3வதநிந்தை3க்கும் ஹேது என்னுமிடமும் ஸித்3த4மாகையாலேயும்,

ஏதத்3விரோதே4ந ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயம் இங்கும் ப்ரவ்ருத்தியாதாகை-யாலேயும்,
"நிந்த3ந்" என்கிற பத3ார்த்த2த்தை, "பழிப்பராகில்" என்று யத்3யாலிங்கி3தமாக ஆழ்வார் அநுஸந்தி4க்கையாலே அந்த 'யதி3'ஶப்3த3ம், ஶ்ரோத்ரியராயிருக்குமவர்கள் பழியார்கள், ஒருக்கால் பழிப்பராகில் என்று ஶ்ரோத்ரியத்வரூபப4ாக3வதநிந்த3ாவிரோதி4ஸமவத4ாநப்ரயுக்த-நிந்த3ாதௌ3ர்லப்4யத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்3த4ஸாத்4யஸமபி4வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே, ஶ்ரோத்ரியத்வம் நிந்த3ாஹேது என்று சொல்லுகிறது இஶ்ஶ்லோகம் என்கை தத்வத3ர்ஶி-வசநவிபரீதமாகையாலேயும்,
இந்த 'யதி3'ஶப்3த3ார்த்த2த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்திலேயும் [இழவுக்குறுப்பாகில்] என்று ப்3ராஹ்மண்யம் வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4ஹேதுவாகையாலே, ப்ராயேண இழவுக்கு உறுப்பாகாது என்னுமிடம் தோற்ற யத்3யாலிங்கி3தமாக அருளிச்செய்கையாலேயும்,

'ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேத3ாத்4யயநாதி3முக2த்தாலே ப4க3வல்லாப4ஹேது என்கிற ப்4ரமத்தாலே, அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகையாலே த்யாஜ்யம்' என்று மூலத்தில் அருளிச்செய்யாமையாலேயும்,

ஶ்ரோத்ரியத்வம் ப4ாக3வதநிந்த3ாவிரோதி4 என்றும், அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வத்துக்கு மூலமான ப்3ராஹ்மண்யமும் அந்த ஶ்ரோத்ரியத்வத்3வாரா ப4க3வல்லாப4ஹேது என்றும், இப்படி ப்3ராஹ்மண்யஶ்ரோத்ரியத்வங்கள் ப4க3வல்லாப4ஹேதுக்களாயிருந்ததேயாகிலும் அந்த

ப்3ராஹ்மண்யம் தே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கமாகையாலே, அந்த ப்3ராஹ்மண்யத்துக்கும் மூலமான தே3ஹம் கு3ணத்ரயவத்தாயிருக்கையாலே கர்மமடியாகப்பிறந்த ஸத்த்வாபி4-வ்ருத்3தி4யாலே, அந்த தே3ஹம் இவனுக்கு ஶமத3மாதி3களை ஸுகே2ந பிறப்பிக்கவற்றாகிறாப் போலே, காத3ாசித்கமாக ஒரு கர்மவிஶேஷத்தாலே அந்த தே3ஹத்திலேயே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அபி4வ்ருத்3த4மான த3ஶையிலே ப4ாக3வதாபசாரத்தை விளைத்து முடிக்குமதாயிருக்கையாலே அப்படி த்ரிகு3ணாத்மகதே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கமான ப்3ராஹ்மண்யம் புலிகிடந்த காடுபோலே அநர்த்த2ஸம்ப4ாவனையாலே த்யாஜ்யம் என்றுமிறே கீழ்க்3ரந்த2ாபி4ப்ராயம்.

ஈத்3ருஶத்யாஜ்யத்வம் கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தௌ4பாதி4கஜந்மமெல்லாவற்றுக்கும் ஸாத4ாரண-மிறே. மேல் சொல்லப்படுகிற உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடையார்க்கிறே அது இல்லாதது. [உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மாதி3கள்] என்கிறவிடத்தில்[ஆதி3]ஶப்3த3ம் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதி3களைச் சொல்லுகிறது. இது, கீழ் [ப்3ராஹ்மண்யம் இழவுக்குறுப்பு] என்று ஜந்மத்தை இழவுக்கு உறுப்பாகச் சொன்னது, ஜ்ஞாநாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே. (உறுப்பாகில்) என்கிற 'யதி3' ஶப்3த3ம் அநுவாதே3. (அபக்ருஷ்டஜந்மாதி3கள்தான் பேற்றுக்கு உடலாமோ என்ன) என்றது, "ஶ்வபசோऽபி மஹீபால விஷ்ணுப4க்தோ த்3விஜாதி4க: । விஷ்ணுப4க்திவிஹீநஶ்சேத் யதிஸ்ச ஶ்வபசாத4ம:", "விப்ராத்3த்3விஷட்3கு3ணயுதாத3ரவிந்த3நாப4பாத3ாரவிந்த3விமுகா2த் ஶ்வபசம் வரிஷ்ட2ம் மந்யே" என்று இத்யாதி3களிலே உத்தமாஶ்ரமியுமாய் ஶமத3மாதி3கு3ணபூர்ணனுமா-யிருக்கிற கேவலப்3ராஹ்மணனைக் காட்டில், அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்-களையுடைய ஶ்வபசனை ஶ்ரேஷ்ட2னாகச் சொல்லுகையாலேயும், அவனை அப்படி உத்க்ருஷ்டனாகச் சொல்லுகைக்கு மூலம், "ஶ்வபசோऽபி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸித்3த3ஸாத்4யஸமபி4வ்யா-ஹாரந்யாயஸித்3த4மான ஶ்வபசத்வத்தினுடைய விஷ்ணுப4க்திஹேதுத்வம் என்கை உசிதமாகையாலேயும்,

விளக்கு இருட்டறையிலே ப்ரகாஶிக்குமாபோலே ஈஶ்வரனுடைய வாத்ஸல்யஸௌஶீல்ய-ஸௌலப்4யங்கள் எல்லாம் சேதநதோ3ஷங்கொண்டே ப்ரகாஶிக்கவேண்டியிருக்கையாலே, தன்னுடைய கு3ணங்கள் நிறம்பெறுகைக்காக எம்பெருமான் தானே மேல்விழுந்து வந்து கலந்து தோ3ஷங்களை போ4க்3யமாகக் கொள்ளும்படி பண்ணிக்கொடுத்த அவ்வழியாலே விஷ்ணுப4க்த்யபி4வ்ருத்3தி4க்கு நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி3கள் ஹேதுக்கள் என்கை உபபந்ந-மாகையாலேயும்,

உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆஸ்த2ாநம் பண்ணுகையாலும்,

நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தாதி3கள் அத்யுத்க்ருஷ்டங்களாய்க்கொண்டு பேற்றுக்குடலாகக்குறை-யில்லாமையாலே, இவ்வர்த்த2த்துக்கு இசைவராகில் கேட்போம் என்று ஜிஜ்ஞாஸுச2ாயையாலே நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநாதி3கள்தான் ப4க3வல்லாப4மாகிற பேற்றுக்கு உடலாமோ என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண என்றபடி.

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று) என்றது, ப்3ராஹ்மண்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமும், வேத3ாத்4யயநதத3ர்த்த2ாநுஷ்ட2ாநங்களாகிற வ்ருத்தோத்கர்ஷமும் ஒருபடியாலே பேற்றுக்கும் ப்ரயோஜகமுமாய், ஒருபடியாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமுமாயிருக்கையாலே அது பேற்றுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று, இழவுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று என்றபடி.

(அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று என்கை) என்றது, ஶ்வபசத்வாதி3களாகிற ஜந்மாபகர்ஷமும், அக்ருத்யகரணாதி3களாகிற வ்ருத்தாபகர்ஷமும், பர-து3:க2து3:கி2யான எம்பெருமானுக்கு இரக்கத்துக்கும் அதி4காரிக்கு வேண்டும் கைங்கர்யத்துக்கு

உடலாயிருந்துகொண்டு பேற்றுக்கும் ப்ரயோஜகமாய், ப4க3வத்3பசாரப4ாக3வதாபசாரங்களை விளைத்து அவ்வழியாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாயிருக்கையாலே அதுவும் பேற்றுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று, இழவுக்கும் அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமன்று என்கை என்றபடி.

இத்தால், உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3கள் இழவுக்குறுப்பாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று கீழ்ச்சொல்லாமையாலும், [அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமிறே] என்று யத்3யாலிங்கி3தமாகச் சொன்ன கீழ்வாக்யத்தில் ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வப4ாவத்தாலே அநாயாஸேந ஶமத3மாதி3-ஸம்பாத3நத்3வாரா ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகமான அந்த ப்3ராஹ்மண்யம்தானே த்ரிகு3ணமான அந்த தே3ஹஸ்வப4ாவத்தாலேயே காத3ாசித்கமாக ப4ாக3வதாபசாரத்தையும் விளைத்து அவ்வழி-யாலே இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாக யோக்3யதையுண்டாகையாலே, இப்படி பேறிழவுகள் இரண்டுக்கும் பொதுவான அது த்யாஜ்யம் என்று ப்3ராஹ்மண்யத்தினுடைய த்யாஜ்யதைக்கு ப4க3வல்லாப4ாலாப4ங்களுக்கு அது ஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாயிருக்கையே ஹேதுவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, ஸ்வப்ரயோஜகோபாதி4பூ4த-அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸ்வ-ப4ாவத்தாலே ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்குறுப்பான ப4க3வத்3ப4ாக3வதாபசாரங்களை மிகவும் விளைக்கவற்றன ஶ்வபசத்வாதி3நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களுக்கு உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களை த்யாஜ்யமாகப் பண்ணின ஹேது மிகவும் உண்டாகையாலேயும் கீழ் உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி3களை ஸ்வரூபத ஏவ ப4ாக3வதாபசாரத்3வாரா ப4க3வத்3விஷயத்தை இழக்கைக்கு அஸாத4ாரண-ப்ரயோஜகமாகச்சொன்னதாகக்கொண்டு தத்ப்ரதிகோடியான அபக்ருஷ்டஜந்மாதி3கள் பேற்றுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகம் என்று ஸ்வாபி4மதார்த்த2த்தைச் சில யுக்த்யாப4ாஸங்களாலே ஸாதி4க்க அவகாஶம் பார்க்கிற நிக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3யினுடைய ப்ரத்யாஶை க4டியாது என்றதாயிற்று.

(1) [ப்3ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது] என்று இத்யாதி3யான கீழ்வாக்யத்3வயமும் கேவலோத்-க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸபரமாயிருக்கையாலேயும்,
(2) மேல் [ப4கவத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானல்] இத்யாதி3வாக்யம், ப4ாக3வதோத்க்ருஷ்டவர்ணோத்-கர்ஷவாதி3யினுடையவும், ப4ாக3வதாபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷவாதி3யினுடையவும் மதங்களுக்கு அநுக3மேந நிராஸபரமாயிருக்கையாலேயும்,
[ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] இத்யாதி3நடுவாக்யம் கேவலாபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸபர-மாகை உசிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத2மயோஜனை அருளிச்செய்தது.

உத்க்ருஷ்டவர்ணம் த்யாஜ்யம் என்கைக்குச் சொன்ன ஹேது நிக்ருஷ்டவர்ணாதி3களுக்கும் உண்டாகையாலே உத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷநிராஸத்தாலேயே அபக்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷமும் தன்னடையே நிரஸ்தமாய்விடுகையாலே, உத்க்ருஷ்டஜந்மம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும், அபக்ருஷ்டஜந்மம் இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும் ஶங்கை உண்டாகலாமித்தனையொழிய, அபக்ருஷ்டஜந்மம் பேற்றுக்கு உடலாமோ என்கிற ஶங்கையுண்டாகைக்கு ப்ராயேண யோக்3யதை இல்லாமையாலும்,

[ப்ரயோஜகம் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மும், அஸம்ப3ந்த4மும்] என்கிற மேல் வாக்யம் க்ரமாந்வ-யாஶ்ரயணத்தாலே ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே{?யும்}, இவ்வாக்யத்தையும் க்ரமாந்வயத்தாலே யோஜிக்கையே ஸ்வரஸம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி கேவலோத்க்ருஷ்டவர்ணோத்கர்ஷ-வாதி3நிராஸபரமாகவே [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய] இத்யாதி3வாக்யத்தையும் யோஜிப்பதாக ஶங்காப்ரத3ர்ஶநபூர்வகமான அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறர் (அன்றிக்கே) இத்யாதி3யாலே.

(இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி3நியமமில்லை என்பது இழவுக்கு உறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே என்பதாகாநின்றீர்) என்றது, ப4ாக3வதாபசாரத்தால் நஶித்துப்போகைக்கு ஜந்மவ்ருத்தங்களி-னுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களால் வரும் ஓரதி4காரிநியமமில்லை என்பதாகாநின்றீர், ப்3ராஹ்ம-ணர்கள் ஸர்வராலும் பூஜநீயர்கள் என்றும், அவர்களை நிந்தி3க்கில் ஸ்வரூபநாஶம் ப2லிக்கும் என்றும், அவர்கள் நிந்தி3தங்களைச் செய்யிலும் அவர்களுக்கு தோ3ஷமில்லை என்றும் மற்றும்

பலபடியாலும் ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்$_3$ராஹ்மண்யத்தை அத்யாத$_3$ரம் பண்ணிச்சொல்லாநிற்க, தத்வ-ஜ்ஞாநாந்தர்பூ$_4$தமான பா$_4$க$_3$வதர்களுடைய ஜந்மாபகர்ஷசிந்தநம் அவர்களுக்கு சண்டா$_3$ள-த்வாவஹம் என்றும், அவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷம் பா$_4$க$_3$வதநிந்தா$_3$ப$_2$லபூ$_4$தமான சண்டா$_3$ளத்வத்தை நிவர்த்திப்பித்துக் கொள்ளுகைக்கு உடலாகாதமாத்ரமன்றிக்கே அந்த ப$_2$லத்தைச் சிறிது ஸங்கோசிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்கும் உடலாகமாட்டாது என்றும், இங்ஙனே ஜந்மாதி$_3$களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் பசையில்லை என்று சொல்லலாமோ என்று நான் பண்ணின ப்ரஶ்நத்துக்கு, ஜந்மாதி$_3$களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் ப்ரயோஜநமில்லை என்று கீழ்ச்சொன்னமாத்ரத்தையாகிலும் ஸாதி$_4$த்துவிடாதபடி, [அதுதானே] இத்யாதி$_3$யாலே, கீழ்ச்சொன்னமாத்ரமேயன்று, ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தை ஒருபடியாலே இழக்கைக்கும் உறுப்பாகை-யாலே அது த்யாஜ்யமும் கூட என்பதாகாநின்றீர் என்றபடி.

(இங்ஙனே சொல்லலாமோ) என்றது, "யதா$_2$பூ$_4$தவாதி$_3$ ஹி ஶாஸ்த்ரம்" என்கிறபடியே, யதா$_2$ர்த்த$_2$-வாதி$_3$யான ஶாஸ்த்ரம் மிகவும் ஆத$_3$ரித்துக் கொண்டாடுகைக்கு மூலம் இதினுடைய ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ஹேதுத்வரூபவைப$_4$வம் என்கை உப$_4$யவாதி$_3$ஸம்மதமாயிருக்க, தத்$_3$விருத்$_3$த$_4$மாக இத்தை அப்ரயோஜகம் என்றும், அநர்த்த$_2$ஹேதுதயா த்யாஜ்யம் என்றும் இங்ஙனே சொல்லலாமோ என்றபடி. ஶாஸ்த்ராவிரோதே$_4$ந சொல்லவேண்டும் க்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது மேல் [வேதா$_3$த்$_4$யயநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே] இத்யாதி$_3$யாலே. [வேதா$_3$த்$_4$யயநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ஹேதுவாகையாலே] என்று மூலவாக்யம் தன்னையேயிட்டுச்சொன்னது, இவ்வர்த்த$_2$மும் மூலத்தில் கீழ் அப்$_4$யுபக$_3$தம் என்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக. (ஹேதுவாகையாலே) என்றது, உப$_4$யவாதி$_3$ஸம்ப்ரதிபந்நஶாஸ்த்ராத$_3$ரணுந்யதா$_2$நுபபத்திஸித்$_3$த$_4$ஹேதுத்வத்தையுடையதாகையாலே என்றபடி. (ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு உடலாகவும்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேறிழவுகளிரண்டுக்கும் பொது என்னில், உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மவ்ருத்தங்களை மாத்ரம் ஶாஸ்த்ரங்களால் ஆத$_3$ரித்துச் சொல்லுகை சேராதாகையாலே, அப்படி ஶாஸ்த்ரங்களால் ஆத$_3$ரிக்கப்பட்ட ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு அஸாதா$_4$ரணப்ரயோஜகமாகவும் என்றபடி.

(அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்$_4$யயநாதி$_3$களுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்கு உடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ) என்றது, "அபக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களைப் பலவிடங்களிலும் க$_3$ர்ஹித்தே சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு அதுகள் அத்யுத்$_3$ரிக்ததமோகு$_3$ணகதே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌ$_4$பாதி$_4$-கங்களாகையால் வந்த வேதா$_3$த்$_4$யயந-தத$_3$ர்த்த$_2$ஜ்ஞாந-தத$_3$நுஷ்டா$_2$நங்களுக்கு அநர்ஹமா-யிருக்கையாகிற தோ$_3$ஷத்தாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$லாப$_4$த்துக்கே அஸாதா$_4$ரணப்ரயோஜகமாயிருக்-கையாகிற தோ$_3$ஷம் விஷயம்" என்று சொல்லவேண்டுகையாலே, அப்படி ஶாஸ்த்ரங்களாலே பலவிடங்களிலும் க$_3$ர்ஹிதங்களாயேயிருந்துள்ள அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்கள் வேதா$_3$த்$_4$ய-யநாதி$_3$களுக்கு அநர்ஹகங்களாகையாலே, இழவுக்கே அஸாதா$_4$ரணப்ரயோஜகமாகவும் கொள்ள வேண்டாவோ என்றபடி. (என்ன) என்றது, என்று கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷவாதி$_3$ தானே கேட்க என்றபடி.

(ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்று என்கை) என்றது, ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் இரண்டும் ப்ராக்ருததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌ$_4$பாதி$_4$கங்களாயிருக்கை-யாலே கர்மாதீ$_4$நமாக விகரித்து க்ருத்யாக்ருத்யங்களிலே மூட்டும் அந்த தே$_3$ஹஸ்வபா$_4$வத்தாலே இரண்டும் இழவுக்கும் ப்ரயோஜகமாய், அபக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு வேதா$_3$த்$_4$யயநயோக்$_3$யதை இல்லையேயாகிலும் ஔபதே$_3$ஶிகஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வாதி$_4$காரமான ஸாத$_4$நத்தில் இழிந்து ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு யோக்$_3$யமாயிருக்கையாலே, அவ்விரண்டும் ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$த்துக்கும் ப்ரயோஜகமுமாயிருந்ததேயாகிலும் ஸத்வோத்$_3$ரிக்ததே$_3$ஹௌபாதி$_4$கமான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு ஶமத$_3$மாதி$_3$கள் ஸ்வாபா$_4$விகங்களாயும் அத்யுத்$_3$ரிக்ததமோகு$_3$ணக-தே$_3$ஹௌபாதி$_4$கமான நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு காமக்ரோத$_4$லோபா$_4$தி$_3$கள் ஸ்வாபா$_4$விகங்களா-

யும் இருக்கையாலேயும் உத்க்ருஷ்டஜந்மம் ப்ராயேண ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவாயும், அபக்ருஷ்ட-ஜந்மமும் ப்ராயேண தத$_3$லாப$_4$ஹேதுவாயும் இருக்கையைப்பற்ற ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆத$_3$ரித்தும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தை அநாத$_3$ரித்தும் போருகையாலே, ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$லாப$_4$ங்களிரண்டுக்கும் பொது-வாகையாலே, ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கே அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜக-மன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கே அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகமுமன்று என்கை என்றபடி. ஆகையிறே ஶாஸ்த்ரங்களில் க்வாசித்கமாக ப்$_3$ராஹ்மண்யநிந்தை$_3$யும் ஶ்வபச-த்வாதி$_3$ப்ரஶம்ஸையும் காண்கிறது.

நிக்ருஷ்டஜந்மம், "ஸமாஶ்ரயணம் ஸாதி$_4$த்தருளவேணும்" என்று உடையவர் திருக்கச்சி நம்பியை ப்ரார்த்தி$_2$க்க, அவர் விஶேஷஶாஸ்த்ரமர்யாதை$_3$யாலே யோக்$_3$யதை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், "நம்மிடத்தில் நீர் ஆஶ்ரயிக்கை வைதி$_3$கமர்யாதை$_3$க்குப் போந்திராது" என்று திருக்கச்சிநம்பி விலக்கியருளினபடியே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே நிவ்ருத்தமா-யிருக்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலஸம்ப$_3$ந்த$_4$மேஹேதுவாக எம்பெருமானுக்கு மங்க$_3$ளா-ஶாஸநார்த்த$_2$மாக ஶிஷ்யார்ஜநமாகிற பேற்றையும், உப$_4$யவேதா$_3$ந்தங்களாலும் எம்பெருமானை ஆராதி$_4$க்கையாகிற பேற்றையும் இழக்கைக்கே அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகமாயிருக்க, நிக்ருஷ்ட-ஜந்மம் பேற்றினுடைய இழவுக்கு அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகமன்று என்று சொல்லலாமோ என்கிற ஶங்கையிலே 'பேறிழவு'ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறுர் (பேறிழவுகளாவன) இத்யாதி$_3$நா.

ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$மாவது:- (பூர்வம் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ஹேதுவாகையாலே) என்கிறவிடத்தில் (ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மான கேவலபரார்த்த$_2$ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணநுப$_4$வகைங்கர்யலாப$_4$ம்; ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$னுய், அந்தர்யாமிதயா ஸர்வவ்யாபகனுயிருக்கிற ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபதஸ்-ஸர்வராலும் லப்$_4$யனுயிருக்யையாலே அநுப$_4$வகைங்கர்யவிஶிஷ்டவேஷத்தாலேயிறே அவன் முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ராப்யனுகிறது. தத$_3$லாப$_4$மாவது:- [அதுதான் இழவுக்குறுப்பாகில்] என்கிறவிடத்தில் [இழவு]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணநுப$_4$வகைங்கர்யங்களைப் பெறப்பெறுதபடி ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகை. (ப$_2$லிப்பிக்குமது) என்றது, ப$_2$லவத்தாகப் பண்ணுமது என்றபடி. 'ப$_2$ல = நிஷ்பத்தௌ' என்று நிஷ்பத்த்யர்த்த$_2$கமான 'ப$_2$ல'த$_4$ாது 'ப$_2$லதி விஜயம் ஸர்வத்ர ஶ்ரீயதீஶ்வரகீ$_3$ஶ்ஶ்ரம:" இத்யாதி$_3$ஸ்த$_2$லங்களில் ஸகர்மகமாக ப்ரயுக்தமாகக் காண்கிறதிறே. ப$_2$லவத்தாகப் பண்ணுகையாவது, ஸாத$_4$நத்தை ப$_2$லோபத$_4$ாயக-மாகப்பண்ணுகை. வ்யாபாரமிறே ஸாத$_4$நத்தை ப$_2$லோபத$_4$ாயகமாகப் பண்ணுகிறது. ஆக ப்ரக்ருதத்தில் வ்யாபாரத்வம் ப்ரயோஜகத்வம் என்றதாயிற்று. கீழ் [ப்$_3$ராஹ்மண்யம் விலேச்செல்லுகிறது] இத்யாதி$_3$வாக்யத்திலே ஜந்மோத்கர்ஷத்தினுடைய ஶாஸ்த்ரோக்தப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ஹேதுதையை அங்கீ$_3$கரித்துவைத்து இவ்விடத்தில் அது ப்ரயோஜகமன்று என்று சொல்லலாமோவென்னில், அங்கு ஸாமாந்யத: ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ரயோஜகத்வமாத்ரம் அங்கீ$_3$க்ருதம்; இங்கு அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகத்வமில்லை என்று நிஷேதி$_4$க்கப்படுகிறது என்று அவிரோத$_4$ம் கண்டுகொள்வது.

உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$களை மோக்ஷஸாத$_4$நமாகச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களை க்வாசித்கப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ப்ரயோஜகத்வபரமாக்கியும், நிக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$களை நிந்தி$_3$க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களை நியமேந ப$_4$க$_3$வத$_3$லாப$_4$ப்ரயோஜகத்வபரமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க அதுகளையும் ப்ராயஶ: ப$_4$க$_3$வத$_3$லாப$_4$ப்ரயோஜகத்வபரமாக்கியும், இங்ஙனே ஶாஸ்த்ரங்களை ஸங்கோசிப்பது என் கொண்டு என்ன அருளிச்செய்கிறுர் (உத்க்ருஷ்டஜந்மவ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே) இத்யாதி$_3$-யாலே. (இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று என்னுமிடம்) என்றது, ஜந்ம-வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் க்ரமேண பேறிழவுகளிரண்-டுக்கும் அவ்யபி$_4$சரிதமாக நியமேந ப்ரயோஜகமன்று என்னுமிடம் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷ-ஸித்$_3$த$_4$மிறே) என்றது, அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி$_4$சாரப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மிறே என்றபடி. கைங்கர்ய-ரூபமான ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$ப$_4$ாவங்கள் ஸர்வப்ரத்யக்ஷயோக்$_3$யமாகையாலேயும், கு$_3$ணநுப$_4$வ-

209. ப்ரயோஜகம் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்.

ஆகில் ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன, தல்லாப$_4$ாலாப$_4$மாகிற பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகம், ஸத$_3$ாசார்யாங்கீ$_3$கார-ரூபப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், தத$_3$ப$_4$ாவரூபப$_4$க$_3$வத$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமென்கிறுர். உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மா-தி$_3$யில் நிர்ப$_3$ந்த$_4$மில்லை; தத$_3$ங்கீ$_3$காரவிஶேஷஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உடையாராகையே பேறிழவுகளுக்கடி என்றபடி. இத்தை அயநஸம்ப$_3$ந்த$_4$மென்னில் அதில்லாதார் இல்லாமையால் தத$_3$ப$_4$ாவமிழவுக்கடி என்னக்கூடாது; தந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் பேற்றுக்கடியான ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஹேதுவாய்க் கொண்டு ப$_2$லஹேதுவாமத்தனை; "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே$_3$வ:" என்று பீதகவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகையாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மென்னத்தகும் கேவலப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மே ப$_2$லஹேதுவென்கை, ஆசார்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவென்னுமத்தோடு சேராது, "ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ" இத்யாதி$_3$வசநங்களுமுண்டிறே; ஆக தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாऽஸம்ப$_3$ந்த$_4$ங்களொழிய ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தல்லாப$_4$ாலாப$_4$ஹேதுவன்றென்றதாயிற்று. "மாம் ஹி பார்த்த$_2$ வ்யபாஶ்ரித்ய யேபி ஸ்யு: பாபயோநய: । ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்தத$_2$ா ஶூத்$_3$ராஸ்தேऽபி யாந்தி பராங்க$_3$திம் ॥ ஸர்வத்ர க$_2$லு த்$_3$ருஶ்யந்தே ஸாத$_4$வோ த$_4$ர்மசாரிண:" என்று தத்ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ாஜ்ஜீவநம் ஸர்வவர்ணிகளுக்குமுண்டிறே. (209)

---

209. ஆனுல் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன அருளிச்செய்கிறுர் [ப்ரயோஜகம்] என்று துடங்கி. அதாவது ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$மாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் நாம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹ-ஶேஷபூ$_4$தர் என்றிருக்கையாகிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்; தத$_3$லாப$_4$மாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகம்

---

209. (அப்ரயோஜகம் என்று பர்யுத$_3$ாஸத்துக்கு ப்ரயோஜகப்ரஸித்$_3$தி$_4$ வேண்டுகையாலே தத்ப்ரத$_3$ர்ஶந-பரம் உ$_3$த்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஆனுல்) இத்யாதி$_3$. "ஸ்வாப$_4$ாவி-கோஸ்ய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$: உப$_4$யோரேஷ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$: தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநம் நியமயதி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ந ஸஹ ஷட$_3$ர்த்த$_2$ா:" என்று 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம் அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்திலே ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே இந்த 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்பரமாகை உசிதம். அது ஸர்வத்ர ஸர்வத$_3$ா உண்டாகையாலே [அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும்] என்கிற தத$_3$ப$_4$ாவம் கூடாதாகையாலே தாத்$_3$ருஶப்ரஸித்$_3$-த$_4$ார்த்த$_2$க$_4$டிததஜ்ஜ்ஞாநரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் 'ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதமாகவும், தஜ்ஜ்ஞாந-மாகிற ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய அப$_4$ாவம் 'அஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதமாகவும் ப்ரஸித்$_3$த்$_4$யநுக்$_3$ரஹ-ந்யாய்யத்வத்தாலே உசிதம். ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ரூபமாகையாலே 'ஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$த்தில் ஜ்ஞாநலக்ஷணையில்லை; ஶேஷத்வரூபப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$-க$_4$டிதமாகையாலே ப்ரஸித்$_3$தி$_4$த்யாக$_3$மும் இல்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (நாம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷபூ$_4$தர்) இத்யாதி$_3$. அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநம் அதி$_4$காரதயா ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ப்ரயோஜகம் என்றபடி. உபாயம் அநதி$_4$காரிக்கு ப$_2$லாஸாத$_4$நமாகையாலே ஶேஷத்வஜ்ஞாநாப$_4$ாவம் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$ாப$_4$ாவப்ரயோஜகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (தத$_3$லாப$_4$மாகிற) இத்யாதி$_3$. இத்தால் ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும், அஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் ஆசார்யாங்கீ$_3$காரரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$-தத$_3$ப$_4$ாவங்கள் என்று ஆய்ப்படியிலே யோஜனை 'ப$_4$ாக$_3$வத'பத$_3$த்துக்கு ஆசார்யபரத்வாஸ்வாரஸ்யத்தாலும், 'அஸம்ப$_3$ந்த$_4$'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு

ரூபப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$தத$_3$ப$_4$ாவங்கள் தத்தத்புருஷப்ரத்யக்ஷவிஷயங்களாயிருக்கையாலேயும், வ்ருத்தஜ்ஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களும் யத$_2$ாயோக்$_3$யமாம்படியே ப்ரத்யக்ஷயோக்$_3$யமாயிருக்கை-யாலேயும், உத்க்ருஷ்டவம்ஶஜாதத்வரூபமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமும் ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$மா-யிருக்கையாலேயும், கீழ்ச்சொன்ன அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி$_4$சாரப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகக்குறை-இல்லையிறே. "ததஶ்ச ஸந்ததிஸ்ம்ருத்யாநுக்$_3$ருஹீதேந சக்ஷுஷா । விஜ்ஞாயமாநம் ப்$_3$ராஹ்மண்யம் ப்ரத்யக்ஷத்வம் ந முஞ்சதி" என்று ஜாதி ப்ரத்யக்ஷஸித்$_3$த$_4$ம் என்று ஆக$_3$மப்ராமாண்யஸமர்த்த$_2$நத்திலும் அருளிச்செய்தாரிறே. (208)

தத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற தத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவமென்றபடி. (209)

ப்ரஸித்3தி4த்யாக3ப்ரயுக்த-அஸ்வாரஸ்யத்தாலும் அநுசிதம் என்று ஸூசிதம். (209)

209. (ப4க3வல்லாப4மாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம்) என்றது, ஸித்3த4ஸாத4நமான ஸ்வாதி4காரிகளுக்கு ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களாகிற ப4க3வல்லாப4த்தை ப2லி{ப்பி}க்கும்போது, அதுக்கு த்3வாரமாய் நின்றதை ப2லோபத4ாயகமாக்குவிக்குமதான ப4க3வல்லாப4ப்ரயோஜகமாவது என்றபடி. (நாம் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தர் என்றிருக்கையாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம்) என்றது, அவ்யபி4சரிதமாகையாலே ப4க3வல்லாப4த்துக்கு த்3ருஷ்ட3த்வாரா காரணமாய், ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய க்ருஷிப2லமாய், அத ஏவ {தஜ்ஜ} ஜந்யத்வே ஸதி தஜ்ஜந்யஜநகத்வரூபமான வ்யாபாரலக்ஷணலக்ஷிதமாயிருந்துள்ள ஸ்வாத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தங்கள் என்கிற அத்4யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநரூபமான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் என்றபடி. இதுவுள்ளார்க்கெல்லாம் ப4க3வல்லாப4முண்டிறே. (தத3லாப4மாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகம்) என்றது, இழவுக்கடி அநாத்3யசித்ஸம்ப3ந்த4மாகையாலே அதுக்கு த்3வாரமாய் நின்றதை தாத்3ருஶப2லோபத4ாயகமாகப் பண்ணுவிக்குமதான ப4க3வத3லாப4மாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகமாவது என்றபடி.

(தத3நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற தத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவமென்றபடி) என்றது, 'அந்த அசித்ஸம்ப3ந்த4ம் ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களை இழப்பிக்கும்போது ஸ்வரூபதிரோத4ாநத்தைப் பண்ணியே இழப்பிக்கையாலே அந்த அசித்ஸம்ப3ந்த4ஜந்யமாய், ப4க3வத்3விஷயகாநுப4வகைங்கர்யங்களை இழக்கைக்கு த்3ருஷ்டவித4யா காரணமுமாய், அத ஏவ வ்யாபாரலக்ஷணக்ராந்தமுமாயிருந்துள்ள, "நாம் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷபூ4தர்" என்கிற அத்4யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநாப4ாவமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாப4ாவம் என்றபடி' என்றபடி.

இதுவுடையார் எல்லார்க்கும் ப4க3வத3லாப4முண்டிறே. ஆகக்கீழ் உத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி3யானவன், ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் ஆத3ரிக்கையாலே மோக்ஷஸாத4நமாயிருந்துள்ள ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களை உடையவர்கள் ப4ாக3வதராகிலுமாம், அப4ாக3வதராகிலுமாம், ஶாஸ்த்ரக3ர்ஹிதங்களாகையாலே இழவுக்கு உடலான நிக்ருஷ்டஜந்மாதி3களையுடையவன் நிக்ருஷ்டன் என்று நினைக்கை தத்வஜ்ஞாநரூபமாயிருக்க, ப4ாக3வதனை அப்படி நினைக்கை மஹாபசாரம் என்றும், அவ்வபசாரத்துக்கு ப2லம் ஸ்வரூபநாஶபர்யந்தநித்யசண்ட3ாளத்வம் என்றும், ஸர்வாக்ருத்யங்களையும் அதே3ாஷமாக்கவல்ல ப்3ராஹ்மண்யம் அந்த ப4ாக3வதாபசாரப2லத்தினுடைய ஸ்வல்பாம்ஶஸங்கோசத்துக்கும் உடலாகாது என்றும் இப்படி ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களில் ஒன்றும் பசையில்லை என்றும் சொல்லலாமோ என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே பண்ணின ப்ரஶ்நத்துக்கு, பேற்றுக்கு ஸித்3தே4ாபாயமும் இழவுக்கு அநாத்3யசித்ஸம்ப3ந்த4முமே ஹேதுவாக ஸகலஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே, மற்றவைகளை ஸாத4நமாகச்சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாவற்றுக்கும் த்3வாரதயா ப்ரயோஜகத்வமே விஷயமாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே;

இதில் ஜந்மோத்கர்ஷநிகர்ஷங்கள் இரண்டும் ஸித்3தே4ாபாயம் மேல் விழுந்து பேற்றை உண்டு பண்ணுமளவில் அதுக்கும் த்3ருஷ்டத்3வாரா ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு த்3வாரமாய், அசித்ஸம்ப3ந்த4ம் மேலிட்டு இழவை உண்டுபண்ணுமளவில் அதுக்கும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு த்3வாரமாயிருக்கையாலேயும்,

ஜந்மாத்3யுத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் இழவுக்கு அஸாத4ாரணப்ரயோஜகமாகவும் ஆகமாட்டாமையாலே, ஜந்மோத்கர்ஷாதி3களை ஆத3ரிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அதுகள் ப்ராயேண பேற்றுக்கு த்3வாரமாயிருக்கையும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷத்தை நிந்தி3க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அவை ப்ராயேண இழவுக்கு த்3வாரமாயிருக்கையுமாகிற ஸாத4ாரணப்ரயோஜகத்வமே விஷயம் என்றும் சொல்ல வேண்டுகையாலே;

அந்வயவ்யதிரேகவ்யபி$_4$சாரங்களாலே பேற்றுக்கே அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகமன்றிக்கேயொழிந்த ஜந்மோத்கர்ஷாதி$_3$கள் அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பேற்றுக்கே அஸாத$_4$ாரணப்ரயோஜகமாய், ஆத்மஜந்மரூபமாயிருந்துள்ள ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநரூபப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைப் பற்ற அத்யந்தநிக்ருஷ்டங்களாகையாலே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையவர்களைப் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் பொதுவாய் நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷத்தையுடையவர்கள் தங்களில் குறைய நினைக்கை விபரீதஜ்ஞாநரூபமாகையாலும்,

நிக்ருஷ்டராயிருந்துவைத்து உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் அபசாரப்படுமவர்கள்விஷயத்தில், "தேஜீயஸாம் ந தோ$_3$ஷாய" என்கிற ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்தியாதாகையாலும், பேருகிற இஷ்டப்ராப்திக்கும், ப$_4$ாக$_3$வதாபசாரப$_2$லாதி$_3$களாகிற அநிஷ்டங்களினுடைய நிவாரணத்துக்கும் ப்ராக்ருததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌபாதி$_4$கங்களான ஜந்மோத்கர்ஷாதி$_3$கள் உடலாகாமையாலே, ஜந்மாதி$_3$களால் வரும் உத்கர்ஷத்தில் ஒன்றும் பசையில்லை என்று கீழ்ச்சொன்னத்துக்கு ஒன்றும் விரோத$_4$ம் இல்லை என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. இப்படி, உத்க்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$களில் பசை இல்லை என்கைக்குச் சொன்ன ஹேதுக்களெல்லாம் நிக்ருஷ்டஜந்மாதி$_3$களுக்கு மிகவும் உண்டாகையாலே, அதில் பசையில்லை என்னுமிடம் கைமுதிகந்யாயஸித்$_3$த$_4$ம். ஆக, கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யினுடைய மதமும், கேவலநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யினுடைய மதமும் நிரஸ்தமாயிற்று.

மேல் ப$_4$ாக$_3$வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$மதமும், ப$_4$ாக$_3$வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$மதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது. அவர்களாவது யார்? என்னில்:- ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் விலக்ஷணர் என்றும், அவிலக்ஷணர் என்றும் இரண்டுபடியாயிருப்பர்கள். அதில் விலக்ஷணராகிறார், "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம்", "அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதர்களிடத்தில் ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$தோ$_3$ஷங்கள் உண்டேயாகிலும், அதெல்லாம் கு$_3$ணம்போலே உபாதே$_3$யமாய், தங்களை எழுதிக்கொள்ளும் அளவாம்படியான ப$_4$ாக$_3$வதப$_4$க்திபர்யந்தமாக ப$_4$க$_3$வந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மான ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திமாஹாத்ம்யத்தாலே பண்டைக்குலங்களான ப்ராக்ருததே$_3$ஹௌபாதி$_4$கப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$வர்ணாஶ்ரமங்களெல்லாம் ஸவாஸநமாகக் கழிந்து, "தேவர்ணாநாம் பஞ்சமாஶ்சாஶ்ரமாணாம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே விலக்ஷணங்களான வர்ணாஶ்ரமங்கள் உண்டாகப்பெற்று, "தொண்டக்குலத்தில் உள்ளீர்" என்கிறபடியே ஏககுலாந்தர்பூ$_4$தராய், லோகவிலக்ஷணராய், தொழுகுலமாயிருக்குமவர்கள். இவர்களில் அந்தர்பூ$_4$தர் இங்கு ஸித்$_3$த$_4$ாந்தி. அவிலக்ஷணராகிறார், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ப$_4$ாக$_3$வதவாத்ஸல்யபர்யந்தமாகப் பெருமையால் குறியழியாதிருக்கிற வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களால் ப்ராக்ருதஸஜாதீயராய், அதடியாகவந்த அபி$_4$மாநத்தாலே ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களிலே ஜந்மாத்$_3$யுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களையிட்டு நிகர்ஷசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு திரியுமவர்கள். இவ்வவிலக்ஷணர்கள், ப$_4$ாக$_3$வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$கள் என்றும், ப$_4$ாக$_3$வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்க்ருஷ்டவாதி$_3$கள் என்றும் இரண்டுபடியாயிருப்பர்கள். இவ்விருவரும் இங்கு பூர்வபக்ஷிகள். அதில் ப$_4$ாக$_3$வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யாவான், ப$_4$ாக$_3$வதர்களாயிருந்துள்ள நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$ாக$_3$வதத்வாம்ஸே ஸாம்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளாகிற ஸாத$_4$நாந்தரயோக்$_3$யதாபாத$_3$கமாய்க்கொண்டு ஸித்$_3$தோ$_4$பாயச்யுதிஹேதுவாய், நிக்ருஷ்டவர்ணிப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாயிருந்துள்ள ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$களை அபேக்ஷித்து, கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திரூபஸாத$_4$நாந்தராநர்ஹதயா ஆகிஞ்சந்யாபாத$_3$கமாய்க்கொண்டு ஸித்$_3$தோ$_4$பாயாநுகூலமாய், தன்னில் நிக்ருஷ்டரில்லாமையாலே ஸர்வவர்ணத்தில் உள்ள ப$_4$ாக$_3$வதர்களையெல்லாம் அநுவர்த்திக்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, ப$_4$ாக$_3$வதநிஷ்ட$_2$ாநு கூலமாக ஶ்வபசத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்டஜந்மமே அத்யுத்க்ருஷ்டமாகையாலே, அந்த ஜந்மோத்கர்ஷத்தோடே கூடின ப$_4$ாக$_3$வதத்வத்தையுடையவன், அதில்லாத பூர்வவர்ணப$_4$ாகவதனைப் பற்ற விஶிஷ்டன் என்று சொல்லுமவன்.

ப$_4$ாக$_3$வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யாவான், ப$_4$ாக$_3$வதர்களான நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-

210. ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாஞல் இரண்டுமொக்குமோ என்னில்,
211. ஒவ்வாது.

210. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்களிருவர்க்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாஞல் ப$_4$ாக$_3$வதத்வஸாம்யமன்ரேவுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுமுடையவன் மற்றையவனேப் பற்ற விஶிஷ்டனன்ரே என்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை அநுவதி$_3$க்கிருர் [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாஞல் இரண்டுமொக்குமோவென்னில்] என்று. [இரண்டும்] என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது. (210)

210. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்) இத்யாதி$_3$. (ப$_4$ாக$_3$வதத்வஸாம்யமன்ரே உள்ளது) என்றது, ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு நாஶகமன்று என்றபடி. (விஶிஷ்டனன்ரே) என்றது, அதி$_4$கனன்ரே என்றபடி. இவ்விடத்திலே கேவலப்$_3$ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்$_3$ரனுக்கும் உள்ள எல்லை ப$_4$ாக$_3$வதப்$_3$ராஹ்மணனுக்கும் ப$_4$ாக$_3$வதஶூத்$_3$ரனுக்கும் கொள்ளவேணும் என்று ஸாரஸ்த$_2$வாக்யம் ப்ரஶ்நாஶயத்தில் விவக்ஷிதம். (210)

ஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$ாக$_3$வதத்வாம்ஶே ஸாம்யமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்வோபாதி$_4$பூ$_4$தமான அத்யுத்$_3$ரிக்ததமோகு$_3$ணகதே$_3$ஹஸ்வப$_4$ாவத்தாலே அஜ்ஞாநாந்யத$_2$ாஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களை மிகவும் விளைத்து, ப$_4$க$_3$வந்நிக்$_3$ரஹஹேதுபூ$_4$தமான அக்ருத்யகரணாதி$_3$களில் மூட்டுமதாய், அஸேவ்யரான அப$_4$ாக$_3$வதபூர்வவர்ணிகள்விஷயத்தில் பண்ணும் நீசவ்ருத்திக்கும் உடலாய், தத்வவிவேகஹேதுவான வேத$_3$ாதி$_3$களில் அநதி$_4$காராபாத$_3$கமுமாய்க் கொண்டு ப$_4$ாக$_3$வதநிஷ்ட$_2$ாவிரோதி$_4$யான ஶ்வபசத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்டஜந்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வோபாதி$_4$பூ$_4$தமான ஸத்வோத்$_3$ரிக்ததே$_3$ஹஸ்வப$_4$ாவத்தாலே க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகத்தை விளைத்து ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதங்களைச் செய்கைக்கும் தத$_3$நபி$_4$மதங்களை செய்யாமைக்கும் உடலாய், ஶமத$_3$மாதி$_3$களுக்கு ஶீக்$_4$ரநிஷ்பாத$_3$கமாய், தத்வவிவேகஹேதுபூ$_4$தவேத$_3$ஶாஸ்த்ராதி$_3$களில் அதி$_4$காராபாத$_3$கமாய்க்கொண்டு ப$_4$ாக$_3$வதநிஷ்ட$_2$ாநுகூலமான ப்$_3$ராஹ்மண்யாதி$_3$ஜந்மம் அத்யுத்க்ருஷ்டமாகையாலே, அத்தோடே கூடின ப$_4$ாக$_3$வதத்வத்தையுடையவன் அதில்லாத ஶ்வபசாதி$_3$ப$_4$ாக$_3$வதனைப்பற்ற விஶிஷ்டன் என்று சொல்லுமவன்.

இவ்விருவரும் ப்ராக்ருததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌ$_4$பாதி$_4$கங்களான ப்$_3$ராஹ்மண்யாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டஜந்மத்தையும் ஶ்வபசத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்டஜந்மங்களையும் ஒரோருபடியாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸஹகாரிகளாகக்கொண்டு அவற்றுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுமவர்களாகையாலே, [ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்] என்கிற கீழ்வாக்யத்தால், உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வரும் உத்கர்ஷத்தாலும், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வரும் உத்கர்ஷத்தாலும் ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$த்துக்கு உறுப்பாக உண்டாம் ஸஹகாரமொன்றுமில்லை என்று சொல்லி, கேவலோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷத்தையும் கேவலநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷத்தையும் நிரஸித்தபோதே, கேவலோத்க்ருஷ்டநிக்ருஷ்டஜந்மங்களினுடைய உத்கர்ஷத்தை அவலம்பி$_3$த்துக்கொண்டே ஜீவிக்கிற இவர்கள் தங்கள் மதமும் நிரஸ்தகல்பங்களாய்விட்ட படியைக் கண்டு, நமக்கெல்லார்க்கும் பொதுவான தை$_3$ஹிகஜந்மோத்கர்ஷத்தை நாமெல்லாரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து ஸாதி$_4$த்துக்கொண்டு பின்பு நம்மில் நமக்குண்டான அவாந்தரபே$_4$த$_3$ங்களை விசாரித்துக்கொள்ளக் கடவோம் என்று, ப்ராக்ருததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்தௌ$_4$பாதி$_4$கஜந்மத்துக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும் வர்ணத்$_3$வயமும், ஒன்ருகக்கூடி ஒரு மத்$_4$யஸ்த$_2$முக$_2$த்தாலே தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான உக்திகளாலே ப்ரஶ்நம்பண்ண, அந்த ப்ரஶ்நாநுவாத$_3$பூர்வகமாக அப்படியே அவ்வர்க்கத்$_3$வயாபி$_4$மதபக்ஷத்$_3$வயத்துக்கும் பொதுவான உக்திகளாலே பொதுவான தூ$_3$ஷணங்களைச்சொல்லி அவ்வர்க்கத்$_3$வயத்துக்கும் அபி$_4$மதமான பக்ஷத்$_3$வயத்தையும் நிரஸிக்கிறது மூலத்தில் மேல் க்$_3$ரந்த$_2$த்தாலே. (209)

லாப$_4$ஹேதுவான இந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமிரண்டும் தன்னில் ஒக்குமோ என்னில், என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணி, [ஒவ்வாது] என்று உத்தரமருளிச்செய்கிறார். (211)

210. மூலத்தில் [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால்] இத்யாதி$_3$ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த$_2$த்தையும் லாக$_4$வாத் ப்ரஷ்ட்ருதாத்பர்யப்ரத$_3$ர்ஶநமுக$_2$த்தாலேயே அறிவிப்பாயான் (?) என்றுகொண்டு அவ்வாக்யத்துக்கு அவதாரிகை (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்) இத்யாதி$_3$. (உத்க்ருஷ்டாப-க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும்) என்றது, லோகத்தில் ப்ராசுர்யேண உத்க்ருஷ்டமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற வைஶ்யத்வ-க்ஷத்ரியத்வ-ப்$_3$ராஹ்மணத்வ-மநுஷ்யக$_3$ந்த$_4$ர்வத்வ-தே$_3$வ-க$_3$ந்த$_4$ர்வத்வாதி$_3$ப்$_3$ரஹ்மத்வபர்யந்தங்களான ஜந்மங்களில் ஒரு ஜந்மத்தையுடையவனாகிற ஒரு உத்க்ருஷ்டஜந்மாவுக்கும், லோகத்தில் அப்படியே நிக்ருஷ்டமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற ஸ்த்ரீத்வ-ஶூத்$_3$ரத்வ-ம்லேச்ச$_2$த்வ-ஶ்வபசத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்டஜந்மங்களில் அந்யதமமான ஜந்மத்தையுடையவனாகிற ஒரு நிக்ருஷ்டஜந்மாவுக்கும், ஆக இவ்விருவர்க்கும் என்றபடி. இத்தால், ப்ரஶ்நவாக்யத்தில் ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதியோகி$_3$க-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு அநுயோகி$_3$வாசகபத$_3$ம் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலே, அது செய்யு-மிடத்தில் ப்ரஷ்டாக்களுக்கு ப்ரதிதந்த்ரமாய் ஸித்$_3$த$_4$ாந்திக்கு அநபி$_4$மதமாயிருந்துள்ள ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்குள்ளே ப்ராக்ருதஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தபரஸ்பரதாரதம்யத்தை ஸாதி$_4$த்துக்கொள்ளுகைக்காகப் பண்ணுகிற இப்ரஶ்நத்திலே உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவரில் ஒருவனை ப$_4$ாக$_3$வதனாகக் கொள்ளுகை சேராதாகையாலே இருவரையுமே ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுயோகி$_3$களாகக் கொள்ளவேண்டுகையாலே, உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களை யுடையார் இருவர்க்கும் என்று [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால்] என்கிறதுக்கு முன்னே அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுயோகி$_3$வாசகபத$_3$ம் கூட்டிக்கொள்ளவேணும் என்று காட்டப்பட்டது.

(ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால்) என்றது, மூலத்தில், கீழ்ச்சொன்னபடி ப$_4$க$_3$வத்-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மில்லாத கேவலஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்றேயாகிலும் பேற்றுக்கே ப்ரயோஜகமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு மதபே$_4$தே$_3$ந நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமாகையாலே, அப்படி அந்த ஜந்மங்களைப் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமாகப் பண்ணிக்கொடுக்கிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மானது ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயபூ$_4$தனான ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே உண்டுபண்ணுவிக்க உண்டானால் என்றபடி. (ப$_4$ாக$_3$வதத்வஸாம்யமன்றோ உள்ளது) என்றது, ப$_4$ாக$_3$வதத்வம் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$கார்யத்வமித்தனையொழிய ஜந்மஸித்$_3$த$_4$ாபகர்ஷவிநாஶமும், அஸித்$_3$தே$_4$ாத்-கர்ஷஸித்$_3$தி$_4$யும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$கார்யமல்லாமையாலே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடைய நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்ததாய் உள்ளது இருவர்க்கும் தத்கார்யமான ப$_4$ாக$_3$வதத்வாம்ஶத்தில் உள்ள ஸாம்யமாத்ரமன்றோ உள்ளது என்றபடி. (அன்றோ) என்கிற ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே, ஜந்மநாபி ஸாம்யமில்லை என்னுமர்த்த$_2$ம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. இத்தால், [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் இரண்டும் ஒக்குமோ என்னில்] என்கிற வாக்யத்தில் ஆக்ஷேபார்த்த$_2$கமான ஓகாரத்தாலே, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$-முண்டானாலும் இரண்டும் ஒவ்வாது என்கிற ப்ரஷ்ட்ருதாத்பர்யம் ஸூசிக்கப்படுகையாலே அப்படி நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் ஒத்துப்போகைக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஹேதுவாகாது என்று அவன்பண்ணும் ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஸர்வாபகர்ஷ-நிப$_3$ர்ஹணபூர்வகஸர்வோத்கர்ஷாபாத$_3$கம் என்னுமர்த்த$_2$த்துக்கு அவன் இசையாமையால் வந்தது என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ) என்றதும், ப$_4$ாக$_3$வதத்வாம்ஶஸாம்யமாத்ரஹேதுவாய் இருவர்க்கும் பொதுவாயிருந்துள்ள அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே தனக்கே அஸாத$_4$ாரணமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யமாகிற தே$_3$ஹோபாதி$_4$கஜந்மத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மான உத்கர்ஷத்தையுடையவன். அந்த உத்கர்ஷமின்றிக்கே இருவர்க்கும் பொதுவாயிருந்துள்ள ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாத்ரத்தையுடையவனாயிருக்கிற

மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்றபடி. இவ்வாக்யத்தில், அத்தோடே உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மத்தையுடையவன் நிக்ருஷ்டஜந்மமுடையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று அருளிச்-செய்யாதே, (அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற) என்று அருளிச்-செய்கையாலே, [ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்று பண்ணுகிற ப்ரஶ்நம், பா4க3வதனுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷம் சொல்லும் ரஹஸ்யகுத்ருஷ்டிக்-கும், உத்க்ருஷ்டஜந்மோபாதி4க-உத்கர்ஷம் சொல்லும் ரஹஸ்யபா3ஹ்யனுக்கும் பொது என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ப்4ராந்தர்களுடைய நிரூட4வ்யவஹாரத்தாலே உத்க்ருஷ்டஜந்ம-ஶப்3த3ம், த்ரைவர்ணிகத்வாதி3களிலும், நிக்ருஷ்டஜந்மஶப்3த3ம் ஶூத்3ரத்வாதி3களிலுமேயாக ப்ரஸித்3தி4ப்ரசுரங்களாய் வர்த்தித்ததுகளேயாகிலும், ஜந்மோத்கர்ஷஶப்3த3ம், ‘ஜந்மந: உத்கர்ஷ: ஜந்மோத்கர்ஷ:’ என்றாய், ப்ராக்ருதஜந்மஸம்ப3ந்த4யுத்கர்ஷஸாமாந்யத்தைச்சொல்லுகையாலே தத்தத்3விவக்ஷிதோத்கர்ஷத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கிறதிறே. ‘அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் ஜந்மநிகர்ஷமுடையவனைப்பற்ற’ என்றாகிலும் அருளிச்செய்யாதே, (மற்றையவனை) என்று ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவனுக்கு உண்டான ஆதி4க்யத்துக்கு அவதி4பூ4தனானவனை ஸாமாந்யமாக 'அந்ய'ஶப்3த3த்தாலே அருளிச்செய்கை-யாலே, மற்றையவனுடைய ஜந்மோத்கர்ஷவத்3பா4க3வதாதி4க்யாவதி4த்வத்துக்கு ப்ரயோஜகதயா பூர்வபக்ஷ்யபி4மதம்; ஜந்மோத்கர்ஷவானுடைய ஆதி4க்யத்துக்கு ப்ரயோஜகமான அந்த ஜந்மோத்-கர்ஷத்தினுடைய அபா4வமாத்ரம்; ஜந்மநிகர்ஷமும் கூட ஆதி4க்யாவதி4த்வப்ரயோஜகதயா தத3பி4மதமன்று என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (மற்றையவன்) என்கிற ஶப்3த3ம் ஜந்மோத்-கர்ஷவத்3பி4ந்நனையே சொல்லுகையாலே, அந்த ஜந்மோத்கர்ஷவத்3பே4த3மே அந்த ஆதி4க்யா-வதி4த்வத்துக்கு ப்ரயோஜகம் என்று தோற்றுகிறதிறே. ஜந்மநிகர்ஷமுடைய மற்றையவனை என்று ஜந்மநிகர்ஷத்தாலே மற்றையவனை விஶேஷிக்கில் அதுவும் ப்ரயோஜகதயா அபி4மதமாகத் தோற்றுமிறே. கீழே (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும்) என்று இருவருமே ப்ரஸ்துதராயிருக்கையாலேயும், பூர்வபக்ஷிக்கு த்ருதீயகோடியில்லாமையாலேயும், (மற்றைய-வனை) என்று ஸாமாந்யமாகச்சொன்னாலும், ஆர்த்தி2கமாக ஜந்மநிகர்ஷமும் சொன்னதாகாதோ என்னில்:- ஆர்த்தி2கமாகச் சொன்னதானாலும், அது ஆதி4க்யாவதி4த்வப்ரயோஜகமான உத்கர்ஷாபா4வத்துக்கு ஸாத4கமாக அபி4மதமித்தனையொழிய அது ஆதி4க்யாவதி4த்வத்துக்கும் ப்ரயோஜகமாக பூர்வபக்ஷ்யபி4மதமன்று. ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் இரண்டுமன்றிக்கே அயோநிஜராய்க்கொண்டு பா4க3வதராயிருப்பாரும் கூட ஜந்மோத்கர்ஷவானுடைய ஆதி4க்யத்-துக்கு அவதி4பூ4தர் என்றிறே பூர்வபக்ஷிகளுக்குள்ளே பள்ளமடையானுக்கு அபி4மதம்.

ஆகையிறே, பெரியபெருமாள் அயோநிஜரான முதலாழ்வார்களையும், பூர்வவர்ணஜாதரான மற்ற ஆழ்வார்களையும் விட்டு, ஜந்மநிகர்ஷமுடையவரான திருப்பாணாழ்வார்விஷயத்தில் பா4க3வதவைப4வத்தை வெளியிட்டது என்று அவர்கள் சொல்லுவது. இத்தால் [இரண்டும் ஒக்குமோ] என்கிற மூலவாக்யத்தில் அதி4க்ஷேபஸூசகமான ஓகாரத்தாலே, ஒவ்வாது என்னும் அர்த்த2ம் காட்டப்படுகையாலே, அந்த ஸாமாந்யபா4வம், ப்ரஷ்டாவுக்கு ப்ரதிதந்த்ராபி4ப்ரேத-மான பா4க3வதர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரயுக்தமான அவர்கள்தங்களில் உண்டான பரஸ்பரதாரதம்யரூபம் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(என்று நினைத்து) என்றது, “அபி4நிவேஶவஶீக்ருதசேதஸாம் ப3ஹுவிதா3மபி ஸம்ப4வதி ப்4ரம:” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, தந்தாமுடைய தை3ஹிகஜந்மத்துக்கே உத்கர்ஷம் சொல்லவேணும் என்கிற அபி4நிவேஶத்தாலே பா4க3வதஜந்மநிரூபணமாகாது என்று ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் நிஷேதி4த்திருக்க ‘ஒரு பா4க3வதன் ஜந்மத்தாலே உத்க்ருஷ்டன்’ என்றும், ‘மற்றையவன் அபக்ருஷ்டன்’ என்றும் கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்4ரமித்து என்றபடி. (பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை) என்றது, பா4க3வததை3ஹிகஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷவாதி3கள் இருவரும் சேர்ந்து தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான ஒரு மத்4யஸ்த2ன்முக2த்தாலே தங்கள் இருவர்க்கும் பொதுவான உக்திகளாலே பண்ணுகிற ப்ரஶ்நத்தை என்றபடி. (உத்க்ருஷ்டாப-க்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்றது, லோகத்திலே ப்ராசுர்யேண உத்க்ருஷ்டங்களாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற த்ரைவர்ணிகத்வாதி3ப்3ரஹ்மத்வபர்யந்தங்களான உத்க்ருஷ்டஜந்மங்க-

ளில் ஒன்றும், அப்படியே நிக்ருஷ்டங்களாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற ஸ்த்ரீத்வாதி$_3$ஶ்வபசத்வ-பர்யந்தங்களான நிக்ருஷ்டஜந்மங்களில் ஒன்றும், ஆக இவ்விரண்டு ஜந்மங்களையும் சொல்லுகிறது என்றபடி.

[ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற வாக்யத்தால் பண்ணின ப்ரஶ்நாகாரம், பா$_4$க$_3$வதநிக்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யான ரஹஸ்யகுத்$_3$ருஷ்டிகளுக்கும், பா$_4$க$_3$வதோத்க்ருஷ்டஜந்மோத்கர்ஷவாதி$_3$யான மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயநிஷ்ட$_2$ர்க்கும் பொதுவாகிறபடி எங்ஙனே என்னில்:– [ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற வாக்யத்தாலே த்ரைவர்ணிகாத்$_3$யுத்க்ருஷ்டஜந்மமுடையாரில் ஒருவனும், ஸ்த்ரீத்வாதி$_3$நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமுடையாரில் ஒருவனும், ஆக இவ்விருவர்க்கும் கேவலாபக்ருஷ்ட–உத்க்ருஷ்ஜந்மங்களைக்-காட்டில் உத்கர்ஷஹேதுவான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் அத்தால் அவ்விருவர்க்கும் அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$கார்யமான பா$_4$க$_3$வதத்வாம்ஶஸாம்யமாத்ரமுண்டாமித்தனைபோக்கி, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைப் போக்குகைக்கும் உண்டுபண்ணுகைக்கும் வ்யத்யஸ்தமாகப் பண்ணுகைக்கும் உடலல்லாமையாலே, அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டான-பின்பும் பூர்வஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் குறியழியாதிருக்கையாலே அந்த ஜந்மோத்கர்ஷாப-கர்ஷங்களும் தன்னில் ஒத்துப்போகாமையாலே அபா$_4$க$_3$வதரிற்காட்டில் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இருவர்க்கும் பொதுவான அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடே கூட அந்த நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-ஜந்மங்கள் இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கமானதொரு ஜந்மத்தால் வந்த இதராஸாத$_4$ாரணமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யமாகிற உத்கர்ஷத்தையும் உடையனாயிருக்குமவன், அந்த உத்கர்ஷமில்லாதே இருவர்க்கும் பொதுவான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்-த$_4$மாத்ரத்தையுடையனான மற்றையவனைப்பற்ற அதி$_4$கனன்றோ என்றிறே ப்ரஶ்நம்பண்ணினது. இவ்வர்த்த$_2$த்தையேயிறே (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$-முண்டானால் பா$_4$க$_3$வதத்வஸாம்யமன்றோ உள்ளது; அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விஶிஷ்டனன்றோ என்று) என்கிற வ்யாக்$_2$யாநவாக்யத்தில் ப்ரஷ்டாவி-னுடைய தாத்பர்யப்ரத$_3$ர்ஶநமுக$_2$த்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பித்தருளினது. இப்ப்ரஶ்நத்தில் ரஹஸ்ய-குத்$_3$ருஷ்டிகளுக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கமாக அபி$_4$மதம் நிக்ருஷ்டஜந்மம். இந்த நிக்ருஷ்டஜந்மம், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கமாகையாவது:– ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷ-த்வாத்$_4$யவஸாயரூபமான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், "நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்" என்கிறபடியே, இதுதான் அஸத்கல்பமாகாதே ஸத்தைபெறுகைக்காக அத்தால் ப$_4$க$_3$வதி$_3$ச்ச$_2$ாநுகு$_3$ணமாக ப$_4$க$_3$வானுக்குப் பண்ணும் கைங்கர்யமாகிற ப$_4$க$_3$வத$_3$நுவர்த்தநத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுமளவிலே அந்த ப$_4$க$_3$வத$_3$நுவர்த்தநம் பா$_4$க$_3$வதாநுவர்த்தநபர்யந்தமல்லது இராமை-யாலே அந்த பா$_4$க$_3$வதர்களில் அந்தர்பூ$_4$தரான நிக்ருஷ்டவர்ணபா$_4$க$_3$வதவிஷயத்தில் பண்ணும் அநுவர்த்தநத்துக்கு அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஹேதுவாமளவிலே, அந்த நிக்ருஷ்ட-ஜந்மம் ஸோபாதி$_4$கநைச்யமுக$_2$த்தாலே அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்குப் பண்ணும் ஸஹகார-மும், அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஶேஷத்வவிருத்$_3$த$_4$ாஹங்காரகத்$_3$ர்ப்ப$_4$ங்களான உபாயாந்த-ரங்களில்நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்குமளவிலே, அந்த உபாயாந்தரங்களாகிற கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திக-ளுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மம் அநதி$_4$காராபாத$_3$கமாய்க்கொண்டு அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்குப் பண்ணும் ஸஹகாரமுமாகிற ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கை.

உத்க்ருஷ்டஜந்மாவான பா$_4$க$_3$வதனாகிற மற்றையவனுக்கு இல்லாததாய், நிக்ருஷ்டஜந்மாவான பா$_4$க$_3$வதனுக்கே அஸாத$_4$ாரணமாய், அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்$_3$த$_4$முமாக, வந்த பள்ளமடையா-ருக்கு அபி$_4$மதமான ஜந்மோத்கர்ஷமும், அந்த ஜந்மோபாதி$_4$கங்களான ஸர்வவர்ணவதி$_4$க-நைச்யமும் கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திரூப–உபாயாந்தர–அநதி$_4$காரமுமாகிற கு$_3$ணவிஶேஷங்களாலே, அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மமுடைய பா$_4$க$_3$வதன், அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அஸங்கோசேந ப$_2$லோப-த$_4$ாயகமாகைக்கு உத்தமபாத்ரமாய்க்கொண்டு அந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூலமாயிருக்கையே. ஆகையாலே, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டானால் அத்தாலே ஸ்வோபாதி$_4$கஸர்வவர்ணவதி$_4$கநைச்ய–உபாயாந்தராநதி$_4$காரரூபகு$_3$ணவிஶேஷ-த்$_3$வாரா ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூலமாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மத்-

தோடே யத்கிஞ்சித்3வர்ணவதி4க-உத்கர்ஷத்துக்கும் உபாயாந்தராதி4காரத்துக்கும் உடலாய்க் கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலமாயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மம் ஒத்துப்போகாமையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடேகூட நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4மான ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற உத்கர்ஷத்தையும் உடையனாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதன் அந்த நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு விரோதி4யான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை உடையனாயிருக்கையாலே, நிக்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமின்றிக்கே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரத்தையுடையவனாயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதனாகிற மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்று பள்ளமடையானுடைய அபி4ப்ராயாநுகு3ணமாக ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த2பர்யவஸாநம்.

மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2னுக்கு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கமாக அபி4மதமான ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம். அது ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யாபாத3கமாகையாவது:- அந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ம் ஸ்வகார்யமான ப4க3வத3பி4மதப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களை ஜநிப்பிக்குமளவிலே ப4க3வத3பி4மதாநபி4மதங்களை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டுகையாலே, ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமும், ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களும் ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யங்களுக்கு ஸஹகாரிதயா ஆவஶ்யகங்களாகையாலே, அந்த ஶாஸ்த்ராதி4காரத்தையும், ஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களையும் உண்டுபண்ணிக் கொடுத்து உத்க்ருஷ்டஜந்மம் பண்ணும் ஸஹகாரமாகிற ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கை. அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த உத்கர்ஷமும், அந்த ஜந்மமுடையவன், அந்த ஜந்மஸித்3த4மான ஶாஸ்த்ராதி4காரஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநம் ப3ாஹ்யகுத்3ருஷ்டிகளால் சலக்க ஒண்ணாதபடி ஸுப்ரதிஷ்டி2தமாய்க்கொண்டு ப4க3வத3பி4மத்யவிரோதே4ந ப4க3வத3நுப4வகைங்கர்யரூபப2லோபத4ாயகமாகைக்கு உத்தமபாத்ரமாய்க்கொண்டு ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாயிருக்கையே. ஆகையால், உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மாக்களிருவர்க்கும் ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4முண்டானால் அத்தாலே அத்யுத்3ரிக்தஸத்வகு3ணகதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கமாய் ஶாஸ்த்ராதி4காரஶமத3மாத்3யாத்மகு3ணங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலமாயிருக்கிற உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தோடே அத்யுத்3ரிக்ததமோகு3ணகதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கமாய் தந்மூலகஶாஸ்த்ராநதி4காரகாமக்ரோத4லோப4மோஹமத3மாத்ஸர்ய-அப4க்ஷ்யப4க்ஷண-அபேயபாந-அஸேவ்யஸேவா-அப4ாஷ்யப4ாஷணாத்3யக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரண-அஜ்ஞாநஸம்ஶயவிபர்யயவிஸ்ம்ருதிகளாகிற தோ3ஷங்களாலே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலமாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மம் ஒத்துப் போகாமையாலே, ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4த்தோடே கூட உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷத்தையுடைய உத்க்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதன் அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மவிரோதி4யான நிக்ருஷ்டஜந்மத்தையுடையனாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டஜந்மஸித்3த4ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூல்யமாகிற ஜந்மோத்கர்ஷமின்றிக்கே ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4மாத்ரத்தை உடையனாயிருக்கிற நிக்ருஷ்டஜந்மப4ாக3வதனாகிற மற்றையவனைப்பற்ற அதி4கனன்றோ என்று மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2ாபி4ப்ராயாநுகு3ண்யேந ப்ரஶ்நவாக்யார்த்த2பர்யவஸாநம். ஆக, இப்படி ப்ரஶ்நம் பள்ளமடையார்-மிஶ்ரஸம்ப்ரதா3யநிஷ்ட2ர்கள் இருவர்க்கும் தனித்தனியே தத்தத3பேக்ஷிதவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிக்கும்படி பொதுவாயிருக்கையாலே, இது அவ்விருவர்க்கும் பொது என்னக்குறையில்லை என்று கண்டுகொள்வது. (210)

211. [ஒவ்வாது] என்கிற ஸித்3த4ாந்திவாக்யம் பூர்வபக்ஷ்யுக்தார்த்த2-இஷ்டாபத்திபரம் என்கிற ப்4ரமத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக தத்3வாக்யதாத்பர்யப்ரத3ர்ஶநபூர்வகமாக அதுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஷ்டாவானவன்) இத்யாதி3யால். (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்றது, வக்ஷ்யமாணரீத்யா ப்ராக்ருததே3ஹௌபாதி4கஜந்மமடியாக வருமவையெல்லாம் அநர்த்த2ஹேதுக்களாய்க்கொண்டு வஸ்துதோ ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ப்ரதிகூலங்களாயிருக்க, அவற்றில் சிலவற்றை ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4ாநுகூலங்களாகவும், அவற்றுக்கு அடியான ஜந்மமும், அந்த தோ3ஷங்களுக்கெல்லாம் ஹேதுவாகையாலே நிக்ருஷ்டமாயிருக்க, அத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும், தோ3ஷரூபமான அந்த தே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4க-உத்கர்ஷமின்றிக்கே இருக்கிற ப4ாக3வதஜந்மம் நிர்தோ3ஷமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்க, அத்தை நிக்ருஷ்டம் என்றும் ப்4ரமித்துக் கீழ்ப்ரஶ்நம் பண்ணின ப்ரஷ்டாவானவன்

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிருர், [ஒவ்வாது] என்று. (211)

---

211. மூலத்தில் [ஒக்குமோ] என்றது, [ஒவ்வாது] என்ருய், ப்ரஶ்நோத்தரங்கள் ஏகரூபங்களாய் வாக்யவையர்த்$_2$யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்குமாகையாலே, ப்ரஶ்நோத்தரங்களிலே ஶப்$_3$த$_3$மாத்ரம் ஏகரூபமாய், தத$_3$ர்த்த$_2$மான வைஷம்யம் வ்யத்யஸ்தமாயிருக்கும் என்று விவக்ஷித்தால், வாக்யஸார்த்த$_2$க்யமுண்டு என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஷ்டாவானவன்) இத்யாதி$_3$. (211)

உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷத்தையுடைய ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை அந்த தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷமாகிற தோ$_3$ஷத்தையுடையதாயிருக்கையாலே நிக்ருஷ்டமாகவும், அந்த உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷமில்லாத ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மத்தை அந்த தோ$_3$ஷரூப-உத்கர்ஷமில்லாமையாலே நிர்தோ$_3$ஷமாகையாலே உத்க்ருஷ்டமாகவும் யதா$_2$வஸ்தி$_2$தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி என்றபடி. பூர்வபக்ஷி உத்கர்ஷஹேதுவாக எண்ணியிருப்பதெல்லாம் ஸித்$_3$தா$_4$ந்திக்கு நிகர்ஷஹேதுவாகில், பூர்வபக்ஷிகளில் ஒருவன் நிக்ருஷ்டமாக எண்ணியிருப்பதையும், மற்றொருவன் உத்கர்ஷஹேதுமத்தயா உத்க்ருஷ்டமாக எண்ணியிருக்கையாலே அவ்விருவர்க்கும் பொதுவாக ப்ரஶ்நம் பண்ணுமவனும் விகல்பேந இரண்டு ஜந்மத்தையும் உத்க்ருஷ்டமாகவும் நிக்ருஷ்டமாகவும் எண்ணியிருக்கையாலே, ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தில் இரண்டும் நிக்ருஷ்டமாக வேண்டியிருக்க, ப்ரஷ்டாவானவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை இவர் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி என் என்னில்:- ப்ரஷ்டாவானவன், தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷமுடைய ஜந்மம் எதுவோ அதெல்லாம் உத்க்ருஷ்டமென்றும், அந்த தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷமில்லாதது எதுவோ அதெல்லாம் நிக்ருஷ்டங்கள் என்றும், இன்னது இனையது என்று விஶேஷியாதபடி ஸாமாந்யமாக தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷாவச்சே$_2$தே$_3$ந உத்க்ருஷ்டத்வத்தையும், தத$_3$ப$_4$ாவாவச்சே$_2$தேந அபக்ருஷ்டத்வத்தையுமாக நினைத்து ப்ரஶ்நம் பண்ணுகையாலே, அவன் தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷமாக எண்ணியிருப்பதெல்லாம் இல்லாதது, ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தில் விலக்ஷணரிடத்திலேயாகையாலே, ப்ரஷ்டாவானவன் தே$_3$ஹோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷாப$_4$ாவவத்த்வேந ரூபேண அந்த விலக்ஷணர்களை ஜந்மோபாதி$_4$க-உத்கர்ஷவத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதாதி$_4$க்யாவதி$_4$த்வரூபநிகர்ஷவான்களாக நினைத்திருக்கையாலே, அவர்களே ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டர்களாகையாலே, ப்ரஷ்டாவானவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தில் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம்பற்றக் குறையில்லையிறே.

அத$_2$வா, (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்றது, ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த அபக்ருஷ்டஜந்மத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த உத்கருஷ்டஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் யதா$_2$வஸ்தி$_2$தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி என்றபடி. மேல் மூலத்தில் இவ்வர்த்த$_2$த்தை உபபாதி$_3$க்கும்போது [அபக்ருஷ்டமான உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்று மூலகாரர்தாம் உத்க்ருஷ்டமாகத் திருவுள்ளம்பற்றின – ப்ரஷ்டாவாலே அபக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமிக்கப்பட்ட – ஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டத்வேந விஶேஷித்து எடுத்து அதினுடைய உத்க்ருஷ்டதையை உபபாதி$_3$க்கையாலே, இங்கும் உத்க்ருஷ்டத்வாபக்ருஷ்டத்வவிஶேஷணங்கள் ஸித்$_3$த$_4$மிறே.

ஆக இப்படி விஶேஷணம் ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ப்ரஷ்டாவனவன் விகல்பேந பள்ளமடையை ஆஶ்ரயிக்கும்போது, உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதப$_4$ாக$_3$வதஜந்மங்களையெல்லாம் நிக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டவர்ணஜாதப$_4$ாக$_3$வதஜந்மங்களை எல்லாம் உத்க்ருஷ்டங்களாகவும் நினைக்கையாலே. அப்படி நிக்ருஷ்டங்களாக நினைக்கப்பட்ட உத்க்ருஷ்டவர்ணஜாதப$_4$ாக$_3$வதஜந்மங்களுக்குள்ளே

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மம் ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனையாலே "ஶரீரே ச" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநகம்.

[உத்க்ருஷ்டமாக] இத்யாதி$_3$யால், மேலெழுந்த விஶிஷ்டவேஷத்தையிட்டு யத$_2$ாநிரூபணமின்றி உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமிக்கிற ஜந்மம், ஸவாஸநமாக த்யஜித்த ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்களிலே மீளவும்மூட்டி நிவ்ருத்த்யதி$_4$காரப்$_4$ரம்ஶத்தைப் பிறப்பிக்கத் தக்கதாகையாலே, "ஶரீரே ச க$_3$தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்று கான்னத்தைக் கவ்வி விக்கும் ஹீநஜந்மமென்று த்யாக$_3$நிஷ்ட$_2$ர்க்கு மஹாப$_4$யத்தை விளைக்குமதாய் இருக்கும். (212)

---

212. அத்தை உபபாதி$_3$க்கிருர் [உத்க்ருஷ்டமாக] என்று துடங்கி. ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே அஹங்கரித்து நஶிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இத்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரஶ்நம்பண்ணித்து அதஸ்மிம்ஸ்தத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே என்னுமிடம் தோற்ற [உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மம்] என்கிருர். [ப்$_4$ரம்ஶஸம்ப$_4$ாவனை]யாவது – உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி$_4$காரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்$_3$யமாய்

---

212. ப்ரஶ்நவாக்யத்திலே ஸித்$_3$த$_4$ாந்தாபி$_4$மத–உத்கர்ஷாபகர்ஷ–விபரீதோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் அபி$_4$ப்ரேதங்கள் என்னுமிடம் ப்$_4$ராந்த்யநுவாத$_3$த்தாலே வ்யஞ்ஜிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே) இத்யாதி$_3$. (ஆபி$_4$ஜாத்யம்) = நல்லகுடி. (ஆதி$_3$) பத$_3$த்தாலே வித்$_3$யாவ்ருத்தங்களைச்சொல்லுகிறது. (அதஸ்மிந்) என்றது தத்$_3$பி$_4$ந்நே என்றபடி. ப்$_4$ரம்ஶம் = அத$_4$:பதநம்; அதாவது, உத்தமாதி$_4$காரச்யுதி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (உபாயாந்தரங்களில்) இத்யாதி$_3$. உத்தரோத்தரம் ப்ரத$_4$ாநோக்திப்ரகரணமாகையாலும், அங்கி$_3$–

விலக்ஷணருடைய ஜந்மங்கள் ஸித்$_3$த$_4$ாந்தரீத்யா உத்க்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைக்கப்பட்ட நிக்ருஷ்டவர்ணஜாதப$_4$ாக$_3$வதர்களுடைய ஜந்மங்களுக்குள்ளே அவிலக்ஷணஜந்மங்களெல்லாம் அப்படியே அதிநிக்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், இப்படியே மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயிபக்ஷத்தை ஆஶ்ரயித்தபோதும் உத்க்ருஷ்டமாக நினைக்கப் பட்டதுகளுக்குள்ளே அவிலக்ஷணஜந்மங்களெல்லாம் உத்க்ருஷ்டங்களாயிருக்கையாலேயும், ஸ்வஸ்வோத்கர்ஷபர்யவஸாயியான ப$_4$ாக$_3$வதஜந்மதே$_3$ஹோபாதி$_4$க–உத்கர்ஷவாத$_3$த்திலே அபி$_4$நிவேஶத்தாலே ப்$_4$ராந்தனுன ப்ரஷ்டாவனவன் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டையும் சேர்த்து உத்க்ருஷ்டங்களாகவும், அப்படியே இரண்டையும் சேர்த்து அபக்ருஷ்டங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தையெல்லாம் அபக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தையெல்லாம் உத்க்ருஷ்டமாகவும் அறிவில் அத்தலைநின்றவரான ஸித்$_3$த$_4$ாந்தி திருவுள்ளம்பற்றினபடி உபபந்நமாம்படி என் என்கிற ஶங்கை நிரஸ்தை.

ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ஜந்மங்களுக்குள்ளே வஸ்துதோ தே$_3$ாஷரூபங்களாய், அவன் உத்கர்ஷஹேதுவாக எண்ணியிருக்குமவைகள் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கையாலே அத்யுத்க்ருஷ்டங்களாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மங்களையொழிந்த தே$_3$ாஷரூபதே$_3$ஹோபாதி$_4$க–உத்கர்ஷவத்தயா வஸ்துதோ நிக்ருஷ்டங்களாயிருந்துள்ள ஜந்மங்களை நிக்ருஷ்டங்களாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டங்களாக நினைத்த ஜந்மங்களுக்குள்ளே நிகர்ஷஹேதுவாக அவன் எண்ணியிருந்துள்ள வஸ்துதோ தே$_3$ாஷரூபதே$_3$ஹோபாதி$_4$க–உத்கர்ஷாப$_4$ாவம் தே$_3$ாஷாப$_4$ாவரூபமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டஹேதுவாயிருக்கையாலே அந்த தே$_3$ாஷாப$_4$ாவமில்லாத மற்ற அவிலக்ஷணஜந்மங்களையொழிய தத்$_3$வத்தயா வஸ்துத: உத்கர்ஷங்களான விலக்ஷணஜந்மங்களை உத்க்ருஷ்டங்களாகவும் ஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்தில் திருவுள்ளம்பற்றக் குறையில்லையிறே. விலக்ஷணுவிலக்ஷணபே$_4$த$_3$ம் உத்க்ருஷ்டவர்ணப$_4$ாக$_3$வதர்களிலும் நிக்ருஷ்டவர்ணப$_4$ாக$_3$வதர்களிலும் இவ்விருவரிலும் உண்டு என்னுமிடம், "கிமப்யத்ராபி$_4$ஜாயந்தே யோகி$_3$நஸ்ஸர்வயோநிஷு । ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத$_2$ாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி$_3$கம்" என்றித்யாதி ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மிறே. (211)

இருக்கை. ["ஶரீரே ச" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநகம்] என்றது – "காலேஷ்வபி ச" என்று துடங்கி உபாயாந்தராநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு யோக்$_3$யங்களாகையாலே ப$_4$யஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லி வருகிற வளவிலே அவையெல்லாவற்றிலும் ப்ரத$_4$ாநமாக "ஶரீரே ச வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யவித்துக்களாய் உபாயாந்தரக$_3$ந்த$_4$ாஸஹராய் இருக்கும் அதி$_4$காரிகளுக்கு, இதிருக்கவிருக்க என்செய்யத்தேடுகிறதென்னும் ப$_4$யத்தை விளைக்குமதாயிருக்குமென்றபடி. (212)

ப்ரத்யாஸந்நநிர்தே$_3$ஶத்தாலும் அங்கே$_3$ஷு ப்ராத$_4$ாந்யம் ஶரீரத்துக்கு லப்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவை எல்லாவற்றிலும் ப்ரத$_4$ாநமாக) இத்யாதி$_3$. ப$_4$யஜநகத்வப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$-கள் பூர்வவத் ஜ்ஞாநிகள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூப) இத்யாதி$_3$. (212)

---

212. (அர்த்தை உபபாதி$_3$க்கிறுர்) என்றது, கீழ் [ஒவ்வாது] என்கிற வாக்யத்தால் சொன்ன ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மத்தினுடைய நிக்ருஷ்ட த்வத்தையும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டத்வத்தையும் க்ரமேண தத்தத்$_3$தோ$_3$ஷ-கு$_3$ணப்ரத$_3$ர்ஶநபரவாக்யபஞ்சகத்தாலே உபபாதி$_3$க்கிறுர் என்றபடி. (ஆபி$_4$ஜாத்ய)மாவது குலீந-த்வம். அதாவது உத்தமகுலோத்$_3$ப$_4$வத்வம். அதாவது, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூலதயா உத்தமமான குலத்திலே உண்டாயிருக்கை. "அபி$_4$ஜாதாஸ்து குலீநந்யாய்யபண்டி$_3$தா:" என்றிறே நாநார்த்த$_2$-ரத்நகோஶம். இதில் பள்ளமடையானுக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூலதயா உத்க்ருஷ்டத்வேந அபி$_4$மதகுலம் இழிகுலம். மிஶ்ரஸம்ப்ரதா$_3$யநிஷ்ட$_2$னுக்கு உத்தமத்வேந அபி$_4$மதம் த்ரைவர்ணி-கத்வாதி$_3$குலம். இது இரண்டும் ப்ராக்ருததே$_3$ஹோபாதி$_4$கமாகையாலே ஸ்வோபாதி$_4$-பூ$_4$தத்ரிகு$_3$ணவத்$_3$தே$_3$ஹஸ்வப$_4$ாவத்தாலே அஹங்காரத்தை விளைக்கக்கடவதுகளாகையாலே அஹங்காரஹேதுக்களிறே. கர்மாதீ$_4$நப்ராக்ருததே$_3$ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$முடையார்க்கெல்லாம் இவ்வஹங்காரஹேதுவான ஆபி$_4$ஜாத்யம் உண்டிறே. "நைவ க்$_3$ராமகுலாதி$_3$பி$_4$:", "நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதி$_3$கம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_4$க$_3$வதிச்ச$_2$ாதீ$_4$நதே$_3$ஹஸ்தி$_2$தியுடையார்க்கிறே இவ்வஹங்காரமூலபூ$_4$தமான குலாதி$_3$கள் இல்லாதது.

விலக்ஷணர்க்கும் கூட குலாதி$_3$கள் பூர்வமே நிவ்ருத்தங்களேயாகிலும், மோக்ஷத$_3$ஶாபர்யந்தம் அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராரப்$_3$த$_4$மடியாக "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதி$_3$ப்படியே பஞ்சவிம்ஶதிதத்வாத்மக-மான ப்ராக்ருததே$_3$ஹம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அது ஸ்வஸ்வப$_4$ாவத்தாலே அவர்களுக்கும் அஹங்காரத்தை விளையாதோ என்னில்:– அவர்களுக்கு மோக்ஷபர்யந்தம் ப்ராக்ருதஶரீரம் அநுவ்ருத்தமாயிருந்ததேயாகிலும், அது அஸங்கோசேந ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநபர்யந்தமாக அபி$_4$-வ்ருத்$_3$த$_4$மான நிர்ஹேதுகப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷாயத்தப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்திவிஶேஷத்தினுடைய மாஹாத்ம்யத்தாலே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் பல்வாங்கினபாம்புபோல் மேல் ஒருக்காலும் தலையெடாத படி நிர்வீர்யமாய் அதுகளாலே காத$_3$ாசித்கமாகவும்கூட அபி$_4$ப$_4$வார்ஹமன்றிக்கே அபி$_4$-வ்ருத்$_3$த$_4$மான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வத்தையுடையதாய்விடுகையாலேயிறே அவர்களுக்கு ரஜஸ்தமோ-பி$_4$ப$_4$வார்ஹதயா அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$ஸத்வகு$_3$ணகதே$_3$ஹோபாதி$_4$க–உத்க்ருஷ்டகுலங்களும், அபி$_4$-வ்ருத்$_3$த$_4$தமோகு$_3$ணகதே$_3$ஹோபாதி$_4$கநிக்ருஷ்டகுலங்களும் நஷ்டங்களாய்விடுகிறது. அப்படி அவர்களுக்கு தமோபி$_4$ப$_4$வமில்லாதபோதே தந்மூலகமான அவித்$_3$யைகளும், தந்மூலகமான அஹங்காரமும் உண்டாக யோக்$_3$யதையும்கூட இல்லையிறே. அவிலக்ஷணர்களுக்குண்டான உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநரூபங்கள் அல்லாமையாலே அவர்களுக்கு அஜ்ஞாநமூலகமான அஹங்காரம் உண்டாகத்தட்டில்லை.

விலக்ஷணர்களுக்கு ஜந்மம், "அன்று நான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிற படியே ஜ்ஞாநரூபமாகையாலேயும், "தே$_3$ஹாஸத்தாத்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$:" இத்யாதி$_3$ப்படியே, ஸகலா-ऽஜ்ஞாநநிவர்த்தக–அநவரத–அஷ்டாக்ஷரகாலக்ஷேபாதி$_3$களாலே பின்பு ஒருக்கால் விஸ்ம்ருதி-யின்றிக்கே அநுவ்ருத்தமாய்ச்செல்லுகையாலேயும், அவர்களுக்கு அஹங்காரயோக்$_3$யதை

இல்லையிறே. அவிலக்ஷணர்கள் இருவரும் அஸங்கோசேந ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு
இசையாதவர்களாகையாலே, அவர்களுக்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அத்யந்தம் ஆநுகூல்யம்
இல்லாமையாலே அவர்கள்விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரத$_2$மப்ரவ்ருத்தியிலே உத$_3$ாஸீநனு-
யிருக்கையாலே, அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி கர்மாதீ$_4$நமாகையாலே, அவர்களுடைய ஜந்மம்
அஹங்காரத்தாலே விநாஶத்துக்கு 'உடலாகக் குறையில்லை. விலக்ஷணர்கள் எல்லாரும்
அஸங்கோசேந ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைந்து ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்கு அத்யந்தம்
அநுகூலராய், "த்வதே$_3$கரக்ஷ்யஸ்ய மம த்வமேவ கருணாகர । ந ப்ரவர்த்தய பாபாநி ப்ரவ்ருத்தாநி
நிவர்த்தய" இத்யாதி$_3$ப்படியே, நல்வழிநடத்தவேணும் என்று ஈஶ்வரனை ப்ராத்தி$_2$க்குமவர்களா-
யிருக்கையாலே, "யஸ்து பூர்வம் ஸ்வயமேவ அதிமாத்ரம் ஆநுகூல்யே ப்ரவ்ருத்த:, தம் ப்ரதி
ஸ்வயமேவ ப$_4$க$_3$வாந் கல்யாணபு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$ம் குர்வந் கல்யாணே ப்ரவர்த்தயதி" என்று
வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்கள்விஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன்
ப்ரத$_2$மப்ரவ்ருத்தி தொடங்கித் தன்பேருக நோக்கிக்கொண்டிருக்கையாலே, அவர்களுடைய
ஜந்மம் அஹங்காரஹேதுவாகைக்கு யோக்$_3$யதையில்லையிறே.

ஆக தே$_3$ஹோபாதி$_4$கநிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இரண்டும் அஹங்காரத்$_3$வாரா நஶிக்கைக்கு
உறுப்பாயிருக்கையாலே, (ஆபி$_4$ஜாத்ய)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸாமாந்யேந அவ்விரண்டையும் சொல்லு-
கிறது. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாத்$_3$யுத்கர்ஷங்களைச்சொல்லுகிறது. பள்ளமடையானுக்கு
ஜ்ஞாநோத்கர்ஷம் அஜ்ஞாந-அந்யத$_2$ாஜ்ஞாந-விபரீதஜ்ஞாநங்களால் உண்டான கர்மாதி$_3$-
ஸாத$_4$நாந்தராயோக்$_3$யதை. மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயநிஷ்ட$_2$னுக்கு கர்மமடியான ஸத்வகு$_3$ணத்தால்
அபி$_4$வ்ருத்$_3$த$_4$மான ஶாஸ்த்ரஜந்ய-யோக$_3$ஜந்ய-ஜ்ஞாநங்களாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வகைங்கர்யங்க-
ளுக்கு அர்ஹனுயிருக்கை. பள்ளமடையானுக்கு வ்ருத்தோத்கர்ஷம் அக்ருத்யகரணக்ருத்யா-
ऽகரணாதி$_3$களாலே விளக்குக்கு இருட்டறை போலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை நிறம் பெறுத்திக்
கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷத்துக்குப் பள்ளமடையாயிருக்கை. மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயிக்கு வ்ருத்தோத்-
கர்ஷம் அக்ருத்யாகரணக்ருத்யகரணாதி$_3$களாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மதனுயிருக்கை. பள்ளமடையா-
னுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தோத்கர்ஷங்கள் தமோமூலகங்களாகையாலேயும் மிஶ்ரஸம்ப்ரத$_3$ாயியினு-
டைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தோத்கர்ஷங்கள் மிஶ்ரஸத்வமூலகங்களாகையாலேயும், இதுகளும்
ஜந்மோத்கர்ஷம் போலே அஹங்காரஹேதுக்களிறே. (ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களாலே அஹங்கரித்து
நஶிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே) என்றது ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக எண்ணின
ப்ராக்ருதஜந்மத்தையுடையவன் ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$களை ஒரு வ்யாஜமாகக்கொண்டு அந்த
ஆபி$_4$ஜாத்யமூலபூ$_4$ததே$_3$ஹகு$_3$ணங்களினுடைய கர்மாதீ$_4$நவிகாரத்தாலே உண்டாகிற
உத்க்ருஷ்டஜநாவமாநஹேதுவான அஹங்காரத்தை அந்த கர்மபரவஶனுய்க்கொண்டு பண்ணி
அத்தால் அவன் அத்$_3$வாரகமாகவும் ஸத்$_3$வாரகமாகவும் நஶிக்கைக்கு இந்த உத்க்ருஷ்டதயா-
பி$_4$மதமான ப்ராக்ருதஜந்மம் ப்ரயோஜகமாகையாலே என்றபடி. (அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற
இத்தை) என்றது, அப்படி விநாஶப்ரயோஜகத்வரூபதே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டமாய்க்கொண்டு
ப்ரஷ்டாவானவன் தே$_3$ஹோபாதி$_4$கஜந்மோத்கர்ஷாப$_4$ாவவத்தயா நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த
ஜந்மத்தைப்பற்ற அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற இப்ப்ராக்ருததே$_3$ஹோபாதி$_4$கஜந்மத்தை என்றபடி.
(அதஸ்மிம்ஸ்தத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே) என்றது, ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கங்களாமவற்றுக்கு
விருத்$_3$த$_4$மாய், ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ராதிகூல்யாபாத$_3$கமாயிருந்துள்ள கர்மாதீ$_4$ந-
தே$_3$ஹோபாதி$_4$கமாய் வருமவற்றிலே உண்டான ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கத்வ-
பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே என்றபடி.

ஸ்வோபாதி$_4$பூ$_4$தகு$_3$ணஸ்வப$_4$ாவங்களாலுண்டான அஹங்காரத்$_3$வாரா ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$-
ப்ராதிகூல்யாபாத$_3$கங்களான ஜந்மஸித்$_3$த$_4$நைச்ய-உபாயாந்தராநதி$_4$கார- வேத$_3$வேத$_3$ாங்க$_3$ா-
தி$_4$காராதி$_3$களிலே ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூல்யாபாத$_3$கத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலேயிறே நிக்ருஷ்டோத்-
க்ருஷ்டப$_4$ாக$_3$தவஜந்மங்களை ப்ரஷ்டாவானவன் விகல்பேந உத்க்ருஷ்டங்களாக நினைத்தது.
(என்னுமிடம் தோற்ற) என்றது, என்னுமர்த்த$_2$ம் ஸ்பஷ்டமாகத்தோற்றுகைக்காக என்றபடி.
(உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்த ஜந்மம் என்கிருர்) என்றது, ' "(உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ஜந்மம்)
என்று எடுத்து அதினுடைய தே$_3$ாஷத்தை உபபாதி$_3$க்கிலும், அவனுடைய அந்த ஜந்மம்
உத்க்ருஷ்டம்" என்று{?ற} நினைவும் ப்$_4$ரமம்' என்னுமிடம் அர்த்த$_2$ாத் உக்தமாம்படியிருக்கச்

செய்தேயும் (ப்4ரமித்த) என்று அந்த நினைவின் ப்4ரமத்வத்தை ஶாப்3த3மாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. (உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தால்) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும், அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் இருந்துள்ள அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநாதி3களும் கர்மஜ்ஞாநாதி3களுமாகிற உபாயாந்தரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் உண்டான கலக்கத்தால் வரும் அந்வயத்தாலே என்றபடி. கர்மாதீ4நஜந்மோத்கர்ஷமுள்ளவளவும் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் கலக்கங்களும் உண்டிறே. இங்கு, உபாயாந்தரங்கள் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்மாத்ரமே என்னில் அஸம்ப்ரதா3யமாமிறே. அவையாவன - “கர்மஜ்ஞாநப4க்தியோக3ங்களும் அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும்” இத்யாதி3யாலே முமுக்ஷுப்படியில் மூலகாரர்தாமே எல்லாவற்றையும் உபாயாந்தரங்களாக அருளிச்செய்தாரிறே. (அநந்யோபாயத்வமாகிற அதி4காரத்தில் நின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு) என்றது, “அநந்யோபாயஶக்தஸ்ய ப்ராப்யேச்சே2ாரதி4காரிதா । ப்ரபத்தௌ ஸர்வவர்ணாநாம் ஸாத்விகத்வாதி3யோகி3ந:” என்று ப்ரபந்நபாரிஜாதத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸ்வரூபவிரோத4ப4யாயத்த-அஶக்திப்ரயுக்த-உபாயாந்தரராஹித்யம் பரக3தஸ்வீகாராத்மகப்ரபத்திரூபஸித்3தே4ாபாயாதி4காரமாகையாலே அந்த அநந்யோபாயத்வமாகிற உபாயாந்தரா஽஽ஸஹமாநஸித்3தே4ாபாயாதி4காரத்தில்நின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு என்றபடி.

(யோக்3யமாயிருக்கையாலே) என்றது, ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் இரண்டும் பூர்வோக்தரீத்யா ப4க3வல்லாப4த்துக்கு நியேமேந ப்ரயோஜகமன்றேயாகிலும், இரண்டு ஜந்மங்களும் கர்மாதீ4நதே3ஹஸம்ப3ந்தே4ாபாதி4கங்களாயிருக்கையாலே ஸ்வோபாதி4பூ4ததே3ஹஸ்வப4ாவத்தாலே ப4க3வல்லாப4ாலாப4ங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, அத்தாலே ஸ்வரூபயோக்3யமாயிருக்கை. ஆக, அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஸ்வரூபயோக்3யத்வம் ப்4ரம்ஶஸம்ப4ாவனை என்றதாய்த்து. அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஸ்வரூபயோக்3யத்மாவது, அநந்யோபாயத்வப்ரச்யுதிஜநகதாவச்சே2த3கத4ர்மவத்த்வம். அந்த த4ர்மம்தான் கர்மாதீ4நஸ்வரூபாதி3மத்த்வமிறே. கர்மாதீ4நங்களெல்லாம் இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும், க்ருபாதீ4நமெல்லாம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் என்றும் இவ்வர்த்த2ம் [இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை] என்று மேலே அருளிச்செய்கையாலே ஸித்3த4மிறே. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டங்கள் இரண்டும் கர்மாதீ4நஸ்வரூபாதி3களையுடையதுகளாகையாலே, அதுகளை அநந்யோபாயத்வரூபஸித்3தே4ாபாயாதி4காரப்ரச்யுதிஜநநஸ்வரூபயோக்3யங்கள் என்னக்குறையில்லை. (உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு யோக்3யங்களாகையாலே) என்றது, ஸர்வாதி4காரங்களாயும் அதி4க்ருதாதி4காரங்களாயும் உள்ள ஸாத4நாந்தரங்களினுடைய அநுஷ்ட2ாநத்துக்கு ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு அவற்றைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்க யோக்3யங்களாகையாலே என்றபடி.

ஸர்வாதி4காரங்களான ஸாத4நாந்தரங்களுக்கும் கூட புண்யதே3ஶகாலாதே4யாதிஶயத்வமுண்டிறே. ஏகதி3நமாத்ரதே3ஶவாஸாதி3களைப்பண்ணுமவனுக்கும் தி3நத்ரயதே3ஶவாஸாதி3களைப்பண்ணுமவனுக்கும் ப2லதாரதம்யமுண்டிறே. அப்படியே புண்யதே3ஶத்தில் நாமோச்சாரணாதி3களைப் பண்ணுமவனுக்கும், தத்3வ்யதிரிக்தஸ்த2லத்தில் அதுகளைப்பண்ணுமவனுக்கும் ப2லதாரதம்யமுண்டிறே. (ப4யஹேதுக்களானவற்றை) என்றது, ஸித்3தே4ாபாயாதி4காரரூபமான அநந்யோபாயத்வத்துக்கு ப்4ரம்ஶம் வரில் செய்வதென் என்கிற ப4யஹேதுக்களான தே3ஶகாலாதி3களை என்றபடி. (சொல்லிவருகிற அடைவிலே) என்றது, சொல்லிக்கொண்டு வருகிற க்ரமத்திலே என்றபடி. (அவை எல்லாவற்றிலும் ப்ரத4ாநமாக) என்றது, ஸாத4நாந்தரங்கள் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஸாத்4யங்களாகையாலே, அந்த ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரத4ாநஸாத4நமாக ஶரீரமில்லாவிடில் தே3ஶகாலாதி3கள் கார்யகரங்களன்றிக்கே ஒழிகையாலும், ஶரீரமுண்டாயிருக்கில் அதுதானே தே3ஶகாலங்கள்தேட வேண்டாதபடியிருக்கும் ஸாத4நாந்தரங்களை விளைக்குமதாயிருக்கையாலேயும், ஶரீரம் அவைகளிற்காட்டில் உபாயாந்தராநுஷ்ட2ாநத்துக்கு ப்ரத4ாநஸாத4நமாயிருக்கையாலே, ப4யஹேதுக்களான மற்றவை எல்லாவற்றிலும் காட்டில் ப்ரத4ாநப4யஹேதுவாக என்றபடி. (ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யவித்துக்களாய்) என்றது ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷத்வாத்3யாகாரத்ரயரூபஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யவித்துக்களாய் என்றபடி. (உபாயாந்தரக3ந்த4ாஸஹராயிருக்கும் அதி4காரிகளுக்கு) என்றது, அதி4க்ருதாதி4காரங்களாகிலுமாம், ஸர்வாதி4காரங்களாகிலுமாம், ப்ரபத்தியேயாகிலுமாம் அவற்றில் ஒரு வாசி

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேணும்.

இப்படி ப$_4$யஜநகமான விஶிஷ்டஜந்மத்துக்கு, ஶேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ராப்தமான நீசப$_4$ாவத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு ப$_4$ாவித்து நடக்கவேணும். (213)

---

213. இன்னமிதுக்கொரு தே$_3$ாஷமருளிச்செய்கிறுர் [அதுக்கு] என்றுதுடங்கி. [அதுக்கு] என்று கீழ்ச்சொன்னஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. [ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் ப$_4$ாவிக்கவேணும்] என்றது – ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களில் வந்தால் ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கற்கவேணுமென்றபடி. (213)

---

213. ப$_4$க$_3$வத$_3$பேக்ஷயா நைச்யம் ஸ்வாரஸிகமாகையாலே தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் (ப$_4$ாக$_3$வத) இத்யாதி$_3$. (அநுவர்த்தநம்) = தத$_3$நுகூலாசரணம். (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ததீ$_3$யதீர்த்த$_2$ஸ்வீகாராதி$_3$கள் விவக்ஷிதம். (ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான) என்றது, ஶேஷத்வோசிதமான என்றபடி. (பிறர்) என்றது அபக்ருஷ்டர் என்றபடி. (ப$_4$ாவிக்கை) = அப்$_4$யஸிக்கை. அதாவது, ஸ்வமாத்ராநுஷ்ட$_2$ாநாநுகூல-ஸம்ஸ்காரப்ரசயவிஷயமாக்குகை. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (கற்கவேணும் என்றபடி) என்று. ப$_4$ாவனை ஸம்ஸ்காரமிறே. அநுகாரம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$ம். (213)

இல்லாதபடி ஏதேனும் ஒன்றில் ஒருபடியால் வரும் அந்வயமாத்ரத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபமான அநந்யஶரணத்வம் நஶித்துவிடுமதாயிருக்கையாலே, உபாயாந்தரங்களினுடைய மாநஸஸ்மரண-தத்ஸ்மர்த்ருஜநஸஹவாஸாதி$_3$களாகிற க$_3$ந்த$_4$த்தையும்கூட ஸஹியாதிருக்கும் அதி$_4$காரிகளுக்கு என்றபடி. (இது இருக்க இருக்க என்செய்யத்தேடுவது என்னும்) என்றது, இந்த கர்மாதீ$_4$நஜந்மம் இருக்க இருக்க எந்த ஸாத$_4$நாந்தரத்தைச் செய்வித்து நம்மை அழிக்கத்தேடுகிறதோ என்னும் என்றபடி. (ப$_4$யத்தை விளைக்குமதாயிருக்கும்) என்றது, புலிகிடந்த காடு புலியிருக்கைக்கு ஸம்ப$_4$ாவநாமாத்ரத்தாலே ப$_4$யத்தை விளைக்குமாப்போலே இதுவும் யோக்$_3$யதாமாத்ரத்தாலே ப$_4$யத்தை விளைக்குமதாயிருக்கும் என்றபடி. (212)

213. (கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது) என்றது, [உத்க்ருஷ்டமாக ப்$_4$ரமித்தஜந்மம்] என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த கர்மாதீ$_4$நதே$_3$ஹோபாதி$_4$கதயா நிக்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள ஜந்மத்தை பராமர்ஶிக்கிறது என்றபடி. (ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநாதி$_3$களில் வந்தால்) என்றது, அஸங்கோசேந ப$_4$ாக$_3$வதகைங்கர்யமாகிற ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்தையும், தத்தீர்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$ஸ்வீகார-தத்$_3$கு$_3$ணுநுப$_4$வாதி$_3$களையும் செய்யுமிடத்தில் என்றபடி. (ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி)என்றது, அந்த ப$_4$ாக$_3$வதாநுவர்த்தநத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமாய், தே$_3$வப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா த்ரைவர்ணிகப$_4$ாக$_3$தவர்களுக்கும், த்ரைவர்ணிகப$_4$ாக$_3$வதாபேக்ஷயா அத்ரைவர்ணிகப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கும் தே$_3$ஹோபாதி$_4$கமாக உண்டான ஸகலப$_4$ாக$_3$வதா஽நிருபிததயா பூர்வா஽ப$_4$ாக$_3$வதநிருபிததயாச, ஸகலப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதிருக்கிற தாழ்ச்சிபோலன்றிக்கே, தே$_3$வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த$_2$ாவராத்மகஸகலப$_4$ாக$_3$வதமாத்ரநிருபிதமாய், அதஏவ ஸகலப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததாயும் இருந்துள்ள தாழ்ச்சி என்றபடி.

(பிறர்செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்கவேணும்) என்றது, அந்த தாழ்ச்சி வக்ஷ்யமாணரீத்யா ஜ்ஞாநஜந்மாக்களுக்கு ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கிறுப்போலே, கர்மாதீ$_4$நதே$_3$ஹோபாதி$_4$கஜந்மவான்களுக்கு அது ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மல்லாமையாலே அந்த தாழ்ச்சியை ஜ்ஞாநஜந்மாக்களான விலக்ஷணர்களினுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநத்தைப் பலகாலும் கண்டு அவர்கள் செய்கிறுப்போலே, தாங்களும் செய்து கற்றுக்கொள்ளவேணும் என்றபடி. ப$_4$க$_3$வத$_3$பி$_4$மாநவிஷயபூ$_4$தர்கள் எத்தனை ஹீநராயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்கள் அடியில் தங்கள்முடியும், அல்லாதார் எத்தனை உயர நின்றுர்களேயாகிலும் அவர்கள் முடியில் தங்கள் அடியுமாயிறே ஜ்ஞாநஜந்மாக்களிருப்பது.